

**MINDENKÉPPEN
ELOLVASANDÓ!
– THE VOICE MAGAZIN –**

**VIGYÁZAT:
KUNDALINI!**

**MEGTÉVESZTŐ
SZELLEMEK
AKARNAK
BEFURAKODNI
AZ EGYHÁZBA?**

**ANDREW STROM
REVIVALSCHOOL**

VIGYÁZAT: KUNDALINI!

Megtévesztő szellemek akarnak befurakodni az Egyházba?

A mű eredeti címe: Kundalini Warning, Are False Spirits Invading the Church?

Copyright © 2010 Andrew Strom, All rights reserved

A mű szerzője engedélyt ad arra, hogy a művet sokszorosítsák, és azokat szabadon lehet terjeszteni – amennyiben azt pénzbeli juttatás nélkül teszik. A művet azonban nem lehet könyv formájában újranyomtatni, illetve az interneten terjeszteni a szerző előzetes engedélye nélkül.

Fordította, és a szöveget az eredetivel összevetette: Elleh Hajnalka

A könyv borítóját és illusztrációját készítette: Dányiné Sántha Krisztina

Tördelés, tipográfiai munka: Lőkös László

Kazincbarcika, 2011

ISBN 978-963-08-2780-5

A könyvben használt bibliafordítás a Károli Gáspár fordítás revideált változata (kiadja a Magyar Bibliatársulat megbízásából a Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója, Budapest, 1996). Ahol az angol bibliai idézet pontos, szó szerinti fordítása szerepel, ott azt külön jelöltük. Az angol „church” szót, mivel a könyvben az egész földön élő hívőket magába foglaló egyetemes gyülekezésre, azaz egyházra utal, „Egyház”-ként fordítottuk. Az angol bibliai idézetekben előforduló „Holy Spirit” kifejezés a magyar, általunk használt bibliafordításban „Szent Lélek” kifejezéssel szerepel. Ezt a fordítást a bibliai idézetekben megtartottuk, de a könyv szellemi üzenetének helyes visszaadása érdekében a könyv egyéb helyein előforduló „Holy Spirit” kifejezéseket „Szent Szellem”-nek, a „Spirit” és „spiritual” szavakat pedig a „Szellem” és a „szellemi” kifejezésekkel fordítottuk.

TARTALOMJEGYZÉK

1. A BUKÁS MÉLYSÉGE.....	5
DE ELŐSZÖR IS.....	8
HOGYAN KEZDŐDÖTT EZ AZ INVÁZIÓ.....	9
„TORONTÓ” BEÁRAD.....	11
A NAGY KERESZTÉNY VEZETŐK.....	12
MÉLYREHATÓ VÁLTOZÁSOK.....	14
NYILVÁNOSAN VAGY NÉGYSZEMKÖZT KELL-E KORRIGÁLNI?.....	15
2. KUNDALINI – MI IS AZ?.....	17
KUNDALINI ÉBREDÉSEK.....	18
A FRANZ MESMER-I KAPCSOLAT.....	20
MÁS, TOVÁBBI KUNDALINI-BESZÁMOLÓK.....	20
HOGYAN TUDSZ MEGSZABADULNI.....	25
ISTEN JELLEME, EGÉSZ VALÓJA SZENT.....	25
3. SZEMTANÚK FIGYELMEZTETÉSEI.....	27
BRONSWILLE – A KÖVETKEZŐ NAGY DURRANÁS.....	27
A BETEGES MÉG BETEGESEBB LESZ.....	31
4. AZ INVÁZIÓ ELÉRI A PRÓFÉTAI MOZGALMAT IS.....	34
A KANSAS-CITY PRÓFÉTÁK.....	35
TORONTÓ, A TESZT.....	37
KIK VOLTAK A KC (KANSAS VÁROSI) PRÓFÉTÁK?.....	38
A DOLGOK EGYRE FURCSÁBBAK LESZNEK.....	39
A PRÓFÉTAI FURCSASÁGOK, BIZARR DOLGOK TÚLTENGÉSE.....	39
BILL JOHNSON, CHÉ AHN ÉS TÁRSAIK.....	42
AZ IGAZSÁG AZ IHOP-RÓL (INTERNATIONAL HOUSE OF PRAYER).....	44
MIKE BICKLE NYUGTALANÍTÓ ÁLMA.....	47
HEIDI ÉS ROLLAND BAKER.....	49
AMIKOR OTTHAGYTAM A PRÓFÉTAI MOZGALMAT.....	49
5. A LAKELANDI KATASZTRÓFA.....	51
A KENET-ÁTADÁS ELKEZD TERJEDNI... ..	54
LEE GRADY BÁTRAN KÉRDEZ.....	55
BIZARR MANIFESZTÁCIÓK.....	56
A CHARISMA MAGAZIN ÚJRA MEGKÉRDŐJELEZI AZ ESEMÉNYEKET.....	58
A NAGY FELHATALMAZÁS.....	60
AZ A BIZONYOS TV-INTERJÚ.....	62
A KATASZTRÓFA MÉG KATASZTROFÁLISABB LESZ.....	64
RICK JOYNER SZEREPE.....	65
RICK JOYNER „MEGMENTI” TODD-OT.....	66
A NAGY VISSZATÉRÉS.....	67
6. FIGYELMEZTETŐ LÁTÁSOK.....	69
EGY 1965-ÖS LÁTÁS AZ ELJÖVENDŐ MEGTÉVESZTÉSÉRŐL.....	69
- Stanley Frodsham.....	69
A SAVAS FELHŐ – EGY LÁTOMÁS (SZEMELVÉNYEK).....	71
- Richard Smith.....	71
JÓEL SEREGE ÉS GEDEON SEREGE – EGY LÁTÁS.....	72
- Robert I. Holmes.....	72
JÓEL SEREGE.....	73
GEDEON SEREGE.....	74

7. EGY KERESZTÉNY POLGÁRHÁBORÚ?	75
EGY IGEN KOMOLY ŐRSÉGVÁLTÁS.....	77
RICK JOYNER VÁLASZOL	78
AZ IGAZSÁG JÓEL SEREGÉRŐL	79
MEGDÖBBENTŐ TÉNYEK A KONKOLYRÓL	80
8. IGAZ KONTRA HAMIS ÉBREDÉS	82
„HALÁL” A FELTÁMADÁS ELŐTT	83
HAMISÍTVÁNYOK ÉS HAMIS MANIFESZTÁCIÓK	84
ÉLMÉNY-MÁNIA.....	85
IGAZ ÉS HAMIS APOSTOLOK	88
9. MI AZ IGAZIT AKARJUK!	90
KIBEN LEHET TEHÁT AKKOR BÍZNI?	91
KELLENEK A VALÓDI PRÓFÉTÁK!.....	92
ZÁRÁSKÉPPEN.....	93
IDÉZETEK ÉS HIVATKOZÁSOK.....	95

1. A BUKÁS MÉLYSÉGE

A félreértések elkerülése végett először is szeretnék tisztázni egy-két dolgot: ezt a könyvemet nem kívülállóként írom. A karizmatikus mozgalomban már több mint 25 éve benne vagyok – és több mint egy évtizedig voltam részese a modern ‘Prófétai Mozgalom’-nak (*Prophetic Movement*). Tehát nem egy kívülálló vagyok, aki pusztán kívülről kritizálva mutogat ujjal a hibákra. Azonban vannak olyan dolgok a mozgalmunkban, amelyek teljesen eltorzultak és istentelenek lettek – s ezeket le sem lehet tagadni. Keresztény ismerőseim körében sokan vannak olyanok, akik többé már nem akarják magukat „karizmatikusnak” hívni. Lehetséges-e, hogy bizonyos bizarr, és a Bibliával szöges ellentétben álló történések inváziója – amelyet főként az utóbbi 16 évben láttunk és tapasztaltunk – az, ami ott áll az események háttérében? A könyvemben erre próbálok majd választ keresni.

Nos, hol is kezdjem? Képzeljük csak el: 2010-ben vagyunk, egy nagy keresztény rendezvényen, ahol is két vezető áll a platformon. De ez nem egy szokványos összejövetel: a két férfi szemmel láthatóan annyira imbolyog, mintha részek lennének, vagy mintha kábítószer hatása alatt állnának. Mégis, a keresztény közönség hangosan kiabálva fejezi ki a helyeslését – miközben ők maguk is össze-vissza dőlnek a nevetéstől. Érdekes módon, a színpadon álló egyik férfi úgy tesz, mintha éppen szívna valamit, ami leginkább marihuánás ciginek tűnik – legalábbis ezt a benyomást kelti az, ahogyan ide-oda botorkázik a színpadon. Valójában azonban nem marihuánát szív: egy kicsi műanyag Jézus-babából szippantgat – és ezt a „Szellem beszippantásának” hívja. S a két férfi arra ösztökéli a közönséget, hogy azok is tegyék ugyanezt: „részegejdenek meg a Szellemben” azáltal, hogy „beszippantgatják a Szellemet”, mint ahogy ők is teszik. És sokan a közönségből utánozzák is őket.

S hogy kik ezek a férfiak? A nevük John Crowder (aki magát „új misztikusnak”, „New Mystic”-nek hívja csupán) és az ő bűntársa, Benn Dunn. S mindez pedig a „River” („Folyó”) mozgalom új arculata. Ezek az emberek vannak a „Sloshfest” („Beivós buli”) és a „Drunken Glory” („Részeg dicsőség”) elnevezésű turnék mögött. A befolyásuk pedig sajnálatos módon igencsak megnövekedett a karizmatikus mozgalomban – különösen a fiatalok körében.

Ha valaki úgy gondolja, hogy a fent említett példa csupán egy elszigetelt jelenség, pusztán egy peremcsoportnak a tevékenysége, jobb, ha alaposan átgondolja, hogy tartja-e ezt a véleményt továbbra is. Ugyanis nemrégiben az történt, hogy ezen emberek némelyike olyan karizmatikus „sztárokkal” állt egy színpadon, mint pl. James Goll, Heidi Baker, Cal Pierce (aki a „Healing Rooms”-ról, azaz a *Gyógyító szobákról* híres), Bobby Conner, vagy éppen Patricia King. John Crowder pedig Todd Bentley barátja és csodálója is egyben. A barátját, Benn Dunn-t pedig nemrég a kaliforniai Redding városába hívták meg tanítani, méghozzá Bill Johnson híres közösségébe, a *Bethel School of Ministry*-be. Ez a két férfi tehát már igen nagy név ebben a mozgalomban – széles közönségük van, és egyre többen néznek fel rájuk. Crowder könyve, melynek címe „Az új misztikusok” (*The New Mystics*) egyre népszerűbb azok között, akik magukat a „Folyó” mozgalom tagjainak tekintik.

2010-ben John Crowder a saját honlapján a következőképpen népszerűsítette az általa elindított spirituális iskolát:

„Gyere és ízleld meg a Szellem mélységeit...

A Misztikus Iskolánk keretében mi egy intenzív, három napos kurzust kínálunk, mely során John Crowder személyes vezetésével mélyreható tanításokban, szellemi aktiválásban és kézzel-féltételes kenet-átadásban lehet részed.... A kurzusok során a következőket tanítjuk meg neked:

Megtanulod, hogyan tudsz transzokat, elragadtatásokat és eksztatikus imádságokat átélni;

Megtapasztalod a miszticizmus fizikai jelenségeit;

Kreatív, teremtő jellegű csodálatos események, jelek és csodák szintjeibe vezetünk be;

Megértést nyersz és belépést az Új Teremtés Valódi Dolgaiba;

Mélyreható, történelmi áttekintést nyújtunk a csodatevő és misztikus emberekről;

Bevezetünk a Látnok-birodalomba, a Prófétálásba és a Szellem-utazásokba;

Megnyílik fölötted a Menny, kinyilatkoztatásokat kapsz és azok megértését;

Bevezetünk a Dicsőség Birodalmába, és annak manifesztációiba...”

Nem tudom, hogy te, kedves Olvasó, hogy is vagy ezzel, de én úgy gondolom, hogy még egy New Age-es guru sem hangozhatna ennél spirituálisabbnak! És mégis: John Crowder korunk karizmatikus mozgalmának az egyik felemelkedő csillaga!

Még a *Charisma* magazin főszerkesztője, J. L. Grady is elkezdett jól irányzott, lényegre tapintó kérdéseket feltenni a fent leírt jelenségekkel kapcsolatban: „*A szellemi megrészeződés rögeszméje más, egyéb karizmatikus hóbortokhoz is vezetett, mint pl. a túlzott rajongás az angyalokért; az aranypor-őrület; és John Crowder furcsa, idegenszerű tanításai, aki saját szavaival egy ‘új misztikus’, aki a Szent Szellemmel való betöltekezést leginkább a marihuána szívásához hasonlítja.*

Crowder, aki most ősszel a kaliforniai Santa Cruz-ban indított el egy gyülekezetet, néha a saját összejöveteleit ‘Sloshfest’-nek (‘Beivós buli’-nak) hívja, és saját magáról úgy nyilatkozik, hogy ő Isten ‘csaposa’. Azt tanítja, hogy Isten azt akarja, hogy minden keresztény folyamatosan ‘részeg’ legyen a Szent Szellemben – és Crowder biztosítja is a kellő eszközöket e cél elérése érdekében, többek között egyfajta elektronikus zenét, amely segít abban – Crowder szavaival élve –, hogy ‘transzba zuhanj’, illetve a tanítását, amelyben támogatja a stigmát¹ és a levitációt², buzdítva ezek gyakorlását.

Meghagyom a hozzáértő teológusoknak azt a feladatot, hogy felmutassák azokat a nyilvánvaló okokat, amiért Crowder és ‘új misztikus’ társai egyértelműen veszélyes talajra tévedtek. Nekem most per pillanat csupán csak egy szimpla, ‘kis’ ellenvetésem van: miközben a Szent Szellemtől való megrészeződés van állandóan a középpontba téve, feltűnik-e vajon bárkinek is, hogy a Biblia világosan és egyértelműen parancsolja nekünk azt, hogy legyünk szellemben józanok?”

Azonban ezeket a fiatalembereket távolról sem érdekli egy szemernyi sem ez a józanságra vonatkozó bibliai utasítás – ők egyszerűen röhögve ráznak le magukról minden kritikát, amely szerintük a vallásos „farizeusoktól” árad feléjük, és tekintet nélkül bármire és bárkire is, egyre csak folytatják

¹ A **stigma** testi jegy, vagy fájdalom, amely olyan testtájakon jelenik meg, ami Jézus keresztre feszítését idézi. – a ford. Forrás: Wikipédia

² A **levitáció** – lebegés – egy olyan folyamat, amely során egy tárgy, legyőzve a gravitációt, stabilan lebeg a levegőben anélkül, hogy bármilyen más testtel kontaktusba kerülne. – a ford. Forrás: Wikipédia

tovább a tévelygéseiket. Legalábbis az évek alatt én úgy találtam, hogy ez az általános reakciójuk minden felhozott ellenvetésre – sőt, a helyzet egyre csak rosszabbodik.

2010 januárjában a *The Sun* című újság egyik újságírója, David Lowe is meghívást kapott az egyik ilyen, akkor éppen Angliában megrendezett *Sloshfest*-re. Alább közlöm az ő ott szerzett tapasztalatainak a leírását:

„A Sloshfest szervezőjének, David Vaughan-nek, ...még csak esze ágában sincs bocsánatot kérni azért, hogy Istent egy olyan bulizós havernak festi le, aki a fiatalokat spirituális csúcsélményekkel akarja megnyerni... mondván, hogy: ‘A mennyben csúcs szuper, állati jó buli lesz, ahová bekukkant majd maga az Úr is, beleveti magát a buliba, és ő lesz majd a parti sztárja...’”

Azok a keresztények, akik állításuk szerint a Szent Szellemről vannak ‘belőve’, és a Menny borától részegedtek le, máris igen nagy felháborodást okoztak Amerikában. Dühös hangvétellű panaszok tömkelegét kommentezték John Crowder-nek, a mozgalom leghírhedtebb propagálójának a YouTube-ra feltett videóival kapcsolatban, s ezekben a kommentekben erőteljesen kifogásolják ezt a fajta istenkáromlást. Crowder, az egykori alkoholista, akinek mára már igen sok rajongója van (akiket egyszerűen csak Crowderites-oknak, Crowder-követőknek hívnak), szintén részt vesz a Sloshfest-en, és az alkalmakon általában a ‘Kis Jézuska-elszívásáról’, a ‘szellemben belőtt és kifeküdt’ állapotról és a ‘Szent Szellem-marihuánázásról’ prédikál.

Az ott lévő káosz kellős közepén nemsokára feltűnik egy nő, aki kalózkirálynős jelmezben, érthetetlenül motyogva kóvályog ide-oda. Hátborzongató módon ez a hölgy és sok más, ott jelenlévő személy úgy néznek ki, mintha ‘totál be lennének löve’, vörös, feldagadt szemekkel, üres tekintettel bámulva maguk elé – jóllehet sem alkoholos befolyásoltság, sem kábítószeres hatása alatt nem állnak...”

Ha már így felmerült az „istenkáromlás” mint olyan, nagyon figyelemre méltó az, amit a jól ismert keresztény tanító, Derek Prince mondott erre vonatkozóan:

„Maga Jézus figyelmeztet minket arra, hogy nagyon, NAGYON óvatosnak kell lennünk abban, ahogy a Szent Szellemről beszélünk, és abban, ahogyan képviseljük Őt. Jézus az istenkáromlás szót használja itt, és én úgy döntöttem, utánanézek ennek a szónak a nagy görög lexikonomban. Az istenkáromlás szó elsődleges jelentését a lexikon így fogalmazza meg: túl könnyedén, vagy rosszul, helytelenül beszélni a szent dolgokról. Tehát ha túl könnyedén, rosszul, vagy helytelenül beszélünk a Szent Szellemről, e definíció értelmében közel kerülünk az istenkáromláshoz.

*Nos, ha bármikor ezt tetted, vagy hajlottál ennek elkövetésére, vagy társa voltál azoknak, akik ezt tették, hadd adjak neked egy őszinte, baráti tanácsot: meg kell térned. Egyszer s mindenkorra le kell rendezned Istennel ezt a dolgot, és soha többet nem szabad abba a bűnbe esned, hogy Isten Szent Szelleméről rosszul, helytelenül nyilatkozol. **Mert a Szent Szellem szent, és Isten.**”*

Részemről én teljesen egyetértek Derek Prince-szel. A John Crowder és az ő „új misztikus” társai által az internetre feltett videók és egyéb anyagok szó szerint annyira betegesek, illetve Isten és a Szent Szellem felé annyira megalázóak és istenkáromlók, hogy én még belenézni is alig tudok. Miért van az akkor, hogy Crowder mégis szinte rakétasebességgel ível felfelé, és válik sztárrá a karizmatikus

körökben? Hogy fajulhattak el idáig a dolgok? Hogyan tudott ez a beteges és minden szentséget nélkülöző dolog oly sok ember számára vonzónak tűnni a karizmatikus mozgalmunkban?

Utána kell járnunk, és megtudnunk azt, hogy pontosan mi is történt, ami ehhez a szörnyű hitehagyáshoz vezetett. Ugyanis a Sloshfest-féle alkalmak, és az Új Misztikusok nem elszigetelt, egyedülálló történések – hanem nagyon is részei, mozaikkockái egy hasonló jellegű szolgálatokból álló nagyobb képnek, amely a prófétai és karizmatikus mozgalmak nagy részét már behálózta. Hogyan történhetett meg mindez? Milyen lépések vezettek el idáig? Ezekre próbálok válaszokat keresni ebben a könyvben.

DE ELŐSZÖR IS...

Mielőtt még alaposabban belemélyednénk az események eme mély mocsarának a vizsgálatába, először is szeretnék röviden az én háttéréről szólni egy pár szót – hogy kedves Olvasó, megtudd azt, ki is vagyok, és hogy honnan is jövök. Amint azt korábban megjegyeztem, én egy Szent Szellemmel betöltekezett, nyelveken szóló keresztény ember vagyok, aki igen sokáig magam is részt vettem a karizmatikus és prófétai mozgalomban. Tizenegy éven keresztül voltam benne ugyanabban a mozgalomban, mint amelyben Todd Bentley, Rick Joyner, Bob Jones, Paul Cain és Mike Bickle is benne van – jóllehet én az ő kiemelt, nagyfokú ismertségi szintjüknek még csak a közelében sem jártam. (A Prófétai Mozgalom gyakorlatilag a karizmatikus mozgalom egyik ága, melynek tagjai hisznek a modern „prófétákban” és „apostolokban”). De 2004-re már annyira rosszul kezdtek alakulni a dolgok a mozgalmon belül, hogy rá kellett jönnöm arra: itt többé már nem tudok maradni. Sőt, be kellett jelentenem, hogy kilépek a mozgalmából. Megvilágosodott ugyanis a számomra, hogy én csak egy teljesen más jellegű prófétai mozgalomnak tudok tagja lenni: egy olyanak, amely megtérésre és szentségre szólítja fel az Egyházat – és az Ösegyház tisztaságának és erejének a nyomdokain halad tovább. És ez a modern „Prófétai Mozgalom” minden volt, csak ez nem.

A 2004-es bejelentésem – az, hogy kilépek a Prófétai Mozgalomból – igen nagy vihart kavart, jóval nagyobb visszhangot váltott ki, mint a korábbi tagságom bármikor is. Szó szerint e-mailek ezreit kaptam a világ minden tájáról, melyeknek túlnyomó része arról tanúskodott, hogy nagyon sokan egyetértettek e lépésemmel. Sajnos azonban voltak olyan reakciók is, amelyek megdöbbenettek és mélyen elszomorítottak engem, mint ahogy azt meg is fogalmaztam az egyik, egy jó pár héttel a kilépésem után íródott levelemben:

Engem nem is a velem egyet nem értő, engem „szakadás okozásával” vádoló levelek fakasztanak könnyekre, hanem azok az e-mailek, amelyeket a világ különböző részeiről kapok, s melyeknek írói teljesen EGYETÉRTENEK velem, és amelyekben beszámolnak arról, hogy ők maguk milyen szörnyűségeket tapasztaltak meg az alatt az idő alatt, amíg részt vettek ebben a mozgalomban. Tegnap is csak ültem ott a számítógépem előtt, és egyre nagyobb szomorúság töltött be, ahogy olvastam azokat a leveleket sorra egymás után, amelyek beszámoltak arról a szellemi betegségről, ami a mozgalom részeként elterjedt az egész földön. ...Ez SOKKAL ROSSZABB, mint amit én korábban gondoltam...

Itt ugyanis mi egy olyan mozgalomról beszélünk, amelyben arra bátorítják az embereket, hogy olyan "Fénykörökkel" kerüljenek kapcsolatba, amelyek "leereszkednek" rájuk (egy nagyhírű prófétai szolgálatban terjesztik és gyakorolják mindezeket), vagy hogy fizessenek bizonyos összegeket "álom-magyarazásért". Arról a mozgalomról beszélünk, melynek vezetői azt tanítják, hogy a keresztényeknek hogyan kell „bevizualizálni” magukat a "Harmadik Mennybe", és ahol a vezetők "Presbitériumi Napokat" tartanak, amikor is egy félórás személyes találkozót lehet igényelni egy prófétával – persze borsos áron. Egy olyan mozgalom ez, amely "manifesztációkra", "portálokra" és furcsa, idegenszerű "isteni meglátogatásokra" szakosodott. Minden egyes jellemzőjével ez a mozgalom jobban hasonlít egy New Age³ irányultságra, semmint bármire, ami igazán keresztény lenne. Valójában egyre jobban látom azt, hogy ezt a mozgalmat teljesen a JÓSLÁS és JÖVENDŐMONDÁS szelleme uralja. Szavakkal le sem lehet írni, annyira beteges és hátborzongató mindez. És a "prófétái" teljesen vakok, nem veszik észre ezt. Most is éppen azon törik magukat, hogy nagy "isteni meglátogatósi" összejöveteleket tartsanak Hollywoodban...

Miközben ezeket írom, könnyek gyűlnek össze a szememben. Annyira szörnyű az, amivé ez a mozgalom vált. Nagyon kérlek titeket, barátaim, hogy MARADJATOK TÁVOL ettől, mert itt DÉMONIKUS „meglátogatásokról” van valójában szó. „Nem is csoda; hisz maga a Sátán is átváltoztatja magát világosság angyalává. Nem nagy dolog azért, ha az ő szolgálói is átváltoztatják magukat az igazság szolgálóivá; a kiknek végök az ő cselekedeteik szerint lesznek.” (2Kor. 11:14-15) Tényleg az Utolsó Napokat éljük!

HOGYAN KEZDŐDÖTT EZ AZ INVÁZIÓ

Nagyon sokan nem ismerik fel az ún. „torontói áldás” és a modern, új vezetők – mint pl. Todd Bentley vagy John Crowder – közti szoros kapcsolatot. Sokan nincsenek tudatában azoknak a masszív szellemi kötelékeknek, amelyek „Torontó”, a modern „Prófétai Mozgalom”, és az olyan események között vannak, mint pl. a lakelandi ébredés, vagy a „Sloshfest”-alkalmak. Muszáj, hogy az emberek rájöjjenek arra, hogy e mozgalmak mindegyike – és azok vezetői! – igen szoros kapcsolatban állnak egymással. S hogy honnan tudom én mindezt? Onnan, hogy én is több mint 11 éven keresztül voltam részese a Prófétai Mozgalomnak. Igencsak benne voltam a sűrűjében, így én is sorra foglalkoztam ezekkel a mozgalmakkal, és a vezetőivel – ahogyan éppen jöttek, szép sorjában. Teljesen tudatában voltam a kapcsolati összefüggéseknek: annak, hogy ki kivel, és milyen kapcsolatban áll. Sőt mi több, nemcsak én, hanem mindenki más is, aki csak ebben a körben mozgott, tudta ezeket. S ezek a kapcsolatok mind a mai napig nagyon erősek, amint azt majd később látni fogjuk.

³ A New Age („Új kor”) a keleti vallások, pogányság és a spiritualizmus által befolyásolt egyéni és személyes hitek széles sávjának gyűjtőneve, mely egy új fejlődő vallás jegyeit mutatja... A New Age erősen spirituális beállítottságú, a legkülönbözőbb világvallásokból – különösen a keleti vallásokból – merít. A New Age-hívők többnyire hisznek a reinkarnációban, asztrológiában, az ezoterikus dolgokban, követői merítenek a világ vallásaiból, sámánizmusból, újpogányságból és okkultizmusból származó misztikus hagyományok anyagaiból. Forrás: Wikipédia. – a ford.

Valójában még egy lépést kell időben visszalépnünk ahhoz, hogy a maga teljességében megértsük azt, honnan is ered ez a „Folyó” mozgalom – s hogy rájövünk arra, mi (azaz ki) is a közös forrás. S ő nem más, mint egy eléggé dagályos és nagyhangú bővülködés-prédikátor Dél-Afrikából, aki magát egyszerűen csak „a Szent Szellem csaposának” hívta – és aki arra biztatta a hallgatóközönségét, hogy „Nyomuljatok csak ide mind a bárpulthoz, és igyatok!” – és ez az illető nem más, mint Rodney Howard-Browne.

Jól emlékszem arra, amikor először láttam Rodney-t szolgálni egy videofelvételen, amit a szülővárosomban, Auckland-ben (Új-Zéland) néztem meg, úgy 1993-1994 körül. Akkortájt én éppen egy kisebb hazai prófétai közlöny szerkesztője voltam Új-Zélandban. De attól, amit azon a felvételen láttam, szellemileg szinte beteg lettem. A Floridában vezetett alkalmait már akkoriban is „ébredésként” emlegették, de engem annyira felzaklatott, amiket láttam, hogy mondtam a testvérnőnek, aki a felvételt hozta, hogy igazán nem kellene ilyen, szellemileg ennyire veszélyes anyagot importálnia Krisztus új-zélandi Testébe. S már akkor felismertem, hogyha bármikor is ilyen jellegű, illetve ehhez hasonló, veszélyes szellemi inváziók jönnek, én bizony nem tudnám nem felemelni a hangomat ezek ellen – s e felismerésnek a súlya már akkor is rám nehezedett. Pedig akkor még közélről sem tudtam, hova is fog majd mindez vezetni!

Néhány hónapig még „szélcsend” volt, nem kerültem összeütközések keresztútjába. Aztán jött a „torontói áldás”, és nagy port kavart a keresztény médiában – és ekkor már nem tudtam én sem csendben maradni. Rájöttem ugyanis arra, hogy az ún. torontói áldás nem más, mint a „Rodney Howard-Browne-féle kenet” – csak éppen más köntösben. (Más szavakkal: Randy Clark, a Vineyard Gyülekezet pásztorja volt az, aki bevitte ezt a bizonyos kenetet a Toronto Airport Vineyard Gyülekezetbe, még 1994 elején – és így történt az, ahogy az egész „áldás”-mozgalom elkezdődött. Mindez bizonyított tény, és a legtöbb ember el is ismeri Rodney Howard-Browne katalizátori szerepét a torontói áldás kirobbantásában.)

Ekkorra már én is utánajártam a dolgoknak olyannyira, hogy meglássam: sajnos a gyanúim a dolgok tényleges állásáról mind beigazolódtak. Mégis, az „invázió” megfékezését megcélzó első kísérleteim akkor még elég enyhék voltak. Alább közlök néhány részletet az első cikkemből, amelyet ezzel a témával kapcsolatban írtam a „Challenge Weekly” („Heti Kihívás”) című új-zélandi keresztény újságba. A cikk keletkezésének időpontja: 1994. augusztus 26. Ez volt az első – úgy tűnt, igencsak magányos – figyelmeztetésem, amelyet aztán a későbbiekben még igen sok követett:

Az utóbbi hetekben elég sokat szóba került a keresztény médiában az az új dolog, amit „nevető ébredésnek” titulálnak, s amely úgy tűnik, hogy szinte viharként vonul végig Amerikán és Kanada bizonyos részein. Már Új-Zélandban is megjelent egy ideje, és én közélről figyelem a fejleményeket. E jelenségen belül gyakran látható az, hogy a prédikátor „ráfúj” az emberekre, akik aztán nevetve és minden porcikájukban rázkódva esnek le a földre. Történetesen Rodney Howard-Brown-nak [sic⁴], a jelenség fő képviselőjének az egyik videóját is láttam, aki a felvételen éppen Amerikában szolgált.

⁴ Ez egy latin eredetű kifejezés, amely arra utal, hogy az elgépelés nem a mostani kiadó hibája, hanem a szöveg/idézet keletkezésekor került bele a szövegbe, amelyet az újra megjelenítés során változatlanul hagytak. – a ford. Forrás: Wikipédia.

Nemrégiben pedig Auckland-ben jártam, ahol is az amerikai „nevető ébredés” egy másik elhíresült szolgálattelvője tartott éppen alkalmat.

Azonban be kell vallanom, hogy nagyon sok aspektusa annak, amit ott láttam, igencsak nyugtalanít engem. A vészjelzőt igazán az indította el bennem, hogy a mozgalom vezetői közül jó néhányan úgy beszélnek erről, mint „ébredésről”, „Isten új munkájáról”. Azt kell, hogy mondjam azonban, hogy ez a „nevető” ébredés egyszerűen nem áll összhangban azokkal a nagyon is konkrét, az eljövendő ébredésre vonatkozó jellemzőkkel, amelyeket Isten már kijelentett az övéinek itt, Új-Zélandon – sem pedig a már korábbi, jelentős isteni meglátogatásokkal, amelyeket az egyháztörténelem során láthatunk.

Már jó néhány éve tanulmányozom folyamatosan a régebbi ébredéseket és azok leírásait, amelyek során bizonyos jellemzők ismételten, újra és újra előkerültek.... A történelem úgy mutatja be, hogy az ébredések mindig azzal kezdődtek, hogy a keresztények Isten előtt a térdeikre estek. Egy mélységes bűntudat, megtisztulás és megtérés söpört végig – szinte áradásként – az embereken, melyeknek célja az Egyház belső megtisztulása és az újszövetségi tisztaságba és erőbe való visszaállítása volt.

Isten a mi korunkban is azt mutatja folyamatosan az imádkozó embereknek, hogy egy hasonló jellegű mély, nagy mértékű megtérési hullám jön majd, és emellett egy nagy „megrázattatást” is át kell majd élnie az Egyháznak.

Ami a mostanában tapasztalható „nevető” mozgalmat illeti, meg kell, hogy mondjam: engem nagyon zavar és nyugtalanít mindaz, amit látok. Az igazi ébredési időszakokban ugyanis sokszor utánzatok, hamisítványok is megjelennek. Főként pedig attól tartok, hogy ez a „nevető” hullám szépen keresztülsöpör majd a gyülekezeteken anélkül, hogy a legitimitása bárhol is kérdéseket vetne fel – és mindenhol elfogadják majd egyszerűen azért, mert más helyeken is megengedték ezt a jelenséget.

Ezúton szeretnék erőteljesen figyelmeztetni minden keresztényt arra, hogy a „nevető hullámot” és más, hasonló jellegű mozgalmakat illetően legyenek nagyon körültekintőek, és óvatosak, alaposan megvizsgálva azokat. Hitem szerint ugyanis eljön majd hamarosan egy igazi, nagy ébredés, és nagyon veszélyes lenne attól kevesebbel, silányabbal megelégednünk...

Mondanom sem kell, ez a cikkem körülbelül ugyanolyan hatással bírt akkor az „invázióra” nézve, mint szúnyogcsípés egy elefánt hátsóján. De egy páran legalább felemeltük a hangunkat az egész dolog ellen. Akkor még csak nem is sejtettem, hova fog majd mindez fajulni – és hogy mennyire magányos harcot fogok ez ellen vívni.

„TORONTÓ” BEÁRAD...

Aztán a lehető legkomolyabban tört be az „invázió”. S meggyőződésem, hogy ez a hullám sokkal jobban elérte és befolyásolta a Nemzetközösség tagországait, mint Amerikát. Azaz, más szavakkal: sokkal nagyon hatást gyakorolt a karizmatikus/pünkösdi közösségekre az Egyesült Királyságban,

Ausztráliában és Új-Zélandon, mint Amerikában. Ennek oka az volt, hogy az USA-ban sokkal nagyon számban vannak konzervatívabb nézeteket valló teljes evangéliumi gyülekezetek, és emellett nagyon sok, egymástól teljesen független felekezet is működik, mint pl. a Pünkösdi Szentség Egyház, stb., mely helyekre ez a hullám el sem jutott. De Új-Zélandon, az én szülőföldemen nem volt olyan közösség, amit ez a dolog érintetlenül hagyott volna – mindenhová eljutott.

Aztán eljöttek hozzánk a nagy „áldás”-hullám vezetői: mind Rodney Howard-Browne, mind pedig John Arnott (a legfőbb torontói vezető) óriási összejöveteleket tartottak Új-Zélandon. Emellett kevésbé ismert vezetők is eljöttek, mint pl. Jill Austin Kansas Cityből, akit én személy szerint nagyon veszélyesnek és szélsőségesnek tartottam már akkor is. Egyszer elmentem egy Jill Austin-féle alkalomra, ahol az emberek szó szerint fizikailag ide-oda dobódtak, néhányan több mint 3 méterrel odébb értek földre (egynémelyük éppen gyerekekre esett rá), és a helyiség tele volt olyanokkal, akik denevérszerű mozdulatokat produkáltak, és egyfajta hátborzongató sikítások, üvöltések jöttek ki belőlük. Mintha egy horrorfilmet néztem volna a moziban! ...Ezeket az alkalmakat én teljesen megszorodott szellemmel, lesújtottan és dühösen hagytam ott. Milyen szörnyűséges volt még csak ott is lenni!

Gyakorlatilag majd’ minden karizmatikus és pünkösdi új-zélandi pásztor részt vett ebben a mozgalomban. Sőt, nagyon sokan belementek még az Isten Gyülekezetei (Assemblies of God), és más, az ún. „konzervatív” pünkösdi közösségek közül is – és még a baptisták közül is! Az egész olyan volt már, mint egy rémálom!

Alkalmak egész sorát töltötték ezek az emberek azzal, hétről hétre, hogy furcsa „megtapasztalásokat” keressenek. Egész közösségeket lehetett látni hiénaszerű nevetéssel ide-oda görcsösen rángatózni, „megrészedve” szökdécselni, rángatózni, ugatni, ordítani és állatias mozdulatokat produkálni. Az egész már úgy nézett ki, mint egy elmeosztálybeli látogatás – de komolyan! Ennek ellenére mindenki csak „fürdött”, „mártóztatott” az új kenetben, „szőnyeg-időt” töltve éppen a padlón. Az egész odáig fajult, hogy lassan már attól is félni kellett, nehogy valaki kézzel a fejjel imádkozzon érted. Az invázió sikeres és teljes volt – gyakorlatilag úgy söpört végig, mint egy járvány. És hamarosan alig volt valaki, aki fel merte volna emelni a szavát ezek ellen – az egyszerű tagokat is beleértve. S ez különösen igaz volt a karizmatikus és pünkösdi közösségekre. Egy barátommal akkoriban elkeseredettségünkben azzal vicceltünk, hogy az egész olyan volt, mint az a jó öreg thriller, *„A testrablók inváziója”*. Úgy tűnt, ez az új dolog elrabolta tőlünk majdnem az összes barátunkat, akik onnantól kezdve ellenünk fordultak, és minket kezdtek el támadni.

A NAGY KERESZTÉNY VEZETŐK

Meg vagyok arról győződve, hogy a „torontói áldás” terjedésében a legnagyobb szerepet a kortárs-nyomás játszotta – különösen az egyházvezetők szinteken. Mivel úgy tűnt, hogy a legnagyobb nevű karizmatikus vezetők mind egyetértének ezzel a dologgal, és fejest ugrottak az egészbe, a többiek is úgy látták, hogy: „Miért is ne? Gyerünk, ugorjunk bele mi is!” És nagyon nagy nyomást gyakoroltak arra, aki esetleg ellenkezni merészelt.

Nagyon úgy tűnt, hogy az egész világon a karizmatikus vezetőknek csak egy elenyészően kis száma merte a mozgalmat kifogásolni – de ők sajnos, mivel a népszerűségi listán lejjebb szerepeltek, alig tűntek fel bárkinek is. Az egyikőjük, Art Kratz még egy cikket is írt, amelyben a torontói jelenségek ellen figyelmeztetett (bár a bronswille-i történetek ellen nem), és azt is hallottuk, hogy Derek Prince is elkészített egy kazetta-felvételt, amelyben az „állati-manifestációk” és ehhez hasonló jelenségek ellen emelte fel a szavát. Egy másik angliai vezető, Clifford Hill szintén komolyan figyelmeztetett ezek ellen. De mindent összevetve az új hullám mégis pusztán csak minimális ellenállással érkezett meg. Például csak jóval Derek Prince halála után tudtuk meg – amikor már mindenki számára hozzáférhető formában adták ki a jelenségekre vonatkozó megjegyzéseit, észrevételeit –, hogy mennyire erőteljesen állt ki e jelenségek ellen a „Protection from Deception” (Védelem a hitetés ellen) című könyvében. Sajnos, amikor igazán szükségünk lett volna az ő véleményére, azokban a bizonyos válságos években, akkor még nem tudtunk erről. A legtöbben úgy éreztük, hogy gyakorlatilag teljesen egyedül kellett szembeszállnunk ezzel az invázióval. Mindenesetre én minden hozzám eljutott információt azonnal megjelentettem.

Az anti-karizmatikus vezetők – mint pl. Hank Hanegraaff és John MacArthur –, akiknél lehetett arra számítani, hogy erőteljesen fogják kifogásolni ezeket a jelenségeket, természetesen ott voltak, de a karizmatikusok táborából csupán igen kevesen hallgattak rájuk, mivel őket már régóta vehemens anti-karizmatikusoknak tartották, tehát „elfogultnak”.

Ironikus módon az első az ún. „nagyobb” vezetők közül, aki erőteljesen kiállt a mozgalom ellen, maga Benny Hinn volt! A „Word-of-Faith” (Hit-Szava) tábor már korábban teret adott maguknál Rodney Howard-Browne-nak, és az ő furcsa „manifestációinak”. (Végül is, nagytekintélyű „bővülködés-prédikátor” volt...) S volt egy másik, eléggé híres (hírhedt) videofelvétel is, amelyen Kenneth Copeland üdvözölte és mutatta be éppen Rodney-t és az ő „részeg nevetését” a TV-ben – s közben mindenféle buta, de szelleminek beállított, bizarr kommunikáció zajlott kettejük között.

De aztán 1997 júliusában Benny Hinn nagyon erőteljesen szólalt fel a jelenség ellen a PTL televíziós műsorában. Alább közlöm néhány, ott elhangzott megjegyzését:

„Hadd mondjam el nektek, hogy a mostanában tapasztalható érdekes jelenségek, manifestációk – amikor az emberek ugatnak, állati hangokat adnak ki –, elmondhatom nektek, hogy nem a Szent Szellemtől vannak, hanem teljesen démonikusak. A Szent Szellem nem ugat, csak az ördög ugat. Ha az én összejövevelemen kezd el valaki ugatni, akkor megyek és kiűzöm belőle a démonot...

Mindannak, ami mostanában történik, a nagy része pusztán az érzelmek szintjén zajlódik, pl. a mindenkire ráragadó nevetés. Mi haszna van ugyan ennek, azon kívül, hogy közben az emberek szimplán ostobának tűnnek? Engem nem érdekel az érzelmi csúcs-érzés. Én csak a Mindenható Isten erejét akarom, amely képes arra, hogy átformálja az emberek életét...

Jézusról én sehol nem olvastam, hogy ugatott volna – te olvastad Róla ezt valahol? El tudod képzelni Péter apostolt, miközben éppen az Apcsel eseményei közepette ugat? De tudod, sokan miért fogadtak be ilyen hülyeségeket? Azért, mert nincsenek erős igei alapjaik. Nem erősek az Igében. De hadd mondjam neked: jobb, ha nem kezdesz dolgokkal kísérletezni! Ha valami nincs leírva a Bibliában, azt ne tedd meg!

Dr. Summerall-t megkérdeztem erről még a halála előtt: ‘Dr. Summerall, te mit gondolsz arról, ami mostanában történik, hogy az emberek ugatnak és mindenféle furcsa dolgokat tesznek?’ Azt válaszolta: ‘Démonok, démonok. Démonok.’”

Vajon Benny Hinn véleménye számított-e valamit is a mozgalom terjedésének a megállításában? Véleményem szerint nem sokat. És 1997-re a mozgalom okozta kár már szinte mindenhol érezhető volt. A hullám ugyanis olyan gyorsan terjedt, amilyen gyorsan csak tudott.

Volt egy másik dolog is, amely még korábban történt, s amely erőteljesen be kellett volna, hogy indítsa a vészjelzőket a vezetőknél: 1995 decemberében a „torontói áldásnak” otthont adó közösséget, a Toronto Airport Vineyard Gyülekezetet kizárták a nemzetközi Vineyard Mozgalomból. Ez a kizárás az után történt, hogy több mint tizenkét hónapon át próbálták figyelmeztetni őket John Wimberék és a Vineyard Szervezet. De vajon mindez meg tudta állítani ezt az „inváziót”? Sajnos nem. Még nagyon sok, zűrzavarral teljes év várt ránk.

MÉLYREHATÓ VÁLTOZÁSOK

Közben, 1996-ban betöltöttem a harmincat, és a szolgálatom terén nagy változás történt, ami szó szerint átformáló hatással bírt az egész jövőmre nézve, és megnyitotta nekem a szolgálat kapuit az egész világon (bár ekkor én még ezt még csak nem is sejtettem). 1996-ban indítottuk el ugyanis az első „Revival” („Ébredés”) honlapunkat az interneten, ami akkor még eléggé kezdetleges volt: sűrű, háttérű volt (hű, milyen izgalmas szín!), és nagyon alap-kivitelezésű. De már rögtön az elinduláskor kiderült, hogy az őszinte, egyenes és nyílt felhívásunk a megtérésre és a szentségre, és a valódi prófétai jellegű prédikálásra és ébredésre olvasók tömegeit vonzotta. Hamarosan már az egész világról mindenhol voltak emberek, akik kapcsolatba akartak velünk lépni.

Még ugyanabban az évben elindítottuk a nemzetközi elektronikus hírlevelünket, és szinte már rögtön több mint 300 feliratkozó volt. Ez a szám hamarosan megemelkedett 1000-re. Ezt a hírlevelet ma már „Revival List” („Ébredési Elektronikus Hírlevél”) néven küldjük szét, és világszerte több mint 17000 feliratkozott tagja van.

Azokban a korai napokban egy Steve Shultz nevű férfi is csatlakozott hozzánk, a Revival List-hez – de már akkor is úgy tűnt, hogy nem igazán értékeli sem a megtérésre való felszólításainkat, sem a torontói eseményekről vallott nézeteinket. Nem sokkal ezután ki is lépett tőlünk, és elindította a saját internetes hírlevelét, ami ma „Elijah List”-nek („Illés Hírlevél”-nek) hívnak, s mely arra fókuszál, hogy „híres”, nagynevű szolgálattelvők próféciait és könyveit, CD-it, DVD-it, stb. népszerűsítse, és persze árulja. Egy ideig az Elijah List-nek jóval több feliratkozója lett, de mostanában már úgy tűnik, hogy egyre nehezebben boldogulnak. Vajon nem a prófétai mozgalomban zajló negatív dolgok hatása érződik-e ott is? – Ez majd idővel kiderül.

NYILVÁNOSAN VAGY NÉGYSZEMKÖZT KELL-E KORRIGÁLNI?

Sokáig, amikor ezeket a kérdéseket feszegettem, igyekeztem, amennyire csak tudtam, elkerülni a nevesítéseket. Vannak keresztények, akik szerint a szolgálatok helyreigazítása, vagy megkérdőjelezése csak NÉGYSZEMKÖZT történhet, és csak az illető vezetőknek elmondva, de sohasem nyilvánosan. (Itt fontos megjegyezni, hogy sok ilyen korrigáló jellegű megközelítés történt már ezek felé a vezetők felé, de azokat mindegyikük gyakorlatilag teljesen figyelmen kívül hagyta.) Nos, akárhogyan is, de én azzal nem tudok egyet érteni, hogy a nyilvánosság megtévesztését végző személyeket, szolgálatokat csak zárt ajtók mögött szabad helyretenni.

Nem szabad arról sem megfeledkeznünk, hogy az Újszövetségben a véneknek (vezetőknek) azt parancsolták, hogy igen komolyan intsenek, ha kell (Titus 1:13), és hogy a bűnöket elkövetőket nyilvánosan feddjék meg (1Tim. 5:20), jöllehet a 2Tim. 2:24-26-ban Pál arra utasította őket, hogy „szelídséggel” igazítsanak helyre. Emlékezzünk csak: Pál apostol a Galata 2-ban azt írja, hogy nyilvánosan feddte meg Péter apostolt a képmutatásáért. A Máté evangéliumban is azt olvassuk, hogy maga Jézus is nyilvánosan feddte meg Pétert, és a Márkban az van leírva, hogy nyilvánosan üzte ki a templomból egy kötélből font ostonnal az ott áruuló embereket (merthogy azok Isten házáat „rablók barlangjává” tették). Sőt, voltak olyan kirívó esetek is, amelyekre reagálva Pál apostol azt írta a levelében mindenkinek, hogy ő bizonyos embereket átadott a Sátánnak dorgálás céljából (lásd 1Kor. 5, és 1Tim. 1:20). A Biblia nagyon világosan szól arról, hogy az egyik legfontosabb feladatunk az, hogy a sötétség cselekedeteit leleplezzük, és a világosságra hozzuk (Eféz. 5:11). Az 1Kor. 4:21-ben Pál azt kérdezi az ottani emberektől: „Vesszővel menjek-e hozzátok, vagy szeretettel?” Majd a 2Kor. 10:1-ben arról beszél, hogy merészen, bátran fog majd inteni, és a 2Kor. 13:1-2-ben pedig azt írja, hogy e téren senkit sem fog kímélni.

Nagyon sokan a keresztények közül a Máté 18:15-17-et akarják alkalmazni minden egyes felmerülő helyzetre. De mi a helyzet a hamis tanítókkal? A fent említett igeszakasz a Máté 18-ban azt mondja, hogy ha a testvérem „vétkezik ellenem”, akkor először menjek el hozzá, és négyszemközt rendezsem vele a dolgot, ha nem hallgat rám, akkor két vagy három tanú előtt, és ha még akkor sem mutat hajlandóságot a megtérésre, akkor az egész gyülekezet előtt. Ez egy nagyon fontos, igei módja az olyan esetek lerendezésének, amikor egy keresztény testvérem vétkezett ellenem. De mi a helyzet egy nagyon komoly HAMIS TANÍTÁSSAL? Mi van akkor, ha ez veszélyes mértékben terjed, és elkezd Krisztus Testének nagyobb részeit is megfertőzni? Vajon ez még mindig csak „magánügy” lenne?

Az én megítélésem szerint az Újszövetségben mi SEHOL nem látjuk azt, hogy Jézus, vagy az apostolok a Máté 18-beli alapelvek szerint kezelték volna a hamis tanításokat. Ellenkezőleg: azt látjuk mindenhol, hogy nagyon is nyilvánosan feddték meg és korrigálták ezeket – megpróbálva megállítani a hamis tanítás „rákos fekélyét”, mielőtt az még tovább terjedhetett volna. Ez ugyanis a SZERETET cselekedete Krisztus Teste felé: meg kell próbálni megállítani a további károk okozását, mielőtt még az Úr túl sok bányája szenvedne kárt. Az Újszövetségben a hamis tanítások és hamis próféták ügye sehol sincs „szép finoman”, „enyhén” kezelve! (Itt azonban hadd jegyezzem meg azt is, hogy itt egyáltalán nem az erőszakos eretnek-hajkurászokat támogatom, akik szerintem gyakran nagyon rossz

szellemmel és motivációkkal üldöznek bizonyos dolgokat. Itt csupán néhány bibliai vezérfonalat szerettem volna megadni a helyes hozzáállásról.)

Mindenesetre ez egy nagyon fontos ügy, különösen az Utolsó Időkben, amikor is azt olvassuk, hogy a hamis tanítók és próféták igen nagy számban jelennek majd meg, és hogy olyan nagymértékű lesz a megcsalattatás, hogy „ha lehetséges, még a választottakat is” el akarják majd hitetni. Rettenetesen fontos azt megértenünk, hogy mi is forog itt kockán. Az ApCsel-ben a hamis tanítókat és prófétákat nagyon komolyan megfeddték, és Pál még konkrétan meg is nevezte ezeket az illetőket jó néhány, a gyülekezeteknek írt levelében. Látjuk-e már tehát, hogy ez már valóban nem a Máté 18-ban leírt kategória? Ez sokkal komolyabb annál, és sokkal drasztikusabb választ kell rá adnunk – bár természetesen az is fontos, hogy mindig „szeretettel szójuk az igazságot” – de Krisztus drága nyájának a védelmezését mindenek feletti fontosságúnak kell, hogy tartsuk. Nyilvánosan kell tehát szólnunk, és ha szükséges, még nevesítenünk is kell, ha Krisztus Testében komoly, veszélyeket okozó dolgokat látunk! Az a szívem vágya, és azért imádkozom, hogy pontosan ezt tudjam megtenni majd a könyvemben, s mindezt megfelelő szellemben és módon.

2. KUNDALINI – MI IS AZ?

Ahogy azt az első fejezetben láthattuk, nagyon sok jelenségnek, amely az utóbbi években az Egyházat inváziószerűen megtámadta, van egy ún. „keleti/New Age” jellege. És természetesen maga a „Kundalini” fogalma is egyenesen a keleti misztikából ered. S pontosan ez az a fogalom, amelynek alaposabban utána kell járnunk, hogy mit is takar.

Még 1996-ban, amikor az első internetes oldalunkat elindítottuk, az első cikkemnek, amelyet szinte azonnal közreadtunk ott, ez volt a címe: „A torontói vita – új, nyugtalanító tények a történelemből”⁵. Alább közlöm a cikknek a nyitó bekezdését – s biztos vagyok benne, hogy te, kedves Olvasóm, rögtön látni fogod, miért is váltott az ki akkor olyan nagy visszhangot:

„Ebben a cikkben egy, az ébredések történetét vizsgáló ébredési prédikátor, aki szoros kapcsolatban áll a karizmatikus és prófétai mozgalmakkal, a következő kérdéseket szeretné feltenni: Miért van az, hogy a torontói manifesztációk szó szerint ugyanolyannak tűnnek, mint azok a hamis utánzat-mozgalmak, amelyek az igazi ébredéseket a múltban mindig tönkretették? És miért van az, hogy ezek a jelenségek látszólag szinte teljesen megegyeznek a kínai okkult ‘Qigong’ mozgalommal, és Franz Mesmer okkult gyógyítási praktikáival, és azokkal a manifesztációkkal, amelyek végig megjelennek az ún. Rajneesh-i, Ramakrishna-i ‘Kundalini’ kultuszokban, szektákban? És miért van az, hogy a New Age mozgalmon belül mindenhol hasonló megnyilvánulásokat láthatunk az egész világon – de melyek a Bibliában sehol nincsenek leírva? Ha valóban a ‘nagy hitetés’ napjait éli meg a keresztény világ – amint arról maga a Biblia ír világosan –, akkor nem kellene sokkal óvatosabbnak lennünk, és alaposan megnéznünk, milyen dolgokat engedünk be Isten Egyházába?”

Amint látható, a torontói/„Folyó” („River”) mozgalom és a hindu „Kundalini” szellem közötti esetleges kapcsolatot már akkor, 1996-ban is feszegették az emberek. Valójában nagyon sokan azok közül, akik megfigyelték az akkor zajló eseményeket, és tudatában voltak annak, hogy milyenek ezek a hindu/New Age manifesztációk, szinte rögtön észrevették ezt, és megütköztek a nyilvánvaló hasonlóságon. Pontosán honnan is szerezte Rodney Howard-Browne a „kenetet”, amellyel szolgált? Ő természetesen azt állította, hogy Afrikában kapta, és hogy Istentől. Akkor miért volt mégis annyira eltérő a bibliai példától, és annyira hasonló a New Age-eshez – és azokhoz a szellemekhez, amelyek felhatalmazásával a hindu guruk működtek? A Kundalinihez való hasonlóság teljesen nyilvánvaló volt, és így az ezzel való kapcsolat feltételezése nemkülönben. Mint ahogy azt ugyanebben a cikkben akkor leírtam:

Jó néhány indiai guru, mint pl. Bagwhan Shree Rajneesh és Ramakrishna, rendelkezett azzal az erővel, hogy a követőikre átruházzanak egyfajta boldog örömmámor-állapotot pusztán azáltal, hogy megérintették őket. Ramakrishna esetében ezeket a tudatállapotokat gyakran kontrollálhatatlan nevetés vagy sírás is kísérte. Swami Baba Muktanandának szintén megvolt ez az ereje – egy korábbi elkötelezett rajongója szerint –, és az így létrejött Kundalini manifesztációk között a következők voltak

⁵ The Toronto Controversy – Disturbing New Facts from History

tapasztalhatóak: irányíthatatlan nevetés, üvöltés, ugatás, sírás, remegés, stb. A követői közül egy páran teljesen megnémultak, illetve szinte eszméletlen, tudattalan állapotba kerültek, míg mások arról számoltak be, hogy hatalmas öröm-, béke- és szeretetérzés árasztotta el őket.

Minden ilyen jellegű megtapasztalás alapja az volt, hogy a hívek „teljesen átengedték” magukat annak az erőnek, amely a gurukon keresztül működött. Pusztán véletlen egybeesés lenne az, hogy a démonikus eredetű „Kundalini” kultuszokkal asszociált megnyilvánulások szinte teljesen megegyeznek a Torontóban tapasztaltakkal?

KUNDALINI ÉBREDÉSEK

Ha egy kicsit kutatunk az interneten a Kundalini vagy Shakti címszavak után, akkor azt találjuk, hogy a New Age-es és a keleti vallásokban résztvevők közül tömegesen élik meg mind a mai napig ezeket az erőteljes átéléseket. Mint ahogy azt láttuk, ez gyakran egy guru segítségével történik, aki megérinti őket a homlokukon (ezt hívják „Shaktipat”-nak), melynek következtében ezek az emberek egy „Kundalini ébredést” élnek át.

Mint ahogy azt 1995-ben írta egy Robert Walker nevű kutató:

„Csak nagyon kevés keresztényben tudatosul az, hogy évezredek óta jól ismert tény, hogy gurukon keresztül gyógyítások ajándékai, csodák, ismeret beszéde és a szellemi tudatállapot intenzív megnyilvánulásai történnek, amikor ők szellemben kinyúlnak és hozzákapszólódnak egyfajta misztikus erőhöz, ami – jóllehet démonikus eredetű – nagyon is valóságos. A misztikus hindu guruk által tartott alkalmakat ‘Darshan’-nak nevezik. Ezeken az alkalmakon a guru rajongó hívei előremennek, hogy a keze tenyerének érintése által – a tenyerük gyakran az illető homlokát érinti meg – szellemi megtapasztalásban legyen részük, amit ‘Shakti Pat’-nak, azaz isteni érintésnek neveznek. E szellemi megtapasztalás előhívását a Kundalini előhívásának, felemelkedésének mondják... Egy bizonyos idő eltelte után, amikor a megérintett guru-tisztelők egy bizonyos spirituális emelkedett állapotot érnek el, elkezdnek kontrollálhatatlanul remegni, rángatózni, ugrálni és vonaglani, gyakran kontrollálatlan állathangok jönnek ki belőlük, és nevetés, ahogy ezt az eksztatikus ‘csúcsmélységet’ elérik. Ezeket a manifestációkat ‘Kriyas’-nak nevezik. A guru hívei van, hogy ez idő alatt oroszlánszerűen ordítanak, és mindenféle fizikai tüneteket produkálnak. Rendszeresen előfordul az is, hogy a hívek egy magasabb szintű szellemi tudatállapotba kerülnek, és fizikailag mozdulatlanok válnak, szinte úgy tűnik, hogy egy tudattalan állapotba kerülnek, amikor is teljesen függetlenné válnak a körülöttük zajló történésektől, s azoknak egyáltalán nincsenek tudatában. Ezt az állapotot ‘samadhi’-nak hívják, és ez vezet egy mélyebb spirituális megtapasztaláshoz.”

Egy guru – Shri Yogānandji Mahārāja – ezt írta:

„Amikor a tested elkezdi remegni, és végig libabőrös vagy, és akár akarod, akár nem, de nevelsz, vagy éppen sírni kezdesz, a nyelved pedig deformált hangokat kezd kiadni, félelem jár át, illetve rémisztő látásokat látsz... akkor a Kundalini Shakti életre kelt, aktívvá vált.”

Kínában van egy igen népszerű Kundalini-jellegű mozgalom, amelyet „Qigong”-nak hívnak. Amikor Yan Xin, egy kínai Qigong spirituális mester 1991-ben San Francisco-ban beszélt egy tömeg előtt, a *San Francisco Chronicle* című újság arról számolt be, hogy sokan a jelenlévők közül érdekesen kezdtek reagálni – mely reakciókat Yan „spontán mozdulatoknak” nevezte. Azt mondta a közönségének, hogy: „Azok, akik erre fogékonyak, lehet, hogy erős fizikai reakciókat kezdenek majd átélni – vagy elkezdnek nevetni, vagy sírni. Ne aggódjatok, ez teljesen normális.”

Nem hangzik mindez egy kicsit túlságosan is ismerősnek? Nem teljesen azonosak-e ezek a jelenségek mindazokkal, amelyeket az Egyházban az utóbbi 16 évben láttunk? Nem ugyanez történik-e itt is: egy szellemi erővel rendelkező vezető megérinti az embereket a homlokukon, és mindenféle furcsa manifesztációk kezdenek el történni?

Tény, hogy a modern karizmatikus mozgalomban ez a jelenség viszonylag „új” – és csupán az utóbbi 16 évben terjedt el tömeges méretekben. Mindig is jelen volt azonban egy elenyésző méretű, csupán a karizmatikus világ peremterületeire szorítkozó, érdekes megnyilvánulásokat produkáló viselkedésforma, de alapjában véve maga a karizmatikus mozgalom aránylag stabil bibliai alapokon állt, és az eredete jóval régebbre nyúlik vissza, mint a mostani jelenségek. A mostani jelenség-áradat 1994 körül kezdődött. Honnan jött ez tehát, és milyen szellem állt mögötte?

Hadd kérjelek már, kedves Olvasó, arra, hogy hasonlítsd már össze egy modern „ébredésnek” az alább szereplő leírását a feljebb leírt „Kundalini” manifesztációkkal. Ezt a leírást az egyik olvasóm küldte nekem, egy pár évvel ezelőtt – de az ebben leírtak nagyon hasonlítanak mindazokra, amelyeket sokan mások is megtapasztaltak:

„Történetesen aztán értem is imádkoztak egy páran azok közül, akik részesültek a ‘torontói áldásban’. A vége az lett, hogy ott, azon az estén velem is az történt, hogy a végtagjaim elkezdtek irányíthatatlanul önkéntelen mozdulatokat produkálni, remegni, miközben én ‘megrészegettem’ a Szent Szellemben, és nevettem megállíthatatlanul. Akkor úgy éreztem, mindez helyénvaló volt. De ahogy telt az idő, ezek a manifesztációk megmaradtak nálam, és gyakran a legalkalmatlanabb időkben törtek rám – és nem tudtam ezeket irányítani. Amikor imádkozni próbáltam az emberekért, vagy éppen csak ültem az istentiszteleten, a kezeim és lábaim elkezdtek remegni, rázkódni. A lábaim cserbenhagytak, és úgy kellett megtartanom az egyensúlyomat, csak hogy egyenesen tudjak megállni, mialatt ment a dicséret. Hamarosan teljesen világossá vált a számomra, hogy mindez nem a Szent Szellemről volt, és így bocsánatot kértem az Úrtól azért, amiért engedtem, hogy ez a szellem bejöjjön az életembe. Nagyon kértem az Urat, hogy szabadítson meg engem ettől – és, hála Neki, Ő megtette!”

Kétség sem fér hozzá, hogy egy hindu guru a fent leírt tapasztalatokat simán „Kundalini ébredésnek” nevezné – ugyanis ez a megtapasztalás gyakorlatilag minden aspektusában teljesen megegyezik azzal. És mi az Egyházban ezt mégis, mint Istentől jövő „áldást” tekintjük! S láthatólag pontosan ugyanez a kenet az, amit „kenet-átruházó” jellegű alkalmakon ma az egész világon terjesztenek. Alapjában véve ugyanis nem pontosan ez az, ami történik? A hasonlóságok pedig olyan nagy mértékűek, hogy azokat még letagadni sem lehet.

A FRANZ MESMER-I KAPCSOLAT

A 18. században volt egy nagyon híres okkult gyógyító, akit Franz Mesmer-nek hívtak – ő egy német orvos és asztrológus volt. Ő volt a kidolgozója annak, amit „állati magnetizmusnak” („állati mágneses erőnek”) nevezett, amit ma már csak „mesmerizmusként” emlegetnek. Ez gyakorlatilag a modern hipnózis elődje volt. Mesmernek volt egyfajta okkult „szolgálata”, azaz gyógyító tevékenysége, ami nagyon vonzotta az európai társasági élet prominens alakjait. És hogy melyek voltak azok a „manifesztációk”, amelyeket a nála jelen lévők átéltek? A következőképpen írták le ezeket: „földre esés, rángatózás, vonaglások, furcsa nyögések és sírások, hisztérikus nevetés, stb.” ...Hmm. Miért van vajon az, hogy ugyanazokat az újra meg újra előforduló megnyilvánulásokat látjuk – amelyek pedig egyenesen az okkult világból jönnek? Nem tűnik-e valószínűnek, hogy hasonló szellemek működnek korunk ezen érdekes keresztény jelenségei mögött is?

Mint ahogy azt az első „torontós” cikkemben írtam:

„Én minden kétséget kizáróan úgy látom, hogy egy bizonyos ideje már nagyon sok keresztény közösségben egy igen erőteljes, de idegen szellem ólálkodik. S pusztán az, hogy a torontói manifesztációkat 'keresztény' terminológiába öltöztetik, egyáltalán nem jelenti azt, hogy azok Istentől valók. A tény az, hogy ilyen és ehhez hasonló jellegű megnyilvánulásokat sehol sem találunk a Bibliában – de sokkal inkább láthatóak a New Age mozgalomban. Már maga ez a tény is kellene, hogy megszólaltassa a vézscsengőinket, hogy itt valami nincs rendjén – nem így gondoljátok?”

MÁS, TOVÁBBI KUNDALINI-BESZÁMOLÓK

A hindu vallásban a Kundalini-ről gyakran úgy beszélnek, mint egy bizonyos „kígyó”-erőről, amit a gerincben lehet érezni. A „Kundalini ébredésnek” is köze van a „csakrák” megnyitásához, és a homlokon lévő „harmadik szem” felnyílásához, stb. Mint ahogyan azt egy korábbi New Age-es tag, Peter Bell is írta nekem:

„Mielőtt Isten dicsőséges módon elért engem a megváltásával, és betöltött a Szent Szellemével (amikor még a korai húszas éveimben jártam), én nagyon sok, a világban megtalálható dologgal kísérletezgettem, sok mindent kipróbáltam, beleértve a New Age spiritualitás különböző variációit is. Az egyik fajtája – az egyik legerőteljesebb – az a rendszer volt, ami ezt a Kundalini szellemet népszerűsítette, támogatta. Azt állították, hogy e megtapasztalás során, ami történik, az valójában te magad vagy, a te lelki, azaz pszichikus energiád, amit oly módon mutattak be, hogy az a test minden idegét magába foglalja, a gerinc teljes részétől kezdve egészen a fejedig. A gerinc mentén elhelyezkedő különböző energiaközpontokat (idegi központokat) szellemi központokként azonosították, mint ahogy teszik azt nagyon sok keleti tanításban is.

Magát a Kundalinit úgy mutatják be, mint egy kígyót, amelynek mérete és formája a gerinchez hasonlít, továbbá valamilyen élő 'dolog', ami belép az emberbe, és 'birtokba veszi' a fizikai testet az idegrendszeren keresztül. S attól függően, hogy az a személy milyen mélyen fogadta be ezt a tanítást, és mennyire adja át magát ennek az élménynek, a Kundalini szellemnek joga lehet ahhoz, hogy

hozzátapadjon, nyomorgassa, vagy éppen teljesen megszállja azt az embert, miközben azt a hazugságot mondja nekik, hogy mindez csupán saját maga. Így veszi át felette az uralmat, és az az ember már nem tud különválni, szabaddá lenni attól, ami valójában nem más, mint egy idegen szellem, és egyáltalán nem saját maga, vagy a saját lelke.”

Amikor a szolgálatunk elindult az interneten keresztül, nagyon sokan kerestek meg minket mindenhol a „torontói/Folyó” mozgalommal és azokkal a manifesztációkkal kapcsolatban, amelyeket ők maguk láttak és/vagy tapasztaltak. Alább közlök ezekből a személyes beszámolókból egy párat, amelyeket az évek során kaptunk:

SHERIE ezt írta:

„Bizonyosságot teszek arról, hogy sajnos engem is megtámadott ez a rosszindulatú, keleti szellem, a Kundalini. 1992-től 2000-ig voltam benne egy olyan mozgalomban, amelyet szoros szálak fűztek a torontóihoz. 2000-től 2006-ig pedig egy olyan gyülekezetbe jártam, amelynek Bill Johnson-nal volt jó kapcsolata.

Késébeesetten vágytam arra, hogy Isten cselekedjen az életemben, hogy megváltoztasson bizonyos helyzeteket, és hogy meggyógyítsa a lelki sebeimet, ezért nagyon is nyitott voltam a szolgálatokra. Ebben az időszakban nagyon sokan szolgáltak felém úgy, hogy közben megérintették a homlokomat, és az általad leírt megtapasztalásokban volt nekem is részem: szellemi részegség, nevetés, sírás, remegés. Álmaim és látásaim voltak, és mielőtt otthagytam ezt a fajta egyházi szervezetet (gyülekezeti közösségeket), volt egy nagyon életszerű álmom egy nagy kígyóról, ami a hátsó ajtónál kúszott be, és a kocsimhoz, illetve az otthonom szobáihoz tapadt. Ez az álom nagyon zavart engem, és az Urat kezdtem el keresni, hogy mit is jelent mindez.

Körülbelül hat hónapba tellett, amíg megszabadultam; az Úr egy házaspárt hozott el hozzám, akiket Ő már megtanított a szellemi harcra, és akik a szellemi, gonosz erők felett már győzedelmeskedtek. Bármikor, amikor a társaságukban voltam, nagyon ideges lettem, míg aztán ők elkezdtek csendesen imádkozni értem, és éreztem, ahogy elhagy a sötétség, és helyreáll a szellemi egészségem. Ezek után kb. hat hónappal történt az, hogy újra a társaságukban voltam, és azt éreztem, hogy a szellememben egy harc kezdődött el. Nagyon ideges lettem újra, féltem, és éreztem, hogy a gerincemben egy nagy kígyó van – szinte megmerevedtem, és nagyon kényelmetlenül kezdtem érezni magam, mintha ez a lény megpróbált volna megfojtani és megölni engem. Istenhez kiáltottam, a házaspár pedig elkezdett halkán imádkozni értem. Kértem a nőtestvért, hogy húzza már ki a fejemből ezt a kígyót – merthogy úgy éreztem, a fejem tetején tud csak kimenni belőlem. A testvérnő folytatta az imádkozást, és én pedig egy szót kaptam a szellemembe, azt, hogy ‘Kundalini’, és akkor parancsoltam ennek a szellemnek, hogy hagyjon el engem a Jézus hatalmas Nevében. Jézus vérét vallottam meg – hű, de mennyire ijesztő volt az egész helyzet! – és a szellem elhagyott. Úgy éreztem magam, mint egy mosott rongy, de megszabadultam!

Ez volt az utolsó alkalom, hogy szabadulnom kellett, és azóta Isten már megnyitotta a szellemi szemeimet, és hatalmas munkát végzett bennem – de azt már attól a közösségtől távol! ...A házaspár is nagyon elcsodálkozott akkor, és megkérdezték tőlem, mi volt az az érdekes kifejezés, amit mondtam, és hogy honnan kaptam – és nekem fogalmam sem volt róla, csak azt tudtam, hogy Isten adott nekem

bölcsességet abban a helyzetben. Annyira köszönöm az információkat, amelyeket megjelentettél! Most már rájöttem, és bizonyosan tudom, hogy honnan is fertőződtem meg. Adná az Úr, hogy sokan az olvasóid közül figyeljenek Isten hívására, amikor Ő azt mondja, hogy 'gyertek ki közülük, és különüljete el' Babilontól, annak hazugságaitól, megcsalásaitól és gonosz szellemeitől, amíg van rá alkalmatok..."

GERI MCGHEE (egy szabadítószolgálatokat végző testvér) a következőket írta:

A következő email-t Isten egy gyermekétől kaptam, aki áldozatául esett ennek a „szellemben való megmártózásnak”, amelyről azt mondták neki, hogy a Szent Szellemtől van. Lehet, hogy mások is vagytok itt olyanok, akik szellemben gyötrődtek egy ehhez hasonló megtapasztalás után, amelyet hitetek szerint a Szent Szellemben éltetek át – pedig valójában démoni szellemek ejtettek foglyul titeket...

„Kedves Geri, én is emlékszem arra, hogy elmentem bizonyos alkalmakra, ahol mindannyian hittek azokban, amelyeket a 'szellemi belemártózással' kapcsolatos üzenettedben te is állítottál. Én is megtapasztaltam a remegést, a bizsergést, azt, hogy az egész testemet átjárta egyfajta elektromos érzés, és más egyéb érzetek, melyekre azt mondták, hogy a Szent Szellemtől jön – és nem ismertem fel, hogy valójában ez egy Kundalini szellem... Szolgáltál-e már ilyen ember felé, akinek ebből kellett szabadulnia – és mennyire volt nehéz a szabadulás ebből?

Én az egész fejemen egyfajta hideg-érzeteket élek át, bizsereg az egész testem, mintha áram menne rajtam keresztül, és az egész hátamon belül mintha egy kígyó tekeregne. Ezt különösen akkor érzem, amikor imádkozom: valami mozog az egész fejemen, az ágyékomnál, a lábaimon, és így tovább.

Ezeket nyugodtan megoszthatod másokkal is, mert én már sok éve kínlódom ezzel, és mindezidáig senki nem tudott nekem ebben segíteni. Végeztem én is egy kis kutatást erről a szellemről, és ugyanazokat a dolgokat találtam, amelyeket te is mondtál. Nemrégiben pedig egy olyan közösségben jártam, ahol éppen visszahozták a TODD BENTLEY-féle szellemi betöltekezést, és azt továbbadták egy-két embernek, beleértve engem is, akik nem is tudtuk, milyen szellemmel szolgálnak felénk. S ugyanezek a manifesztációk vannak jelen az ő alkalmain is. Én is elkezdtem újra érezni ezeket a mellkasomban, a hátamon – ezt a szörnyű, tekergő-kígyó érzést..."

„REVIVAL-FIRE” pedig ezt írta:

Nemrégiben éltem át egy szabadulást, amelynek leírása talán segítségére lehet egy-két embernek. 2003-ban történt az, hogy egy „torontói áldás”-jellegű összejövetelen voltam. Akkoriban egy keresztény szervezetnek dolgoztam, ifjúsági munkásként. Nos, ebben a torontói típusú gyülekezetben nekem is voltak szellemi átéléseim – valamit átadtak nekem is ez alatt az idő alatt. S hogy honnan tudom ezt?

Ekkortájt volt az ugyanis, hogy Isten elkezdett munkálkodni azoknak a fiataloknak az életében, akik felé én szolgáltam... Azonban, miután elkezdtem járni ebbe a torontói-jellegű közösségbe, és utána szolgáltam a fiatalok felé, bizonyos szellemi jelenségek kezdődtek el. Nevetés tört ki közöttük, néhányan úgy érezték magukat, mintha részek lennének, mások pedig, mialatt értük imádkoztam, szinte magatehetetlenül rogytak le a földre. Én akkoriban ezt nem értettem, és eléggé aggódtam, de

nem akartam eloltani ezt az egészet, gondolván, hogy mi van, ha márpedig tényleg Istentől van ez az egész. Azonban mégis volt, ami nagyon nyugtalanított: a fiatalok közül volt olyan, aki napokon át volt „megrészegedve” szellemben, de valójában úgy, hogy még csak meg sem volt térve!

Mindenesetre én mindig is nagyon szerettem Isten Igéjét, az igaz, helyénvaló tanításokat és az igazságot. A torontói történetek némelyikével egyáltalán nem is tudtam egyet érteni. Már akkor is úgy gondoltam, kell lennie itt valahol valamilyen New Age-es hatásnak. De akkor még én is élveztem a manifesztációkat, nevettem, rázkódtam, rángatóztam, és nagy hangon „úúúú-ztam”, csakúgy, mint a többiek. Akkoriban még én is felszólaltam a „torontói áldás” védelmében...

Miután már több „torontós-ember” is imádkozott értem, elkezdtem komolyan gondolkodni azon, milyen szellemi kenet-átadással szolgáltak felém, és hogy milyen szellemeket is vettem. Egy nap, amikor éppen a várost jártam, néhány őslakos-indián embert láttam, akik a saját indián zenéjüket adták elő éppen az utcán. Megálltam, hogy meghallgassam őket, és abban a pillanatban a bensőmben valami megmozdult – és ez nagyon hasonló volt ahhoz, amit a gyülekezetben a „dicséret és imádat” alatt tapasztaltam meg általában. Feltettem magamnak a kérdést: miért van, hogy megmozdul, jelez a szellemem – egyfajta örömteli módon – erre a pogány zenére? Akkor kezdtem el komolyan gondolkodni azon, milyen szellemeknek is nyitottam meg magam.

Mindezek után részt vettem egy „új misztikus” alkalmon a múlt héten (akkor még nem tudtam, hogy ők valójában ilyenek), és akkor újra azt kezdtem érezni, hogy itt valami nincsen rendjén. S bár a szellemi szemeim már felnyíltak, és megláttam, hogy szellemi becsapás áldozata vagyok, még mindig érezhető volt egy szellemi kötelék. Azért mondom ezt, mert a „szellemem” alkalomadtán még mindig erőteljesen reagált mindarra, ami az alkalmon történt, jóllehet az teljesen kaotikus volt. A dicséret közben hozzám is odajöttek, mialatt én dicsértem az Urat, és imádkoztak értem. Újra csak azt éreztem, hogy itt valami nincs rendjén.

Az alkalmat követő jó néhány hónap érzelmileg nagyon nehéz volt nekem. Mintha minden erő elszállt volna belőlem, szomorú voltam, és szörnyen lehangolt. Aztán eszembe jutott, hogy pontosan ez az, ahogy általában érezni szoktam magam egy-egy torontói alkalom után. Akkoriban ezt azzal magyaráztam, hogy az Úr biztosan felhozta bennem azokat a negatív dolgokat, amelyekkel még foglalkoznom kellett. Azonban ahogy ez újra és újra megtörtént, elkezdtem kételkedni abban, hogy valóban erről lenne szó. Az imádkozást és az igeolvasást is nehéznek találtam.

Mindenesetre egy pár nappal később, miután már lefeküdtünk aludni, a feleségemet úgy vezette az Úr, hogy imádkozzon értem. Ahogy imádkozott értem, és a kezemet a hasamra tette, egy „kis fekete dolgot” látott. Azt is észrevette, hogy ezt a kis fekete dolgot egy ököl szorosan megfogta és megszorította. Ahogy folytatta az imádkozást, ez a dolog elment. Ezeket azonban nekem csak másnap reggel mondta el.

Miután imádkozott értem, sokkal jobban éreztem magam, elaludtam, és másnap sokkal vidámabban, könnyebb szívvel ébredtem. Akkor mondta el nekem, mit is látott. Az én értelmezésem szerint tehát a

következő dolog történt: a kézrátétel során, és ahogy így megnyitottam magam a szellemi becsapásnak, teret adtam az ellenségnek, aki így be tudott furakodni az életembe.

S bár a körülöttem zajló dolgok hatására kinyílt a szemem, és megláttam a megtévesztést – azt, hogy milyen szellemmel is van dolgom –, még mindig volt belül egy szellemi kötelék (valószínűleg a transzferencia, a kézrátétel miatt). Az, hogy a feleségem azt látta, hogy egy nagy ököl fogja le ezt a szellemet, úgy hiszem, azt jelentette, hogy az Úr ezt a szellemet megkötözte, de még nem szabadultam meg teljesen ettől. Valószínűleg az, hogy elkezdtem meglátni az igazságot, annak köszönhető, hogy az Úr megkötözte ezt a szellemet, de addig még nem szabadultam meg, amíg a feleségem el nem kezdett imádkozni értem. Akárhogy is, ez óta az élmény óta úgy tapasztalom, hogy nagyon sok „dolog” elhagyott engem, „felemelkedett” rólam.

DEBYLYNNE ezt írta:

Kedves „Revival-Fire”, nagyon érdekesnek találtam a beszámolódat, különösen, amikor arról írtál, hogyan reagált a tested, miket éreztél, amikor pedig tudtad, hogy a reakcióidat kiváltó dolgok egyáltalán nem Istentől voltak (pl. az indián zene), és hogy mennyire hasonló reagálásaid voltak akkor, amikor viszont gyülekezeti alkalmakon voltál, és ott hallottál olyanokat, amelyek „jók” voltak. Nekem is ugyanilyen tapasztalataim voltak, ami nagyon zavart. Amikor pl. megnéztem a Kundalini-ről készített videó-felvételeket, éreztem, hogy a bensőm rögtön reagálni kezdett, és elkezdtem vonaglani, rángatózni és remegni – és azonnal meg is állítottam a felvételt, mert ettől teljesen kikészültem. Én ugyanis soha nem jártam Torontóban, se kapcsolatba nem kerültem senkivel sem, aki ott járt volna – de igenis megnéztem ezt a dolgot a GodTV⁶-ben, és kezemet a képernyőre téve imádkoztam, hogy engem is betöltsön a kenet, és mindeközben teljesen meg voltam győződve arról, hogy AZ EGÉSZ Istentől van.

Azután teljes szívemből megtértem mindezekből, de néha azon tűnődöm, maradt-e még valamilyen szellemi behatás nálam, amellyel szemben még keményebben kell fellépnem. Én a férjemet ugyan még nem kértem, hogy ezzel kapcsolatban imádkozzon értem, de azt hiszem, meg fogom kérni...”

BRENDA azt írta:

Egy nagyon kedves barátom, aki évek óta az imapartnerem is egyben, sajnos belekerült az ellenség hálójában és becsapásába azokat a szolgálatokat és megnyilvánulásokat illetően, amelyekről te is beszéltél. Miután elolvastuk a cikkeidet és megnéztük a video-összeállításaidat, nagyon erőteljesen imádkozni kezdtünk, megtérve mindezekből, és megtagadtunk és Jézus nevében elparancsoltunk minden olyan szellemet, amelyeket a hamis próféták és démonok tanításaiból szedtünk össze. Ezeket mi mind levágtuk magunkról. Mélységes bűnbánatot tartottunk, és megtagadtuk ezeket – és köszönjük, hogy segítettél leleplezni az ellenséget és annak taktikáit, és mindazt a becsapást, amibe az egyház sajnálatos módon belecsúszott...

⁶ Egy nagyhírű, izraeli központú, nemzetközi keresztény televíziós társaság – a ford.

HOGYAN TUDSZ MEGSZABADULNI

Nos, kedves Barátom, valóban: ha imádkoztak érted kézzel, vagy részt vettél közös „szellemben átítató”, „áztató” imádságokban bármely ilyen jellegű szolgálat során, akkor nagyon fontos, hogy a lényed legmélyéből, Jézus Nevében MEGTAGADD és KIPARANC SOLD ezeket a Kundalini szellemeket, vagy bármilyen más „kenetet”, amit ott vettél. Kérlek, emlékezz arra, hogy az egésznek a lényege az, hogy az Úr Jézus Krisztus Nevében ezeket nagyon határozottan, kellő vehemenciával kiparancsold! LÉGY SZABAD, Jézus hatalmas Nevében!

Nagyon fontos azt megértenünk, hogy minden igaz hívőnek Isten-adta felhatalmazása van arra, hogy az életük, bensőjük teljessége felett Isten uralmát érvényesítsék. S míg nagyon fontos, hogy ŐSZINTÉN MEGTÉRJ, teljes szivedből Isten előtt, szomorúságot mutatva amiatt, hogyha megnyitottad magad ezek előtt a szellemek előtt, arról sem szabad elfeledkezni, hogy ezeket Jézus Krisztus Nevében KI TUDOD PARANC SOLNI! Én gyakran beszélek arról, milyen fontos a lényünk legmélyéből megtagadni ezeket a dolgokat, és nem pusztán csak a szánkkal. Isten azt akarja, hogy igenis használjuk a „Szellem kardját”. Ezeket a dolgokat, szellemeket a teljes valóddal – szellemeddel, lelkeddel és testeddel – kell megtagadni és kiűznöd, és akkor igenis EL FOGNAK HAGYNI! Nem szabad passzívan, beletörődően kezelned ezeket a dolgokat – ezekkel agresszív módon kell elbánni!

Ugyanez vonatkozik az emberek életében lévő más olyan területekre is, ahol még az ellenség sötétsége van. Ha depressziótól, rossz természettől, hangulatingadozásoktól, vagy bármilyen más szellemi sötétségtől szenvedsz, amelytől, úgy néz ki, mintha soha nem tudnál megszabadulni – a lényed legmélyéből, a teljes valóddal PARANC SOLD MEG, HOGY EZEK TÁVOZZANAK, Jézus Nevében! Én ezekre a dolgokra nem is, mint „démonokra” szoktam utalni, hanem mint „erősségekre”. És láttam már nagyon sok embert megszabadulni olyanokból, amelyek – legalábbis szerintük – egyébként már teljesen ‘beléjük ivódtak’. S mindez pedig úgy történt, hogy teljes határozottsággal KIPARANC SOLTÁK ezeket Jézus Nevében. „Mert a mi vitézkedésünk fegyverei nem testiek, hanem erők az Istennek, erősségek lerontására” – 2Kor. 10:4.

ISTEN JELLEME, EGÉSZ VALÓJA SZENT

Egy másik kulcsfontosságú dolog, amire rámutattam az eredeti, a torontói eseményekről írt cikkemben az volt, hogy az ilyen jellegű becsapások nagy része abból adódik, és azért talál táptalajt, mert az embereknek nincs igazi megértése arról, hogy KICSODA ISTEN, és hogy milyen az Ő jelleme. Az Istenről és az Ő személyiségéről vallott nézeteink vagy megtévesztésbe taszítanak minket, vagy pont ellenkezőleg – megvédenek attól. És ugyanez az alapelv érvényes az ilyen, Todd Bentley-, vagy John Crowder-féle szolgálattevők megítélésével kapcsolatban is. Mint ahogy azt már 1996-ban is írtam:

„Ott van tehát egyrészt a torontói verzió Istenről – ami úgy festi le Őt, mint aki szeret ‘isteni érintéseket’ és testi, fizikai módon megtapasztalt érzékeléseket adni az embereknek; aki szeret velük ‘bulizni’, szereti ‘fellazítani’ őket, hogy aztán minden gátlásukat félredobják, és olyan buta, gyermekes dolgokat tegyenek, amelyeket maguktól általában nem is tennének meg. A külső megfigyelők számára

ezek az 'érintések' furcsának, kellemetlennek tűnnek, illetőleg visszataszítónak és ijesztőnek (gyakorlatilag hasonlítanak az idegosztályon lévő mentális- és drog-problémákkal küszködő emberek reakcióihoz), de semmi gond, dobjuk csak el az agyunkat, tegyük félre az útból, és vessük bele magunkat, 'gyerünk, élvezzük'! Mert ugyan ki érdekel, hogy teljesen démonikusnak (állati hangok, hisztérikus nevetés, bizarr vonaglások, stb.) látszik, míg mi azt élvezzük, és úgy érezzük, hogy ezek, jaj, de mennyire meggyógyítják azokat a bizonyos múltbeli 'sebeinket'! – Nos, véleményem szerint ez Istennek az a bizonyos laodiceai, 'érezni-látni akarom' módon való kezelése: egy olyan 'Isten' kialakítása, aki a saját képükre hasonlít, és aki a saját kényelmüket szolgálja. Szeretet – de felelősség nélkül. Egy engedelkeny, télapó-szerű Isten, aki tökéletes korunk sekélyes, élvezet-hajhászó generációja számára.”

Ha valóban ilyen rosszul értelmezed azt, hogy KICSODA IS ISTEN, ha ilyen rossz képed van Róla, akkor nagyon erőteljesen arra szeretnék téged megkérni és sürgetni is, hogy térj meg, kedves Barátom! Ha a te Istened nem egy Szent Isten, hanem egy bulizós, az égből áldásokat rád dobáló cukorkás-bácsi – akkor újra és újra becsapásoknak teszed majd ki magad. Feltétlenül muszáj, hogy helyes istenképet alakítsunk ki magunkban – mert csak így fogjuk tudni elkerülni az utolsó napokban oly nagymértékű, halálos, szellemi megtévesztést.

3. SZEMTANÚK FIGYELMEZTETÉSEI

A könyvemben már korábban utaltam arra, hogy igen komoly összekapcsolódások, illetve kapcsolatok vannak bizonyos szolgálattelvők, szolgálatok és mozgalmak között, mint pl. Rodney Howard-Browne, a torontói áldás, a Prófétai Mozgalom, a lakelandi ébredés, Todd Bentley, John Crowder, stb. Remélhetőleg te is, kedves Olvasó, megláttad mindezeket az előző fejezetből. Most már sokadik éve annak, hogy ezek a szolgálattelvők mindig ugyanolyan típusú „manifesztációkkal” kísérletezgetnek ezeken a különböző szolgálati körökön belül. És ez amiatt van, hogy ez valójában pontosan ugyanaz a „kenet” működik – azaz, ugyanaz a szellem.

Mint ahogy azt korábban említettem, azért is tudom ennyire azt, hogy milyen nagymértékű összekapcsolódások vannak, mert én magam is tagja voltam 11 évig a Prófétai Mozgalomnak – mialatt végig egyfajta „háttércsatákat” vívtam egész idő alatt, miközben megpróbáltam ennek a szellemi szemétnek a nagy részét kiszorítani a mozgalmából (persze sikertelenül). Nagyon is tudatában voltam annak, honnan jön ez az egész, és hogy ki is hordozza ezt a kenetet. És hadd mondjam el azt, hogy pontosan emiatt az 1994-98-as évek rettenetesen nehezek és zűrzavarosak voltak a szolgálatunk szempontjából.

Különösen 1996-97-es években történt az, hogy egyre több és több keresztény vezető és testvér „bombázott” engem dühös felhangú e-mailekkel, amelyek a világ különböző helyeiről érkeztek – mindben arra kérve engem, hogy vonjam vissza a nézeteimet. S mindez még rosszabb lett, amikor publikáltuk az első cikkeinket a bronswille-i ébredésről. Döbbenetes volt látni, hogy azok milyen visszhangokat váltottak ki!

Nagyon fontos meglátnunk azt, hogy a torontói kenet nagyon nagy „fertőzőképességű”, „ragadós” kenet volt. Szó szerint mindenhol elterjedt – és csupán a kézrátétel által. Azokban az években, Angliában a két legjelentősebb hely a torontói kenet „átadására” a Sunderland Keresztény Központ volt, ahol Ken és Lois Gott szolgált, és a Holy Trinity Brompton-i közösség, ahol is Sandy Miller volt a szolgálattelvő. Mindkét helyen a „kenetet” egyenesen Torontóból kapták. De hamarosan egy egészen más közösségen belül ütötte fel a fejét ez a dolog, ott is igen gyorsan terjedve.

BRONSWILLE – A KÖVETKEZŐ NAGY DURRANÁS

A pensacola-i Bronswille-ben kitört ébredés sok tekintetben eléggé talányos volt – egy *Assembly of God* („Isten gyülekezete”, „AOG”) közösségből indult ki, és a korábbi, torontói eseményektől eltérő módon ebben valóban volt megtérés-prédikálás az olyan szolgálattelvőknek köszönhetően, mint Steve Hill és Dr. Michael Brown, akik már azelőtt sok-sok évvel is arról voltak ismertek, hogy a szentségről és a megtérésről prédikáltak. (Véleményem szerint az ő részvételük nélkül az AOG közösség el sem fogadta volna ezt a mozgalmat.) Mindazonáltal a torontói szellemnek nagyon nagy teret adtak – már rögtön a legelejétől kezdve.

1995. június 18-a volt a bronswille-i ébredés kitörésének első, hivatalos napja. Mégis, annak ellenére, hogy a megtérésről való prédikálás központi, lényegi szerepet kapott, „Torontó” egy igen nagy tényező volt az egész eseményben – amely tényt még csak meg sem próbáltak véka alá rejtteni.

Az ott zajló „manifesztációkat” John Kilpatrick bronswille-i pásztor így írta le:

„Földre esések..., fizikai gyógyulások, látomások látása, Isten szeretetének megérezése, nevetés, fejek, kezek, lábak és az egész test rázkódása, mélyre hajlongások.”

Lát-e valaki is bármilyen különbséget a torontói megnyilvánulások és az ott, Bronswille-ben leírtak között? A válasz „nem”, merthogy valóban, nincs igazán lényegi különbség. Egyedül a megtérés prédikálása az, amit némileg mássá teszi a bronswille-i ébredést. Összességében tehát úgy tűnt, hogy a bronswille-i esemény egyfajta „keverék”.

Amikor a Good News Magazintól Steve Beard interjút készített Steve Hill-lel, aki a fő prédikátor volt Bronswille-ben, a riporter megkérdezte tőle, hogyan is történt az, hogy ő a Holy Trinity Brompton közösségben járt – a nagy londoni „torontó”-gyülekezetben – pont azelőtt, hogy elment Bronswille-be. Steve Hill még csak meg sem próbált semmit sem eltitkolni, és ezt válaszolta:

„...az emberek ott nevetgéltek, sorra a földre estek, és hát én ezekkel kapcsolatban meg kell mondjam, eléggé kritikus voltam...Besétáltam hát az impozáns anglikán egyházba, amely London belvárosában rögtön ott volt a Harrod's mellett – ami egyébként a város leggazdagabb környéke –, és mintegy ötszáz, a földön fekvő emberbe botlottam, akik ott feküdtek remegve és rázkódva... És akkor az Úr szólt a szívemhez, és azt mondta: 'Nem kell Sandy Miller-rel beszélned. Csak engedd, hogy imádkozzon érted.' ...Szóval odamentem hozzá, és ő rá tette a kezét a fejemre, és csak ennyi kellett – rögtön a földre estem a kenet alatt...”

Nos, itt van tehát! Így történt tehát az, ahogyan Steve Hill vette ezt a „kenetet”! S világosan látható, hogy egyből át is vitte Bronswille-be, amikor nem sokkal ezután odautazott. S az ember azt gondolhatná, hogy mivel sem John Kilpatrick, sem Steve Hill még csak nem is titkolta, hogy ez az igen erős „torontós”-befolyás tapasztalható Bronswille-ben, ezek után senki nem fogja azt kétségbe vonni. De, kedves Olvasó, látnod kellett volna, mekkora vihart kavart az, amikor én az erről szóló első cikkemet megírtam!

Annak a cikkemnek a címe mindössze ez volt: „Bronswille, Pensacola – Torontó, vagy mégsem?”⁷ Bár igaz így utólag, hogy egy kicsit elismerőbben is szólhattam volna az ott elhangzó megtérés-prédikációkról – mert tény, hogy sokakat azok közül, akik ellátogattak Bronswille-be, tényleg megérintett az igehirdetés, és felismerték a bűneiket, és meg is tértek azokból. A jelenségnek ezt a pozitívumát sokkal erőteljesebben kellett volna megfogalmaznom, mint ahogyan azt tettem. De akkoriban engem elsősorban a Kundalini invázió ismételt befurakodása nyugtalanított, mert úgy tűnt, hogy az „invázió” még nagyobb sebességbe kapcsol, és egyre gyorsabban terjedt.

Nos, tehát pontosan a fent leírtak miatt vagyok úgy, hogy a Bronswille-ben zajló történéseket mind a mai napig egyfajta rejtélyként kezelem. Olyan volt ugyanis, mintha a jó és a rossz dolgok keveréke

⁷ Bronswille, Pensacola – Toronto or Not?

lett volna – és néha nagyon nehéz volt eldönteni, hogy éppen melyik oldal állt nyeresre. Hadd adjak erre egy példát: 1997 áprilisában a következő email-t kaptam, amelyet egy olyan hölgy írt, aki egyike volt a bronswille-i imavezetőknek. Ezt az email-t lelkesen küldözgették egymásnak a pensacola-i eseményeket támogatók email-listás táborának a tagjai:

Remélem, ezek a legújabb, a Bronswille-ből jövő beszámolók titeket is éppúgy fellelkesítenek majd, mint engem! – Jim W.

Kitől: Cathie W.

Tárgy: Beszámoló egy barátnak a Gott házaspár bronswille-i látogatásáról

Kedves Cathleen,

Megkérdezted, mi újság – nos, kezdem is:

Az angliai Sunderlandből meglátogatott minket a Gott-házaspár (Ken és Lois Gott) – ők is eljöttek az itteni konferenciára. (Egyébként Mrs. Kilpatrick is éppen most volt náluk és nemrégiben jött haza tőlük...)

Nos, mindenesetre teljesen úgy tűnik, hogy nagy közbenjárói kenet jön rajtuk keresztül, és így még mélyebbre tudunk belemerülni a Folyóba...!!!

Tegnap este az alkalom előtt kb. 45 percig imádkoztak az imacsoportunkért. Annyira erős kenet volt! Mindannyian, akik csak ott voltunk, úgy éreztük, mintha hatalmas hullámokban elektromosság menne át rajtuk. Kontrollálhatatlan nyögések és kiáltások szakadtak fel belőlünk... Valójában... hűha...most is áradnak rajtam ezek a hullámok, ahogy megpróbálok csak írni is erről... A fejemmel szinte beleroskadok a mellkasomba, nagy vonaglásokkal, miközben „Úúúú...”-kiáltások jönnek ki a számon, mintha a testem és a hangom teljes szinkronban lenne. Tegnap is... annyira le kellett hajtanom a fejemet, hogy az szinte a blúzomba kötött ki...hahaha... Na, újra rajtam van a nevetés.....

Úúúúú... Hoppsza! – megint minden újra kezdődött!

Valamikor negyed hét és hét óra között leszakadtak a fülbevalóim... Ki tudja hogyan, és mikor történt??? Lehet, hogy a saját vállaim szakították le!!!...

Nos, a tegnap esti ima után megint ugyanolyan manifesztációk kezdődtek nálunk, mint az elején – csak sokkal nagyobb mértékben. Még járkálni is nehezünkre esett. Egész este szinte lehetetlennek tűnt egyenes vonalban és kiegyenesedve közlekedni... és csendben maradni úgyszintén. Ezek az „Úúúú-zások” minden előjel nélkül, kiszámíthatatlanul törtek ránk.

Tegnap pedig rám jutott a sor, hogy imádkozzak... Úgy tűnt, hogy a Szellem azonnal végigsöpört azon a személyen, akiért éppen imádkoztunk, és a mögötte álló, őket estükben elkapó szolgálattelvőket is megérintette. A térdeim rogyadoztak alattam, és egyre csak roskadtam a földre, guggolásba, miközben ezek az „Úúúúú-k” jöttek ki a számon...

Aztán megkértem S. pásztort egy másik AOG közösségből, hogy imádkozzon értem. Ahogyan felém fordult, önkéntelenül is elkezdtem mélyen előre hajolni, majd ő megérintette a fejem, erre teljesen betöltött egy erős elektromos érzés, s aztán a földre zuhantam. A fejem már megint a blúzomban akart eltűnni... hahaha... a zsebeimből a dolgok kiömlöttek körém, körülöttem mindenhol szanaszét

heverték... Láttam, érzékeltem ezeket, de mégsem tudtam felszedni... Néhányan körülöttem megpróbálták segíteni, hogy felkeljek a földről, de mindhiába... a lábaim nem akartak engedelmeskedni. Nem tudom, meddig feküdtem ott, de amikor elkezdtek a fények kihunyni a teremben, valahogyan felszedtem magam a földről, majd félig összegörnyedve, imbolyogva-bukdácsolva valahogy odajutottam az autómhoz. De egész úton hazafelé végig „Úúúúú-ztam”. De mégsem keltettem feltűnést, mert itt mostanában már nagyon szokványosak az ilyen jelenetek, már nem tűnnek fel senkinek... de azért mégis, hogy egy imaszolgálatban álló embert – aki ugye, azért már elég jól hozzá van szokva bizonyos kenetmennyiségekhez – így látni, hogy ennyire (f)elborítja a kenet... nos, az egy kicsit szokatlan. Hazafelé az autóm utazósebességét be kellett állítanom 55 km per órára, mert minduntalan azon kaptam magam, hogy már megint lelassultam 30 km per órára, miközben teljesen belefeledkeztem a közbenjárásba...

Még álmodni is arról álmodtam, hogy a gyülekezetben vagyok. Többször is arra keltem fel, hogy megvonaglok. Nagyon kellemes érzés volt. Amikor pedig ma reggel elmentem a fotólaborba, hogy kiváltsam azokat a fényképeket, amelyeken a Gott-házaspár imádkozott éppen emberekért... újra rám jött a hajolgatás, és abba kellett hagynom, hogy ott, mindenki előtt nézegessem a képeket!!! A sok hangos „Úúúúú” helyett most csendesebb „Óóóó”-k jöttek ki a számon... hahaha... szegény eladók ott, a fotósboltban – egyhamar biztosan nem fognak elfelejteni!!! A zászlós szolgálatról és az Aranyoltár-szolgálatról majd még később írok neked, de mivel azt kérdezted, hogy mi újság velem, gondoltam, most gyorsan meg is osztok veled így frissiben minden új történetet...!

Mint ahogy azt említettem, a fent idézett email-t valóban, bizonyítottan egy elismert bronswille-i imacsoport-vezető írta. Remélem, ebből is világosan lehet látni, miért is aggódtam annyira amiatt a „szellem” miatt, amit ott egymásnak átadtak – ugyanis a hívők mindenhol, az egész világról rohantak Pensacolába, hogy ezt a kenetet átvegyék, és utána visszavigyék a saját közösségükbe! Egyszerűen úgy láttam, nincs más választásom: hangosan, erőteljesen és a lehető legsürgősebben kellett ez ellen állást foglalnom, hogy Isten drága nyáját megvédjem.

Akkora egyébként többé már mi sem voltunk olyan „kis senkik”, akiket a világ még csak észre sem vett. Még mindig kevesen voltunk, de már nagyon sok ember küldte tovább a figyelemfelhívó leveleinket másoknak is. Még maga Dr. Brown is úgy érezte, hogy írásban, a cikkeiben kell kiállnia azok ellen, amiket mi mondtunk. Az egész világról nagyon nagy nyomás nehezedett ránk, hogy kössünk kompromisszumot, és hátráljunk meg. De amikor a valódi TÉNYEKRE néztem, és a vezetőknek a SAJÁT MAGUK ÁLTAL kimondott mondataira, idézeteire, egyszerűen rájöttem arra, hogy nem lehet megállni, muszáj figyelmeztetni az embereket. Egy „invázió” kellős közepén voltunk, és történjen bármi, aminek történnie kell, nem adhattuk fel, erősen meg kellett, hogy álljunk. De azok a napok nagyon kemények voltak, mindenhol szorongatásokat éltünk meg.

Természetesen azzal vádoltak minket, hogy „ítélkezők” és „vallásosak” vagyunk. Nagyon sokan hívtak minket a „testvérek vádolójának” és más egyéb szörnyű jelzőkkel is illették minket. S hidd el nekem: amikor már hosszú hónapok óta így beszélnek rólad, az valóban ki tudja meríteni az embert. De hát hogyan is lehetne hátat fordítani és megfutamodni egy ilyen helyzetben? Ugyan mi történne Isten drága nyájával, ha senki sem figyelmezteti őket a közelgő veszélyre? Nem úgy volt-e, hogy

maga Jézus és az apostolok is erőteljesen, konkrétan figyelmeztettek koruk bizonyos nyilvános szolgálataira ellen – azért, mert látták, milyen nagy veszélyben van Isten nyája? Ezek után kellene nekünk befogni a száunkat, és hagyni, hogy idegen szellemek ólálkodjanak és romboljanak az Egyházban, becsapva az embereket? Nem arra figyelmeztet-e minket maga az Írás is, hogy bátran húzzuk meg a vészharangot Krisztus Testében, ha ilyesféle dolgokat látnánk megtörténni? Mi igazán NEM AKARTUNK negatív, mindennek „ellene mondóak” lenni – de ugyan, kedves Olvasó, mi más választásunk lehetett volna?

A BETEGES MÉG BETEGESEBB LESZ

Remélhetőleg most már egyre világosabban lehet látni azt, hogy honnan is jönnek ezek az „isteni dicsőségtől megrészegetett”, furcsán viselkedő szolgálattevők, mint amilyen pl. Todd Bentley és John Crowder. Mindaz, ami ma látható, annak idején Rodney Howard-Browne-val és a torontói áldással kezdődött. Ezek a mai fura alakok egyszerűen csak a „forradalom gyermekei”. Arra az esetre azonban, ha még nem tudod teljesen átlátni, kedves Olvasó, hogy valójában milyen szoros szolgálattevői és „szellemi” kapcsolatok is vannak ezek között az emberek között, hadd írjak le még valamit, ami megmutatja, hogy az egyébként is szellemileg betegesnek tűnő eddigi, általunk látott dolgok hogyan váltak még betegesebbé. Ezt pedig az „Új Bor-ivás Dalának” nevezik, és egy olyan házaspár tette közzé néhány éve – Richard és Kathryn Riss –, akik a torontói történetek egyik élenjáró házaspárjaként voltak ismertek. Alább hadd közöljek tehát részleteket abból az e-mailből, amit ők az „Új Bor” Levelezőlistán továbbítottak mindenkinek:

Kedves Új Bor-ivók,

Én ugyan nem vagyok dalszövegíró, sem egy dalszövegíró csemetéje, de az Úr mégis nekem adta az „Új Bor-ivók Topdalát”. Ezt nyugodtan énekelhetitek az „Ajándék egyszerűnek lenni”, vagy az „Amikor menni kell az Úrhoz” c. dal szövegére. Próbáljátok ki, hogy titeket is olyan szellemben megrészegetetté tesz-e, mint amilyené minket tett! Így szól tehát a dal:

Én most csak egy magamból kikelt, bulizó ember vagyok, aki Isten vályújánál tömi magát,

Egy Jézus-bolond vagyok, aki nem tudok betelni!-

A remek Új Bor alkoholistája vagyok,

Mert a Szent Szellem ömlik, és én csak iszom és iszom!

Most úgy nevetek, mint egy idióta, és ugatok, mint egy kutya,

Ha nem józanodok ki, még ugrálni is fogok, mint a béka!

És kukorékolok majd hajnalig, mint egy kakas,

Mert a Szent Szellem mozog, ebből én sem maradhatok ki!

Most úgy ordítok, mint egy oroszlán, ami zsákmányt keres,

Nevetek és remegek, talán huhogok is, mint a bagoly!

Mivel Isten szent folyója buzog fel bennem,

Ömlik kifelé, és szabaddá tesz!

Úgyhogy én is belevetem magam, megmártózom, és körbe-körbe táncolok,

Mert jó a padok között ülni, de még jobb a földön feküdni!

*Ugrálok tehát összevissza, mint egy rugó, aztán, zsupsz, a földre esek,
Mert a Szent Szellem mozog, és én csak még TÖBBET ÉS TÖBBET akarok!...*

Valaki megkérdezte tőlem, hogy melyek a dal használatának a feltételei. S mivel én azt mondtam az Úrnak, hogy ha bármikor is ad nekem dalt, azt rögtön továbbadom, így az én általam kreált feltételek a következők:

1. Mindenki annyit énekelheti, amennyit csak akarja, és annyira berúghat ettől, amennyire csak akar! ...Már az is szent nevetéssel tölt el, ha csak erre gondolok. Tegnap este a kis imacsoportunknak is megtanítottam ezt a „Jézus-bolond” dalt (csak ennyire telt tőlem a sok nevetéstől, másra már nem is jutott idő), és mindenki totál oda-vissza volt ettől, teljesen átítatódta – legalábbis ahhoz képest, amennyire presbiteriánus volt ott mindenki! Ráadásul az, akinél a gitár volt, elég későn tudott csak jönni, így csak a „Happy Birthday” dallamára nyomtuk a szöveget hosszú időn keresztül – csak úgy, acapella módra...

*2. Nyugodtan küldjétek csak tovább annyi Új Bor-rajongónak, amennyinek csak tudjátok...
Sok áldást! Kathryn Riss*

Úgy gondolom, most azzal vádolhatnak minket, hogy mások „vicces dolgaiból” üzünk tréfát. Végül is, eléggé ártatlannak és bohókásnak tűnhet, ha valaki csupán csak a fent leírt szellemi „részegség” állapotába kerül, nem igaz? Azonban itt valójában az a nagy probléma, hogy ugyanez a „kenet”, ami mindezt a részegséget és bohókás vidámságot okozza, ugyanaz a szellem, amitől az emberek máshol a Kundalini-t kapják. Ez tehát ugyanannak a szellemnek csupán egy másik jellemzője – a többi egyéb mellé (vonaglás, nevetés, rázkódások, „kígyó-érzetek”, stb.) Ezek a szellemi tünetek mind ugyanabból a forrásból származnak.

S most már több mint 15 év elteltével világosan látszik, mennyire beteges és romboló gyümölcsöket termett ez a szellem hosszú távon (jóllehet, az elején még mindez csupa „mókának” tűnt).

Paul Gowdy, aki korábban a torontói régióban szolgált Vineyard-os pásztorként, évekkal később ezeket az észrevételeket fogalmazta meg:

„Miután a mi Vineyard közösségünk (Scarborough-ban, Kelet-Torontóban) mintegy három évig volt benne a torontói áldás sűrűjében, a gyülekezetünk gyakorlatilag felemésztette magát. Sajnos igen jól elbántunk egymással a mindenféle pletykálgodással, hát mögötti beszéddel, szakadásokkal, klikkesedésekkel, egymás kritizálásával, stb. Háromévnyi torontós ‘átítatódás’ után, amely során emberekért imádkoztunk, rázkódtunk, a földön fetrengtünk, nevettünk, kiabáltunk, a TACF-ban imádkoztunk az ottani imacsoporttal együtt, dicséreteket vezettünk, prédikáltunk, szinte teljesen ott éltünk – mi voltunk mégis a legtestesebb, legéretlenebb és legbecsapottabb keresztények, akiket csak ismerek. Emlékszem arra, hogy 1997-ben azt mondtam a barátomnak, aki a vezető pásztorunk is volt egyben, hogy amióta elért minket a torontói ‘áldás’, gyakorlatilag darabokra hullottunk! És ő nagyon is egyetértett velem!

Sőt, azt vettem észre, hogy az 1Kor.12-ben leírt szellemi ajándékok megnyilvánulásai sokkal gyakoribbak voltak a gyülekezetünkben 1994 előtt (ebben az évben robbant ki a torontói jelenség), mint ebben az állítólagos Szent Szellem által 'meglátogatott' időszakban.

1992-1993 között, amikor emberekért imádkoztunk, sokkal többször tapasztaltuk meg azt, ami hitem szerint valódi prófétálás, szabadulás volt, és Istennek a valódi kegyelme, jó tetszése volt rajtunk. Miután kirobbant Torontó, teljesen megváltozott az addigi istentiszteleti szolgálatok jellege: semmi másért nem imádkoztunk már, csak azért, hogy 'Többet, Uram, többet!', és állandóan azt kiabáltuk, hogy 'Tűz! Tűz!', és az 'Úúúúú-zó' imakiabálásokat folytattunk csak, miközben a testünk furcsán, nyakatekert módon vonaglott (És nem viccelek!)... ”

Nekem úgy tűnik, hogy Paul Gowdy egyértelmű véleménye az, hogy a torontói „áldás” hosszú távú gyümölcse igazából nem volt jó, hanem sokkal inkább rossz. És ebben sajnós nekem is egyet kell értenem. Sőt, valójában azt gondolom, hogy ez a „szellem” az utóbbi 16 évben Krisztus Testében olyan mérvű pusztítást, rombolást hagyott maga után, ami szinte már felfoghatatlan. Továbbá úgy hiszem, az egész egyháztörténelemben csak igen nehezen tudnánk olyan dolgot találni, amely nagyobb káosszal járt volna, mint ez. Sőt, azt is gondolhatnánk, hogy olyan volt ez, mint egy „ítélet” – ami Isten házában kezdődött el.

4. AZ INVÁZIÓ ELÉRI A PRÓFÉTAI MOZGALMAT IS

Nagyon sokan, hallva, hogy én hány éven keresztül voltam benne a Prófétai Mozgalomban, egyszerűen nem értik, miért nem hagytam ott azt hamarabb. Megkérdezik tőlem: „Nem láttad, mekkora szellemi becsapások zajlottak ott?” Erre a válaszom az, hogy: „De igen!” (Pontosan azzal foglalkoztam idáig, hogy bemutassam, mennyire kisiklottak a dolgok!) Mindazonáltal nagyon sokáig úgy gondoltam, hogy ha benne maradok a mozgalomban, és közben arra hívom fel az emberek figyelmét, hogy vissza kell térni a mozgalom eredeti bibliai alapelveihez, és az eredeti isteni elhíváshoz való hűséghez – akkor talán még meg lehet menteni a dolgokat.

Azt is látnunk kell azonban, hogy a modern Prófétai Mozgalom az elején még teljesen más volt. Akkor még én is azért tudtam ebbe bekapcsolódni, mert ez a mozgalom eredetileg valóban a szentséget, a közbenjárást és a valódi ébredést tette a középpontba.

Számomra mindig is nagy jelentőséggel bírt, hogy amikor 1982-ben Kansas városában ez a „modern” prófétai mozgalom elindult, Isten nagyon is konkrétan szólt az akkori vezetőséghez, azzal kapcsolatban, hogy „négy alapelvre” kell, hogy az egész felépüljön: (1) Szüntelen, éjjel-nappali imádkozás; (2) Szívbeli szentség; (3) Semmiben meg nem alkuvó hit; és (4) A szegények felé való nagyvonalú, bőkezű adakozás. Volt egy másik, szintén lényeges dolog is, amit az Úr ott rögtön az elindulásunk elején mondott: „Meg fogom változtatni a kereszténységről vallott nézeteket, és a kereszténység kifejeződését itt a földön, egy nemzedéknyi idő alatt.”

Képzeljük csak el, ha a modern Prófétai Mozgalom valóban erősen megállt volna az elinduláskor vallott nézeteiben, bátran hirdette ezt a négy alapelvet az Egyháznak már az 1980-as évektől! Mit lett volna akkor, ha a szolgálattevők a hírnevüket arra használták volna, hogy ezekről prédikáljanak: a „szüntelen imádkozásról, a szívbeli szentségről, a semmiben meg nem alkuvó hitről; és a szegények felé való nagyvonalú, bőkezű adakozásról”? Képzeljük csak el, mit lett volna akkor, ha valóban ERRÓL AZ ÜZENETRŐL lettek volna ismertek!

De mégsem ez történt. Ehelyett sokkal inkább a majdhogynem flúgosnak tűnő tanításaikról, a bűnökben elbukott prófétáikról, és a „bizarrr” manifesztációikról váltak közismertté. Az elején, még az 1980-as években még volt tisztaság, de az sajnos csak egy pár évig tartott. Ugyanis lassan az egész mozgalom elfertőződött, és a vége egy szörnyű szellemi mocsárba való lesüllyedés lett.

Nem lehetséges-e, hogy Isten azért hívott életre egy prófétai hanggal rendelkező mozgalmat, hogy megtérésre hívja a laodiceai Egyházat, mielőtt még túl késő lenne? (Merthogy erre vonatkozóan is jöttek akkor próféciák.) Én ezt nagyon is valószínűnek tartom, de mégsem ez történt. Sőt, úgy alakult, hogy pontosan 1980 lett az az év, amikor a túlkapások és az anyagi haszonlesés, a pénzvágy elkezdte előnteni az Egyházat – különösen a karizmatikus köröket. Ekkor kezdett a „bővölködés”-doktrína is egyre jobban hódítani, és a televíziós evangélisták pedig elkezdtek egyre nagyobb és nagyobb szégyent hozni Krisztus Nevére.

Csak képzeljük el, mi lett volna, ha pontosan ebben az időszakban egy valódi Prófétai Mozgalom lett volna, amely felemelte volna a hangját – „kiálts hangosan és ne kíméld!”-módon – a visszaélések ellen! Az Egyház modern történelme teljesen másképpen alakult volna, az biztos! De sajnos nem így lett.

A Prófétai Mozgalomnak soha nem lett volna szabad megengednie azt, hogy „kinyilatkoztatási” élmények, vagy különös álmok és látások dominálják. És nem is arról kellett volna szólnia, hogy minél több könyvet adjanak el, vagy minél több konferenciát szervezzenek – hanem egy olyan Istentől kapott üzenettel kellett volna kiállnia, amely szó szerint felrázta volna a szunnyadó Egyházat, s ami „isteni szomorúsággal” és mélységes, szívből fakadó megtéréssel töltötte volna be Isten népét – még mielőtt túl késő lett volna.

De aztán berobbant az „invázió” – és lerombolta azt a kicsit is, ami még megmaradt.

A KANSAS-CITY PRÓFÉTÁK

Mire a torontói jelenség kirobbant (1994-ben), a Kansas Városi Prófétai Mozgalom már régóta komoly gondokkal küszködött – és már nagy részét elvesztette annak a szellemi tőkének, amellyel kezdetben rendelkezett. A Kansas városában lévő mozgalmat Mike Bickle vezette, aki nem is annyira „prófétaként” (ő maga ugyanis nem volt próféta), hanem közbenjáróként és pásztorként vezette azt. Az 1980-as években még nagyon sok imával indították el ezt a kezdeményezést, de sajnos ekkora már itt is megjelent az ellenség nagymértékű becsapása. És Torontó volt a végső csapás – s a Prófétai Mozgalom már soha nem tudott az lenni, ami kezdetben volt.

S hogy a kansasi mozgalom támogatta-e ezt a szellemi „inváziót”? – Hát persze! Egyenest fejest ugrottak bele! Akkor már olyan régóta prófétálgatták azt, hogy „ébredés, ébredés”, hogy már nagyon kétségbeesetten várták, hogy valóban eljöjjön. S láthatóan már rögtön az első „erő-megnyilvánulásoknak” bedőltek – legyen az hamis, vagy valódi. Sőt, egyenesen a legnagyobb támogatói lettek az elkezdődő jelenségeknek!

Nagyon sokan azok közül, aki mind a mai napig támogatják Mike Bickle szolgálatát, fel sem ismerik, hogy az egyik legnépszerűbb könyvében, a „A prófétálásban való növekedés”-ben (*Growing in the Prophetic*) egy teljes fejezetet szánt arra, hogy Torontót és az ott zajló furcsa manifesztációkat vehemensen megvédje. Emellett az is tény, hogy amikor a fő „torontóskodó” gyülekezetet kizárták a Vineyard-mozgalomból 1995 végén, Mike Bickle – pusztán szimpátiából és a szolidaritása kifejezéséként – szintén otthagya a Vineyard-ot a gyülekezetével együtt. Ebben az időszakban történt az, hogy a Prófétai Mozgalom és Torontó gyakorlatilag összefolyt, és egy mozgalommá vált. Akkoriban nagyon gyakori volt az, hogy a nagy Prófétai konferenciákon a torontói/Folyó-mozgalom vezetői és a nagy „próféták” együtt, egy pódiumon szolgáltak. Erről mindenki tudott. S így nem is meglepő, hogy egy idő után a prófétai alkalmak az egész világon kísértetiesen kezdtek el hasonlítani Torontóra, ugyanazokat a furcsa jelenségeket produkálva.

Nem tudom, kedves Olvasó, hogy szolgáltál-e már valaha is olyan gyülekezetben, ahol a pásztornak, miközben beszél, időről-időre hirtelen önkéntelen mozdulattal megvonaglik a feje, majd kis kiáltások, nyögések törnek fel belőle. Ami engem illet, én már szolgáltam ilyen helyeken. S nem tudom, vettél-e már részt olyan alkalmakon, ahol majdhogynem úgy érezted magad, mintha állatkertben lennél – mert tele volt a hely furcsa „manifesztációkat” produkáló emberekkel. Nos, én ilyen helyeken is voltam.

Aztán az egész odáig jutott, hogy a Prófétai Mozgalom az egész torontói jelenség fő hordozója és propagálója lett. S ahogy ez a két mozgalom eggyé vált, a belső kortárs-nyomás szinte az elviselhetetlenségig fokozódott. Ha valaki nem tartott a mozgalom irányvonalával, nagy bajba került.

Azonban mi mégis úgy éreztük, hogy nem hátrálhatunk meg. A szellemi ítélőképességem belül azt „sikoltotta” nekem, hogy az, amit látok, nem más, mint egy hamisítvány, ami az igazi Ébredés előtt söpör végig. Úgy éreztem, ez egy teszt a számunkra: felfedi azt, hogy a próféták valóban szeretik-e az igazságot, és megbízhatóak-e annyira, hogy a későbbi, teljesen kibontakozó, valódi Ébredés során fiatal megtérők ezreit vezessék majd. Véleményem szerint azonban a Prófétai Mozgalom ezen a téren csúfosan elbukott, és egyenesen vezetett ahhoz az excentrikus viselkedéshez, amely ma látható – merthogy az egész furcsaság valójában innen ered.

Nem telt bele sok időbe, és már a legvadabb dolgok fordultak elő – amiket sorra el is fogadtak, mint „Istentől jövőt”. Az emberek olyan manifesztációkat produkáltak, amelyeket korábban simán démonikusnak tituláltunk volna – azonban most mégis elfogadták ezeket, mint valahogyan a „Szellemtől jövőt”. Az egész olyan volt már, mint egy rémálom – csak éppen ébren. Alig tudtuk elhinni, amit láttunk. S a nyomás, hogy mi is folyjunk bele mindebbe, elviselhetetlen volt.

Természetesen az egész dolog állandóan ismételt jelszava az volt, hogy „ne ítélgessd” ezeket a megnyilvánulásokat az eszeddel, hanem csak „nyisd meg magad” ezek befogadására. De nem pontosan ez az, amit a New Age is tanít? Hát ugyan miféle „szellemi megítélés” ez?

No, persze, amikor én nyilvánosan közzétettem mindazt, amire a megfigyeléseim alapján rájöttem, heves támadások értek – főleg magából a Prófétai táborból (annak ellenére, hogy én is úgymond „egy voltam közülük”, bár valójában pont ez tette az egészet még rosszabbá a számomra). Nem akarták ugyanis, hogy bárki is belerondítson a „mulatságukba” – s így az összeomlás tovább folytatódott.

Tehát a napjainkban tapasztalható dolgok – a „próféták” szellemi ítélőképességének a teljes hiánya, a buta és egyáltalán nem bibliai gyakorlatok, stb. – nagy része erre az időszakra vezethető vissza. Van egyfajta szellemi vakság, ami fokozatosan terjed ugyanis: ha valaki ragaszkodik ahhoz, hogy továbbra is egy hazugságban higgyen, a végén az teljesen eluralkodik rajta – és ez még inkább vonatkozik a prófétákra. A prófétáktól Isten ugyanis azt várja, hogy SZERESSÉK AZ IGAZSÁGOT.

TORONTÓ, A TESZT

Mint ahogyan azt korábban említettem, meg vagyok győződve arról, hogy ez a mozgalom egy próba volt az Egyház számára. Royal Cronquist, egy Szent Szellemmel betöltött prédikátor volt az, aki a következőket mondta:

Ez pedig az ún. „nevető ébredésre” vonatkozik, amely a kanadai Torontóban kezdődött, és végigsöpört az országokon: minden egyes istentiszteleti alkalmon, ahová csak elmentem, egy furcsa, zavarba ejtő, csodálkozó érzés fogott el, majd pedig szégyenérzet, míg a végén minden egyes alkalmat úgy hagytam ott, hogy a belső emberemben nagyon megszorodtam. Azonban igyekeztem, hogy ne ítéljem el rögtön az egészet, hanem kerestem az Urat imádságban mindazokkal a negatív érzésekkel kapcsolatban, amelyek bennem kialakultak...

Aztán az Úr Jézus megjelent egyszer a szobámban, és amit mondott nekem, az nagyon mélyen érintett, és teljesen megdöbbenett engem: *„A mostani, nevető ébredésben látható megnyilvánulások különböző mértékben, de a Szent Szellem minden egyes kitöltése során előfordultak. De ebben most mi nagyobb szabadságot adtunk a Sátánnak, megengedve neki, hogy úgy kezdeményezzen és tegyen, ahogy akar...”*

Azt akartuk ugyanis, hogy a népünket, különösen a gyülekezeti vezetőket egy próba alá vessük, hogy meglássuk, ‘megpróbálják-e a szellemeket’, hogy meglássák, azok valóban Istentől vannak-e vagy nem (1Ján. 4:1); hogy megvizsgáljanak mindent, és erősen ragaszkodjanak ahhoz, ami jó, és hogy gondoskodjanak afelől, hogy a magatartás, motiváció, a beszéd és a tettek terén minden a Szentháromságot dicsőítse (1Thessz. 5:21); és hogy meglássuk, vajon a vezetők az alkalmakat ékesen, tisztességgel és szép rendben tartják-e (1Kor.14:40). Sőt, az áldások és látszólagos csodák bizonyos része sátáni forrásból származik – a Mi beleegyezésünkkel.”

A gyülekezeti vezetők sajnos nagyon elbuktak ezen a próbán. S hogy miért? Azért, mert nem keresték, nem kérték ki a Magasságos tanácsát (Jer. 23:16-22). Ezért, az Úrnak a napján, mivel ők visszautasították azt, hogy minden tekintetben felnövekedjenek Bennem, átadom őket a saját testi vágyaiknak. Megtévesztésnek, hitetésnek a szellemét adom beléjük, amelynek következtében hinni fognak a hazugságoknak (2Thessz. 2:10-11, Jel. 13:14)...

Nincs annál rosszabb, mint amikor Isten „átad valakit arra, hogy az elhiggye a hazugságot” – s méghozzá azért, mert az az illető annyira megy az „erők” és az élmények után, hogy a végén már bármit elhisz. Véleményem szerint ez az állapot – amikor átadatsz annak, hogy elhidd a hazugságot – nem más, mint a megtévesztettség végső állapota, egy olyan sors, amit én senkinek sem kívánok. Ez történt volna tehát „Torontóval”? Sajnálatos módon azt kell gondolnom, hogy igen. Ez történt. Ugyanis mindabban, ami ott zajlott, volt egy nagyon erőteljes megtévesztés – amit szintén láthattunk a lakelandi események kapcsán. A vezetők között ugyanaz a szellemi vakság, ugyanaz a megtévesztett gondolkodásmód volt megfigyelhető. Ezt döbbenetes volt látni.

Már nagyon hosszú ideje tanulmányozom az ébredések történetét – áttekintve ezeket évszázadokra is visszamenően – ahhoz, hogy lássam: az Egyházban még soha ilyen nagymértékű „Kundalini” invázió

nem fordult elő ekkora, az egész világra kiterjedt méretekben, mint korunkban. Az utóbbi 16 évben valami olyasmi történt, ami még soha azelőtt a történelemben: egy, bizonyos megtévesztő szellemek által okozott masszív invázió, méghozzá olyan méretekben és hatókörben, ami az emberi elme számára szinte felfoghatatlan. De mindezek ellenére tudom, hogy a végső szó akkor is az Úré lesz.

KIK VOLTAK A KC (KANSAS VÁROSI) PRÓFÉTÁK?

Kétség sem fér hozzá, hogy rögtön a legelejétől az egyik legkiemelkedőbb Kansas városi próféta Bob Jones volt. Elég nehéz időben pontosan behatározni, hogy mikor is ment ő szellemileg tévútra, de én úgy gondolom, ez egy folyamat volt. 1992 után, miután egyfajta botrány tört ki a személye körül, otthagyta a KC-t, és Rick Joyner szolgálatához csatlakozott, Észak-Karolinában. Véleményem szerint az ő szolgálata mind a mai napig szellemileg fertőzött, nem tiszta. Bob Jones mindenféle nagy dolgot prófétált Lakelanddel kapcsolatban is, mielőtt az egész ottani mozgalom összeomlott volna – és általánosságban véve elmondható, hogy ő áll elég sok, napjainkban a prófétai mozgalomban megfigyelhető, bizarr furcsaság hátterében. Nagy hangon támogatja a Kundalini inváziót, és pontosan emiatt szerintem ő egy olyan szolgálatteltevővé vált, akit a legjobb elkerülni.

Ezt szemléltetendő, hadd adjam itt meg a szöveges átiratát Bob Jones néhány olyan megjegyzésének, amelyeket ő nyilvánosan, a lakelandi pódiumon mondott Todd Bentley-nek:

BOB: „Odaküldtem hozzá az angyalaimat... ez a kanadai férfi kérte az én angyalaimat; s ez, a ‘Változás Szele’ nevű köztük a legerőteljesebb. Az arkangyalokon kívül ez a ‘Változás Szele’ nevű a legerősebb angyal...”

BOB MONDJA TODD BENTLEY-NEK: „Ahogy figyellek most téged, VIBRÁLSZ. Tudod, kétféle portál van, az órajárásával megegyező, és ellentétes. Amikor vibrálsz, akkor démoni vibrálást zársz be. Mert az óra járásával ellentétes irányú vibrálás démonikus. A vibrálás pedig gyógyító. Mindez különösnek hangzik nektek?” [Bob a kezeit ide-oda lengetve mondja:] ... „S én most ezt felszabadítom, elküldöm neked.”

Nem tudom, kedves Olvasó, te hogy vagy ezzel, de én a fenti megjegyzésekben semmi olyat nem látok, ami még csak távolról is bibliai lenne. Mégis, sajnálatos módon Bob Jones nagyon sok nagyhírű „próféta” és karizmatikus vezető mentora az egész világon – beleértve Rick Joyner-t, és másokat is. Nem is csoda tehát, ha a dolgok úgy állnak, ahogy állnak!

A többi, jól ismert Kansas városi „próféták” között ott láthatjuk John Paul Jackson-t, James Goll-t, és az utóbbi években pedig Paul Cain-t. Még egyszer szeretném itt hangsúlyozni, hogy mindegyiküknek olyan szolgálatainak vannak, amelyek, sajnálatos módon, többé-kevésbé hamis szellemekkel vannak megfertőzve – és arra szeretnék figyelmeztetni mindenkit, hogy amennyire lehetséges, kerüljék el őket. Természetesen ezek közül az emberek közül már egy sem szolgál kizárólagosan Kansasban. S az 1990-es évek közepétől kezdve Rick Joyner szolgálata, a *Morningstar Ministries* lett az, amelyik egyre inkább a prófétai világ „középpontjává” kezdett válni.

A DOLGOK EGYRE FURCSÁBBAK LESZNEK...

1999-re az első két „hullám” – Torontó és Bronswille – már teljesen véget ért, elcsitult. De a Kundalini invázió még közletről sem fejeződött be – nem, egyáltalán nem! Hanem az történt, hogy visszaszorult a Prófétai Mozgalomba, ahol elkezdett terjedni és mutálódni, hogy aztán még egyszer, hopp, kiugorjon, és befonja a karizmatikus mozgalmat, mihelyst lehetősége nyílik rá. De már ekkora a dolgok még sokkal furcsábbak és hátborzongatóbbak lettek, mint azelőtt.

Ugyanis jöttek azok az évek, amikor mindenféle furcsa, és bizarr, New Age-es típusú jelenségek kezdtek teret hódítani. Az embereket egy különös, szinte megszállott érdeklődés fogta el a „portálok”, transzok, érdekes „angyalok”, aranypor, megjelenő drágakövek, szellemi részegség, fénykörök, dob-körök⁸, „harmadik menny” vizualizálások, és más, ilyesmi jellegű bizarr dolgok után, amelyeket csak elképzelhetünk. A keresztények közül nagyon sokan még mindig nem vették észre, hogy mennyire kezd már mindez New Age-esedni – pedig ez annyira egyértelmű és világos volt, amennyire csak lehetett! S természetesen mindez ugyanazt a kört, ugyanazt az embercsoportot érintette, akik azelőtt az összes többi furcsaságba is lelkesen vetették bele magukat. Valahol olyan ez, mint amikor valaki kábítószerfüggő: mind magasabb és magasabb „csúcs-élmények” átélése kell ahhoz, hogy elérj ugyanazt a szintet. S így az egész mozgalom egyre jobban csúszott le a helyes vágányról. A bizarr, új jelenségek és manifesztációk felszínre bukkanásával pedig a „prófétai” vezetők egy teljesen új köre bukkant fel, akik pontosan ezekre a szellemi furcsaságokra szakosodtak.

Patricia King egyike volt azoknak, akik igen nagy hírnévre tettek szert ebben az időszakban. No persze, ő egyáltalán nem volt „új” szolgálattevő, már jóval azelőtt is hallani lehetett róla – de hirtelen ő, és egy sereg másik ember tűnt fel, és került rövid idő alatt előtérbe. Egy másik ilyen ember Todd Bentley volt. Emellett ott volt még David Herzog és Joshua Mills, Bobby Conner és Paul Keith Davis – és még sokan mások.

A PRÓFÉTAI FURCSASÁGOK, BIZARR DOLGOK TÚLTENGÉSE

Hadd osszak meg most veled, kedves Olvasó, egy bizonyosságot azért, hogy legyen egy elképzelésed arról, milyen veszélyes és bizarr szellemi ténykedések kezdtek el dominálni ezt a mozgalmat. A következő beszámolót egy olyan idősebb testvérnő osztotta meg velünk, akit én egy nagyon odaszánt, Szent Szellemmel betöltött keresztényként ismerek – egy igazi imaharcosként.

LYNN tehát ezt írta:

„Miután Isten megadta nekem, hogy a Szent Szellemmel betöltekezhettem, az Úr csodálatos módon munkálkodott a szívemben, és én – először az életemben – megértettem azt, hogy milyen komoly, valóságos dolog is a bűn, ami elválaszt minket a Szent Istentől... S a szellememben annyira nagy éhség töltött el engem az Úr felé – csak az volt a gond, hogy valahogyan mindig a rossz helyeken

⁸ Emberek dobolnak egy körben ülve vagy állva, adott ritmusra, ami gyakori a sámánista és neo-pogány körökben. – a ford.
Forrás: Wikipédia

kezdtem el Őt keresni. Így történt az, hogy még ott az elején kikötöttem Jill Austen-nek az alkalmain, aki tanított minket, és imádkozott értünk, és folyamatosan csak az angyali meglátogatásairól beszélt nekünk. Ennek az lett az eredménye, hogy még több szellemi megtévesztés és sötétség-ajtó nyílt ki előttünk. Egyedül Isten kegyelmének köszönhető, hogy ki tudtam jönni ebből a megtévesztésből – de ez még így is elég sok időbe telt, és az Úr kellett, hogy radikális módon megmutassa nekem, hol hibáztam az Istennel való járásomban.

Én is becsatlakoztam a Prófétai Mozgalomba, mivelhogy Jill Austen teljesen benne volt a Kansas Városi Prófétai Körben, és én pedig akkor még megbíztam az ítéletében – mert végül is, Isten prófétája volt, vagy nem?... Elkezdtem tehát én is ezekre a nagynevű, híres szolgálattevőkben bővülködő prófétai konferenciákra járogatni – még közbenjáróként is segítettem a munkájukat –, és nem ismertem fel azt, hogy már régóta csak testben járok (nem szellemben), és hogy többre tartottam az emberek személyét, mint magát Istent. Egy óriási, sátáni megtévesztés van ott, ugyanis az emberek azt hiszik, hogy minden erejükkel és minden módon Istent keresik. Mindenféle angyali történeteket (megjelenő angyal-por, angyal-tollak, stb.) is hallottam ott, és sajnos mégsem ismertem fel azt, hogy ez az ellenségnek csupán egy másik taktikája, megtévesztése arra, hogy elvonja a figyelmedet Isten igaz, helyénvaló imádásáról, és hogy e helyett az élményekre, a megnyilvánulásokra, az emberi és angyali dolgokra fektess hangsúlyt. Jóllehet – hála Istennek – én soha nem jutottam el odáig, hogy angyalokat kezdjek el imádni, de sajnos az én figyelmem is sokszor az 'Isten embereire' irányult, és arra, hogy ők 'milyen szellemiek' – és hadd mondjam el: pontosan ez az, ami ezeket a nagynevű szolgálattevőket élteti, mozgatja – ők ugyanis nem azért lettek dollármilliomosok, mert a keresztet és a megtérést prédikálják!

E konferenciák többségét egyfajta szellemi sötétség (sötét szellemi lények) követik. A Szent Szellem sokszor beindította bennem a szellemi vészjelzőimet, és megengedte azt, hogy meglássam ezeket a sötét szellemeket bizonyos szolgálattevőkben, pl. két nagyhírű női konferencia-vezetőben – szinte egészen addig a pontig, hogy láttam, ezek a szellemek bennük hogyan sikítanak –, és akkor azt mondtam: 'Köszönöm neked, Uram, hogy megmutattad nekem, hogy ezek hamis próféták.' De sajnos én még ekkor is bizakodva kerestem ezekben a körökben az 'igazi' szolgálattevőket, és még mindig nem figyeltem úgy, ahogy kellett volna arra a bizonyos benső, csendes hangra – a Szent Szellem hangjára. Aztán eljött szolgálni Rodney Howard-Browne – és a Szent Szellem megmutatta, milyen szellemi sötétség állt mögötte. Ezek után elkezdtem figyelni Patricia King-et és Todd Bentley-t, és – mivel akkor még egyáltalán nem tudtam arról, milyen 'irányított Harmadik Menny-vizualizálásokat' folytatnak le – részt vettem egy ötnapos Patricia King-féle konferencián, és két Todd Bentley-féle konferencián is. Sajnos én is elkezdtem ezeket a 'harmadik menny'-féle meglátogatásokat, irányított vizualizálásokat elképzelgetni, és nem ismertem fel, hogy ezek a szellemek valójában a sötétség szellemei – a New Age ezeket 'szellemi vezetőkné' hívja –, pedig valójában nem mások, mint démonok. Na, tehát én akkor sajnos még Todd Bentley egyik hangfelvételét is megvettem, amelyen a 'harmadik menny'-vizualizálásokról tanít, és hazavitettem, hogy otthon hallgassam meg.

Ott feküdtem tehát a padlón a nappalimban, miközben hallgattam azt, hogy kell 'a harmadik mennyet vizualizálni', miket kell mondani, stb., és már teljesen kezdtem is ennek hatására átszellemülni, amikor hirtelen elkezdtem irányíthatatlanul rángatózni, vonaglani és nyögni – és szinte rögtön egy időben

ezzel egyszerűen megmerevedtem: egy testrészemet sem tudtam mozgatni – és akkor azonnal felismertem, hogy egy démon próbál éppen uralmat venni rajtam. Ekkor minden erőmmel, amit csak össze tudtam szedni magamban, elkezdtem kiáltani: ‘Istenem, ments meg! Jézus, segíts!’ – és abban a pillanatban, ahogy az Úrhoz kiáltottam, felengedett a testem merevsége, és már tudtam mozogni. Isten akkor este szó szerint megmentett, megszabadított engem – amiért örökké hálás leszek Neki.

Azt az estét könnyek között töltöttem: sírva kértem az Urat, hogy bocsásson meg nekem – és közben megtagadtam minden negatív szellemi befolyást, amit beengedtem az életembe azáltal, hogy kézzrátétellel imádkoztak értem, és megtagadtam mindazt a szellemi megtévesztést, amelynek megnyitottam magam, és mellyel megszorítottam magamban a Szent Szellemet, s hogy ezzel a megtévesztéssel az Ő igaz erejének és személyének egy torz képét engedtem be az életembe.

Azóta már nem tudok – és nem akarok – csendben maradni ezzel kapcsolatban: igyekszem mindenkit figyelmeztetni, amikor ezek a dolgok szóba kerülnek. Én ugyanis benne voltam, sok évvel ezelőtt, és csináltam mindezt –, de most már erősen figyelmeztetem az embereket arra, hogy nagyon sokan ezek közül a szolgalattevők közül szellemi sötétségben járnak – csak éppen úgy állítják be, annyi igazságlátszatot keltenek, amely még éppen elég ahhoz, hogy az emberek azt higgyék, ők Isten valódi apostolai/prófétái! Bárcsak adná az Úr, hogy sokan felismerjék ezt a megtévesztést, és ki tudjanak jönni ezekből!...”

Ezt a következő beszámolót egy olyan fiatal, Szent Szellemmel betöltött pásztor írta, aki egy, Patricia King által tartott alkalmon vett részt Arizónában:

M. S. PÁSZTOR ezt írta:

Ezek az ún. „próféták” és „dicsőítők” valójában utat engedtek megtévesztő és familiáris szellemeknek, angyalokat imádtak, és istentelen szellemi portálokat nyitottak meg, sőt, átmentek azokon. Soha az életemben én még nem szomorodtam meg és nem háborodtam fel ennyire, mint amikor ezeket a dolgokat láttam! És úgy tűnt, ezeket senki még csak észre sem vette, se nem törődött azzal, mi is folyt ott valójában...!

Hadd közöljek most még egy beszámolót egy olyan személytől, aki éveken keresztül részt vett ebben a mozgalomban:

JACK azt írta:

Nagyjából már 1998 óta részt vettem a Prófétai Mozgalomban, és azelőtt még Mike Bickle gyülekezetébe is jártam... Aztán elkezdtem a Todd Bentley-féle ébredési alkalmakra járni, és sajnos én is – igen nagymértékben – megtévesztés áldozata lettem. Elolvastam Patricia King könyvét is, a „Szellemi forradalom”⁹ címűt, áttanulmányoztam Todd Bentley önéletrajzát, és Mike Bickle dolgait is, és még Rick Joynerét is. Az a veszélyes ezekben, azért annyira megtévesztőek ezek, mert nagyon sok része annak, amit mondanak, igaznak hangzik/tűnik – de mégis: egy teljesen más szellem munkálkodik mögöttük. Engem is valószínűleg azért tudtak becsapni, mert annyira naiv és fogékony voltam...

⁹ Spiritual Revolution

Még Arizonába is elmentem, hogy részt vegyek egy „Extrém Prófétai” (Extreme Prophetic¹⁰) rendezvényen, ahol is az egyik alkalmon észrevettem Joshua Mills-t, akit éppen „zafírpör” fedett be – egyfajta „kék csillogás”, ami láthatóan elkezdett megjelenni rajta, miközben a cipőjéből pedig olaj kezdett el folyni –, és aztán egy bögre illatos olajat kezdtek el mutogatni az embereknek, amelynek olyan illata volt, mint a bornak, s mely korábban a kezeiről csepegett le. Nagyon naiv és hiszékeny voltam, mert azt gondoltam: „Húha, itt valami rendkívüli történik!” – tehát csak Isten cselekedhetett. Az akkor egyáltalán nem jutott az eszembe, hogy „egy gonosz és parázna nemzedék keres jelet.”

Nos, aztán visszautaztam a városomba – és kitört Lakeland. Oda akkor már nem mentem el, mert tudtam, hogy bárhol is vagyok, az Úr ott van velem. Az emberek azonban szinte megőrültek, és rögtön, tömegekben utaztak oda. Az IHOP (International House of Prayer) még kenetátadó alkalmakat is tartott. Aztán megláttam Bentley-t, ahogy éppen a Morningstar-ban gyűjtött be nagy felajánlásokat – és aztán jöttek a hírek a házasságtörő szerelmi viszonyáról és az erkölcstelen életéről. Teljesen összezavarodtam, és komoly kérdések kezdtek el felmerülni bennem. Majd aztán lassan elkezdtem kimászni ebből a komoly sötétséggel borított, mély kátyúból. Nagyon hálás vagyok neked, hogy kitartóan szóltad az igazságot szeretetben...!

Ha az Úr úgy vezet, megkérhetnélek arra, hogy imádkozz már értem, hogy teljesen szabadítson meg az Úr engem ennek a megtévesztésnek minden maradványától, és hogy elvezessen engem minden igazságra, MINDEN IGAZSÁGRA, s hogy megszabaduljak minden hazugságtól, amit elhittem, ahogyan hallom és befogadom AZ IGAZSÁGOT.

BILL JOHNSON, CHÉ AHN ÉS TÁRSAIK

Miközben szeretnék mindenkit figyelmeztetni a nyíltan „extrém” típusú szolgálatokat illetően – hogy azokkal kapcsolatban rendkívül elővigyázatosnak kell lenni –, nem szabad elfeledkeznünk arról sem, hogy vannak mások is, akik ennek a mozgalomnak egy „elfogadhatóbbnak” tűnő változatát képviselik. Az egyik ilyen ember Bill Johnson, a Bethel gyülekezet pásztor a kaliforniai Redding városában, akinek a közössége nagyon nagy befolyással bír a karizmatikus mozgalomban. Ő írta az „Amikor a Menny lejön a földre”¹¹ című könyvet is, és elég sok jónak tűnő dolgot is mond – különösen az isteni gyógyítással és az utcai szolgálatokkal kapcsolatban. Sajnálatos módon azonban a színpalak mögött Bethel (és különösen a Szolgáló Iskolájuk, a *Bethel School of Ministry*) szó szerint hemzseg a torontó-szerű bizzar manifesztációktól, a „szellemi részegségtől”, és így tovább. Sőt, nagyon sokat meg is hívnak szolgálni és kenetet továbbítani a Bethel School-ba azok közül az extrém szolgálattelvők közül, akik torontói kenettel rendelkeznek. Maga Bill Johnson pedig egyike volt azoknak a vezetőknek, akik Lakelandben a színpadra felmenve elismerték és jóváhagyták a Todd Bentley-féle ébredést – nem sokkal azelőtt, hogy az egész darabokra hullott. S hogy mi az én tanácsom? – Gondoljátok meg kétszer is, mielőtt a gyermekeiteket oda külditek tanulni! Alább közlök egy bizonyosságot, amit egy fiatal testvérnő osztott meg velem, aki nem is olyan régen még Bill Johnson Szolgáló Iskolájában tanult:

¹⁰ Egy, főként Patricia King nevével fémjelzett heti keresztény televíziós programból kinövő, alkalmakat és konferenciákat szervező médiaágazat.

¹¹ When Heaven Invades Earth

JOHANNA ezt írta:

2008 augusztusában a kaliforniai Redding-be költöztem, hogy a betheli Természetfölötti Szolgálat Iskolájába járjak (Bethel School of Supernatural Ministry). 2009 májusában végeztem ott... Azért mentem oda, mert egy szolgálóéletre szerettem volna felkészülni. De szinte rögtön elkezdtem magamban megkérdőjelezni azt a fajta bizzar viselkedésmódot, amivel ott szembesültem – és ami ott teljesen normális volt.

Bethelben csak úgy dobálják, teljesen megszokott módon, a bennfentes kis mondásaikat, pl. „Isten csak szép és jó dolgokat mond neked”, „Nincs olyan magasságos, mint a Magasságos”. Az iskolai órák alatt, és a gyülekezeti alkalmakon mindenféle hirtelen, bizzar és a figyelmet teljesen megzavaró viselkedést lehet látni: hirtelen kiabálások, nevetések, stb. Amikor vendég-szolgálattévő érkezett hozzánk, a diákok kint tolongtak, teljesen a pódiumnál, csak azért, hogy közel, érintéstávolságba kerüljenek a beszélővel. Arra tanítottak minket, hogy bármilyen kenet a miénk lehet, ha azt „magunknak követeljük”. A diákok sokszor egyenesen megrohanták a pódiumot, és a színpad körüli helyeket, csak hogy a szolgálók rájuk tudják tenni a kezeiket.

A meghívott vendég-szolgálattévők között ott volt többek között Bob Jones, Heidi Baker, Georgian és Winnie Banov, Randy Clark, John és Carol Arnott... Ché Ahn, és Randall Worley is. Rendszeresen voltak óráink és alkalmaink Bill Johnsonnal, Beni Johnsonnal... és más, egyéb betheli pásztorokkal. Azonban ezeknek a szolgálattévőknek a szellemileg részeg viselkedése és a megkérdőjelezhető tanításaik sokszor ijesztőek és megdöbbentőek voltak. Bizonyossággal állíthatom, hogy amíg ott voltam, a „megtérés” szót, mint olyat, egyetlen szolgálattévő szájából sem hallottam.

Emlékszem arra, milyen volt, amikor a Banov házaspár jött hozzánk: az egész hely tiszta káosz volt. Amikor ők megérintettek valakit, az a személy hirtelen és nagyon erősen elkezdett rángatózni, vagy összevissza imbolyogni, mintha részeg lenne. A Banovék egyébként a világon sok táján szolgálnak a szó szerint szemétdombokon élő emberek felé... De ahogy csak visszaemlékezem, ők is csak szeretetről, örömről, boldogságról, és az új borról beszéltek – másról nem.

Emlékszem, hogy egy nap az egyik betheli pásztor bevezetett minket abba, amit úgy hívtak, hogy „találkozások”. A teremben elsötétítették a fényeket, bekapcsoltak egy „szellemben átítató” zenét, és a nő arra utasított minket, hogy üljünk le kényelmesen. S ami ezután történt: gyakorlatilag ez a pásztor az ott lévő 800 diákot egy közös transzba vezette bele. Ilyen instrukciókat kezdett adni nekünk: „Csukd be a szemed, és képzelj el magad a kedvenc helyedre. Most pedig Jézus sétál feléd. Mit mond neked? ...Most pedig ad neked valamit. Mit ad neked?...”

Nagyon gyakran beszéltek angyalokról. Emlékszem, hogy Beni Johnson egyszer egy lakókocsival bejárta Arizonát és Új-Mexikót, hogy felébressze azokat az angyalokat, amelyek történetesen „szunyókáltak”. (Egy másik, nagyon gyakran használt kifejezés Bethelben az volt, hogy: „Ébredj, ébresztő!”) Emellett szinte állandóan csak arról beszéltek az emberek, hogy milyen angyali találkozásaik voltak, és hogy a „mennyben” jártak. Az egyik fiatal hölgy, akit ismertem, csak arról

beszélt, hogy mindenhol angyalokat lát, állandóan beszélget velük, és hogy segít majd a barátainak abban, hogy ők is ugyanezt tudják majd átélni.

Bethel olyan, mint Disneyland: veszélyesen könnyű minden másról elfeledkezni, és helyette csak a látnivalókra és az élményekre összpontosítani... Isten olyan ott, mintha a Téliapó lenne – és az igaz evangélium prédikálása nélkül pedig eltűnik az Úr igaz tisztelete.

Bill Johnsonhoz hasonlóan Ché Ahn is egy kaliforniai pásztor, akinek rengeteg követője, és a karizmatikus körökben pedig igen nagy neve van. De hadd mondjam el újra, hogy ő is egyike volt azoknak, akik Lakelandben a pódiumon állva támogatták és felhatalmazták Todd Bentley-t – és kétségtelenül ő is egyike azoknak, akik ugyanezt a „kenetet” hordják magukon, és adják tovább. Mint ahogyan ezt írta is nekem valaki, aki részt vett az ő egyik alkalmán:

LUCY azt írta:

Október végén részt vettem a Virginia állambeli Fredericksburg-i Izzó Ima (Prayer Furnace) rendezvényen, ahol Che Ahn szolgált. Ott nagyon sok olyan manifesztációt láttam, amelyekről te is írtál: összevissza ugrabugrálás a dicsőítés alatt, azonnali hátraesés, amint Che Ahn rád tette a kezét, sok esetben extrém vonaglások, rángatózások is voltak. Mindez engem nagyon nyugtalanított, így haza is jöttem, és – akkor először életemben – betettem egy Todd Bentley videót. Mondanom sem kell, teljesen elborzasztott, amit láttam...

AZ IGAZSÁG AZ IHOP-RÓL (INTERNATIONAL HOUSE OF PRAYER)

Nekem egyáltalán semmiféle örömet nem okoz, hogy ezekről kell írnom, sőt, sokkal inkább tölt el engem e témák kapcsán a szomorúság és a fájdalom. 1999-ben Mike Bickle, aki addig a Kansas City Próféta Gyülekezetének (KC Metro) volt a pásztor, lemondott erről a tisztségéről, hogy elindíthassa az „Imádság Háza” szervezetet, ami már régóta a szívében volt. De emlékezzünk csak arra, hogy Bickle személyesen védte meg a torontói szellemet és a „manifesztációkat”. Sőt, meghívta John Arnott-ot is, hogy Kansas Cityben szolgáljon, és kihozta a gyülekezetét a Vineyard Mozgalomból, annak kifejezéséért, hogy nem ért egyet azzal, hogy a fő „torontói-áldás” közösséget kizárták a Vineyardból. S hogy vajon átvitte-e ezeket a furcsaságokat az új „Imádság Háza” (IHOP) mozgalomba? Sajnálatos módon úgy tűnik, hogy igen.

A Kansas Citybeli IHOP egyik fő tanítása az lett, amit csak úgy hívnak: „menyasszonyi paradigma” (Bridal Paradigm) – ami nem más, mint Mike Bickle sajátos, egyedi tanítása. Gyakorlatilag ez az Énekek Énekét és a „Krisztus menyasszonya” fogalmat kapcsolja össze egyfajta extrém módon: úgy kell Krisztushoz mennünk, mint egy elbűvölt szerelmesnek – tehát bizonyos módon úgy kell közelednünk Hozzá, mint az Ő „barátnője”. Más szavakkal, még a férfiaknak is úgy kell viselkedniük Isten felé, mintha alapjában véve az Ő, szerelmi vágytól égő „menyasszonyai” lennénk. A személyes véleményem az, hogy ez egy nagyon testi(es) módon való megközelítése Istennek – ami ráadásul, szerintem, minden bibliai alapot nélkülöz. Alább közlök részleteket egy pár olyan, hozzám beérkezett e-mailból, amelyben az erre a bizonyos tanításra vonatkozó tapasztalataikat, észrevételeiket írták le:

„R---” azt írta:

Két évvel ezelőtt költöztem KC-be, hogy az IHOP-ra tudjak járni... De annyira összezavart engem az egész ottani „menyasszonyi paradigma”, meg a Jézus „elbűvölt” szíve, és az Énekek Éneke! Én nem tudok Jézushoz, mint „romantikus szeretőhöz” viszonyulni – és nem is akarok! Azon igyekszem, hogy tiszta gondolataim és tiszta szívem legyen Isten előtt. Azt akarom, hogy egy istenfélő férj legyen mindez a számomra, hogy ő mutassa be az életünkben Krisztus szeretetét és fennhatóságát felém. De itt minden barátom ezt mondja: „Jézus a te férjed – engedd, hogy Ő legyen az első szerelmed és gondviselőd” – mintha kerülnöm kellene a férfiakat, és fel kéne adnom az egész házasság fogalmát mint olyat.

„C---” ezt írta:

Döbbenetes, hogy mennyire olyan ez a tanítás, mint a „kovász”. Egy pár évig olyan hívők között voltam, akik befogadták ezt a „menyasszonyi paradigma”-tanítást, ami KC-ből jött. Ez nagyon érdekes módon tapadt rá az emberre: jóllehet én magam ezzel soha nem találkoztam közvetlen módon, mégis, szinte önkéntelenül is ragadt rám ebből, pl. olyan álmaim voltak, amelyek – ma már tudom – tisztátalan szellemektől jöttek. De hála Istennek, a szellemi megítélő antennáim elkezdtek működni, és elkezdtem ezt az egész, szentségtelen jellegű dolgot elutasítani. Mint ahogy ez sok szellemi túlkapással kapcsolatban is igaz: ez is egy olyan szellemi keverék, amely következménye annak, amikor a megtévesztés keveredik a Szent Szellem tiszta kijelentésével – és az eredmény egy nagyon, nagyon veszélyes szellemi mixtúra.

Alább közlök néhány részletet egy olyan KÖNYVBŐL, amely ebben az IHOP Szolgáló-Iskolában (Kansas City-ben) a kötelező olvasmányok között szerepel:

*„Ó, Örökkévaló Tekintet!
Milyen áthatolóak a Te Lángjaid,
Melyek bejárják a legsötétebb részeimet
A Vágy égető folyóival,
Otthagya engem mezítelenül, megtisztítva és feltárva
...mégis megölelve...
Megragadod a leggyengébb részeimet,
És kegyelmeddel csókolod azokat,
Felemeled az én gyenge, erőtlén bensőmet
A Te hatalmas, oly szent szeretetteddel...” (52. oldal)*

„Teljesen kitárta kezeit az Úr felé, és minden erejével és szerelmével mondta: ‘Élvezz engem – itt és most, az én teljes gyengeségemben, élvezz engem.’” (84. oldal)

A fenti részt tartalmazó könyv, amelynek címe „Mélység mélységre – Az Ölelés Utazása”¹², ilyen hangnemben folytatódik tovább, még további 200 oldalon keresztül. Hadd emlékeztesselek, kedves Olvasó, hogy ez a könyv az IHOP Kansas City mozgalomnak egy hivatalosan is ajánlott, jóváhagyott

¹² Deep Unto Deep – The Journey of the Embrace

kiadványa, amelynek az előszavát maga Mike Bickle írta. A Szolgáló-iskolájukban ez egy „kötelező olvasmány” a fiatal diákok számára.

(Maga Mike Bickle, az IHOP alapítója több könyvet is írt erről a témáról, mint pl. „Szenvedély Jézusért”¹³, és az „Isten szeretetének örömei”¹⁴. Én személy szerint azokat is szellemileg eléggé ízléstelennek találom, noha ezek közel sem annyira rosszak, mint az előbb említett, idézett könyv.)

Amikor olyan kifejezéseket hallunk, mint pl. Isten „elbűvölt” szíve, „szerelmi vágytól égni” Jézusért, Jézusba „szerelmes”, Jézusért „rajongásig odavan”, stb., akkor tudhatja az Olvasó, hogy olyan emberek között van, akiket ez a bizonyos tanítás befolyásol. S el lehet képzelni, micsoda hatással van az emberekre – férfiakra és nőkre egyaránt –, ha azt mondják nekik, hogy úgy kell viselkedniük, mint szerelmes, romantikától égő „menyasszonynak” Jézus felé! Biztos vagyok benne, hogy nem nehéz meglátni, milyen gyorsan ki tudják használni a tisztátalan szellemek ezt a dolgot. És őszintén szólva, szerintem pontosan ez történik nagyon sok ilyen esetben: hamis, érzéki szellemek kezdenek el működni.

2009 végén az IHOP elkezdett rendszeres esti alkalmakat tartani Kansas Cityben, egy „ébredésnek” köszönhetően, amely – szerintük – kirobbant közöttük. Valóban Isten kezdett el különleges módon munkálkodni közöttük, vagy alapjában véve csak a jó öreg „Folyó”/torontói manifesztációk kezdtek el ott újra működni? Nos, mint ahogy azt két volt IHOP-os ember írta nekem:

SARAH ezt írta:

Nem tudok mást tenni, csak sírni emiatt az egész miatt...

Az IHOP internetes közvetítésén keresztül néztem a mostani, állítólagos „Szent Szellem kitöltetés” első néhány esti alkalmát, és meg kell mondom, az egész nagyon hamar sekélyes lett. Az első esti alkalmon elhangzott dicsőítésen kívül minden más totál káosz volt! Ó, a szívem szakad bele...! Hiszen olyan sok embert ismerünk és szeretünk Kansas Cityben...!

Néztem, ahogy az én szeretett testvéreim az Űrban kontrollálhatatlanul nevetnek, úgy rángatóznak, mintha betegek lennének, úgy imbolyognak és beszélnek, mintha részek lennének, és „nyelveken énekelnek”, de totál káoszban, és a nyelvek magyarázása nélkül. A barátaimnak már többször is említettem ezt a bizonyos „Szellemben való megrészegezés” dolgot, és jöllehet újra és újra bebizonyítottam nekik az Igéből, hogy Isten a mértékletességet támogatja, amivel ők egyet is értenek, mégis: továbbra is úgy viselkednek, mintha részek bolondok lennének! (Lásd: Titusz 1:8; 1Thessz. 5:6-7, amelyeket, ha több bibliafordításban is megnézzünk, akkor láthatjuk, hogy az önuralmat összefüggésbe hozza a józansággal. Ez arra a tényre mutat, hogy a Szent Szellem egyáltalán nem gyönyörködik a részegségben, mint olyanban, hanem sokkal inkább a józanságban – és a Galata 5:22-ben felsorolt Szellem gyümölcsei között is ez szerepel, nem igaz?) A részegség teljesen ellentétben áll a Szent Szellemmel való betöltöttség állapotával! Mert a józanság Őtöle jön, lásd: 1Pét. 1:13, 4:7 és 5:8...

M---- ezt írta:

¹³ Passion For Jesus

¹⁴ The Pleasures of Loving God

Most már az IHOP is összeállt a torontós emberekkel, Bill Johnson-nal, és egy csapat másik emberrel, akiknek nagy nevük van a „jelek és csodák” terén, és/vagy a szellemben való részegség terén... Azonban, ha a Szent Szellem egyik gyümölcse az önmegtartóztatás (mértékletesség), akkor hogyan mondhatja bárki is, hogy a részegség és a manifestációk ugyanattól a Szellemtől jönnek? Ennek így nincs semmi értelme... Hol látjuk azt bárhol is az Írásban, hogy Jézus manifestációkat vagy részegség-tüneteket produkál? Nem, ez nincs a Bibliában, és az Egyházban sem lenne szabad ott lennie...

MIKE BICKLE NYUGTALANÍTÓ ÁLMA

2009. február 13-án Mike Bickle-nek egy nagyon nyugtalanító álma volt, amelyet meg is jelentetett az IHOP honlapján, mivelhogy úgy érezte, hogy az álmának erőteljes prófétai vonatkozása volt az IHOP-ra és más mozgalmakra nézve. Alább közlöm az álmot – kedves Olvasó, te pedig dönts el, hogyan értelmezed:

MIKE BICKLE – 2009. február 13.

Az éjjel nagyon hosszú, életszerű és erőteljes prófétai álmom volt. Hajnali fél 3-kor ébredtem fel, egy igen erős „ez valóságos!”-érzéssel.

Álmomban egy szabadtéri konferencián vettem részt kb. 40,000 emberrel együtt. A konferencia helyszíne egy nagy, szabadtéri stadionnak a baseball-mérkőzések helyszínéként szolgáló tágas, nagy területén volt. Az imádságról, az erőről és az utolsó időbeli ítéletről prédikáltam éppen. Én a két, egymást követő délutáni alkalmon szolgáltam. Sok különböző karizmatikus helyről voltak ott vezetők és gyülekezeti tagok. Bill Johnson-ra és az embereire konkrétan emlékszem, hogy ők is ott voltak. Nagyszerű testvéri közösségben voltunk együtt.

Én éppen a második délutáni alkalmon való szolgálatomat fejeztem be, kb. 5-kor, amikor a Jelenések 12:7-9-ben leírt események kezdtek megtörténni. Démoni fejedelemségeket vetettek le a földre, amelyek úgy néztek ki, mint nagyon nagy kígyók (több mint 90 méter hosszúak, és 15 méter vastagságúak voltak), nagy, sárkányszerű fejekkel. Nagyon sok ilyen kígyó ereszkedett le az égből a földre. A konferencián részt vevők közül senkinek sem volt elegendő szellemi megértése vagy hite, hogy erővel és magabiztossággal tudjon reagálni a helyzetre. A különböző karizmatikus helyekről egybegyűlt emberek, és az összes vezető is félelemmel és teljes zűrzavarban kezdett el rohanni, menekülni – beleértve az IHOP embereit is.

Ezek a kígyószerű szellemi fejedelemségek telve voltak iszonyú haraggal az emberek ellen. Nagyon mérgesek voltak, sőt, megalázottnak érezték magukat, hogy őket most leparancsolták a földre.

Az emberek nagyon megrémültek. A démoni lényekkel együtt még korom, illetve nedves, szárnyi vastagságú hamu is hullott az égből, besötétítve az eget, miközben csak hullott és hullott az emberekre.

A baseball-pálya végén nem volt kerítés, így közülünk nagyon sokan arrafelé kezdtek el futni, kifelé a stadionból, a nagy füves tér végén lévő épülethelyiségek felé.

Mindenki teljes zűrzavarban és félelemmel menekült. Senkinek sem volt erre a helyzetre megoldása. Nekem is sikerült kiszaladnom a nagy füves tér mögé, ahol az épületek voltak (a bejáratnál). Ahogy szaladtam, nedves hamu borított be engem is. Az emberek közül nagyon sokan azonban nem jutottak ki – őket a kígyók megmárták, és nedves hamu fedte be őket.

A bejáratnál azonban gonosz rendőrök álltak, akik azt mondták nekem: „Neked vissza kell menned a nagy füves térre. Vagy visszamész, vagy börtönbe viszünk.” Közönyösek, érzéketlenek voltak aziránt, hogy mekkora veszélynek teszem ki magam azzal, ha visszamegyek a pályára. Úgy feltételezem, ezek az antikrisztusi rendszerhez tartoztak. Nagyon nagy dilemmába kerültem, és azt gondoltam: „Éppen most menekültem meg az elképzelhető legnagyobb veszélyből, és újra vissza kell mennem oda.” Ahogy ott álltam a rendőrök mellett, azt gondoltam: „Bárcsak mindannyian jobban felkészültünk volna az utolsó idők eseményeire, amikor még volt felkészülési időnk és lehetőségünk.”

Azt mondtam magamnak: „Az erőről szóló vita sajnos sokkal nagyobb, mint maga az az erő, amelyben ténylegesen mozgunk.” Egy nagyon erőteljes, sürgető érzéssel ébredtem fel... Az álom lényege az volt, hogy el kell kerülnünk azt, hogy készületlenül érjen minket az az időszak... Ma a különböző karizmatikus csoportok (az IHOP-ot is beleértve) nem foglalkoznak mással, csak azzal, hogy üres szócsatákat vívnak az utolsó időkbeli erőviszonyokról, anélkül, hogy valójában felkészültek lennének arra a napra...”

ÚJRA A KÖNYV SZERZŐJE:

Ennél a pontnál lenne egy-két egyszerű kérdésem, amelyeket fel szeretnék tenni. Ha a stadionban lévő negyvenezer ember az IHOP-mozgalom befolyása alatt van, miért nem tudtak védekezni a „kígyódémonok” ellen, amik lejöttek és elkezdték őket mardosni? A vezetők miért nem tudták a tanításaikkal felkészíteni erre az embereket? Vajon pusztán véletlen egybeesés, hogy a „Kundalini”-ről mindig, mint egy „kígyószerű” szellemről beszélnek mindenhol? És vajon lehetséges-e, hogy az álomban szereplő „rendőrök” valójában Isten emberei voltak, aki megakadályozták azt, hogy Mike Bickle el tudja kerülni ugyanazt a sorsot, amit a saját emberei szenvedtek el? ...Ez egy nagyon nyugtalanító álom – valóban.

Lehet, hogy furcsán hangzik, de mindazok ellenére, amiket mondtam, van a szívemben szeretet és tisztelet Mike Bickle és más, itt említett vezetők felé. Nem minden, amit ők mondanak, „rossz” – egyáltalán nem. Azonban úgy hiszem, hogy sajnálatos módon ezek az emberek egy nagyon komoly szellemi megtévesztés áldozatai – ami, véleményem szerint nagymértékben hat azokra az emberekre is, akiket ők vezetnek. A Kundalini-szellem egy nagyon komoly megtévesztése az ellenségnek, és soha nem szabad ezt könnyedén kezelnünk! Így, itt is sajnos azt a figyelmeztetést kell mondanom, hogy „Maradjatok távol az IHOP-tól!”

HEIDI ÉS ROLLAND BAKER

Nagyon sokan felháborodnak, amikor azt látják, hogy a Kundalinis „Óvakodj tőle!”-listába az IRIS Ministries létrehozóit, Rolland és Heidi Baker-t is beleveszem. Felhívják a figyelmem arra, hogy ez a házaspár milyen figyelemreméltó és csodálatos munkát végez a szegények között Mozambikban. Igen – ezt én is tudom! És teljes mértékben támogatom is azt a nagyszerű munkát, amit a szükségben lévők és az árvák felé végeznek. Igen, és azt is támogatom, hogy próbálják felrázni az Egyházat, hogy egyre többen csatlakozzanak be az ilyen jellegű szolgálatokba. Én magam is teljesen meg vagyok győződve arról, hogy igenis kell a szegények felé szolgálni, és gyakran prédikálok is erről. Tehát nem ez az oka annak, hogy mégis arra figyelmeztetem az embereket, hogy óvakodjanak az IRIS Ministries-től.

Az ok valójában az, hogy ezek az emberek nagyon mélyen benne vannak az egész „Folyó” manifesztációs dolgokban, és már évek óta! Heidi Baker-t mindenki jól ismeri a furcsa, Kundalini-szerű hajlongásairól, forgásairól, és a színpadon belőle felfakadó „Úúúú”-nyögéseiről. Ő a megnyilvánulásait illetően nem annyira vad, mint Stacey Campbell – de azért így is elég rossz. S ők is nagyon sok embernek adták át ezt a szellemet. Az IRIS-nak a fő központja Redding-ben van, és Bill Johnson-nal is van kapcsolatuk. Az az egész kör ott sajnálatos módon ugyanazzal a furcsa szellemi háttérrel van megfertőzve. Bárcsak ne így volna – de sajnos ez a helyzet, és nekünk pedig fel kell ezt fednünk, ki kell hoznunk a világosságra, nehogy Krisztus Teste még nagyobb kárt szenvedjen. Nekem személyes szinten nincs problémám ezekkel az emberekkel – sőt, pont az ellenkezője. De úgy gondolom, nem szabad megengednünk ennek a szellemnek, hogy még több bányát pusztítson el Krisztus drága nyájából.

AMIKOR OTTHAGYTAM A PRÓFÉTAI MOZGALMAT

Ezen a ponton szeretnék egy kicsit még visszatérni az én személyes dolgaimra. 2003-ra a szolgálatunk mind nemzetközi szinten, mind pedig Új-Zélandban igen nagymértékben kiszélesedett. A számunkat illetően még mindig „kicsik” voltunk, de újra és újra megtapasztaltuk azt, hogy Isten az általunk kiküldött dolgok, üzenetek hatását megsokszorozza. Ekkora én már tíz éve vettem részt a Prófétai Mozgalomban (főleg annak a „kiadványozási” részében). Az új-zélandi keresztény könyvesboltokban megjelent az egyik könyvünk, a „Az eljövendő utcai ébredés”¹⁵, és én országszerte jártam, mindenfelé prédikálva. A nemzetközi levelezési listánknak már 5000 feliratkozott tagja volt. De engem mindeközben, ahogy telt az idő, mind nagyobb elégedetlenség töltött be a Prófétai Mozgalommal kapcsolatban.

2003-ban Isten szolgálati ajtót nyitott nekem, hogy több helyen is tudjak szolgálni Amerikában – és az Egyház felé egy nagyon komoly, sürgető üzenettel küldött engem oda: hogy már csak egy korlátozott „időablak” van az amerikai nép számára, hogy teret adjon az igazi ébredésnek és belépjen abba – és ha ezt nem teszik meg, akkor annak igen komoly, negatív következményei lesznek, katasztrofális szinten. Ez egy nagyon komoly, kijózanító üzenet volt: felhívás a megtérésre, és a gyötrődő, odaszánt, Isten előtti megalázott állapotban való imádságra.

¹⁵ The Coming Street Revival

Még ugyanabban az évben egy másik hosszú, több állomásos amerikai szolgálati körút nyílt a számunkra, mely során Isten az egész családnak ajtót nyitott arra, hogy oda tudjunk költözni, és ott szolgálni. 2004 elején Kansas Cityben telepedtünk le – közel a forrongó események centrumához. S az elkövetkezendő két és fél év nagyon sok mindent tartogatott a számunkra.

Az utolsó csepp a pohárban – melynek következtében végleg otthagytam a Prófétai Mozgalmat – egy nagy konferencia volt, amelyet a régi Kansas City Próféták egykori épületében tartottak 2004 októberének végén. A konferencia állítólagos célja az volt, hogy üdvözlje a Kansas City próféták „visszatérését” – ahogy egy közös alkalom erejéig az egykori tagok visszatértek, hogy sok év után újra együtt, egy helyen szolgáljanak. A konferencia szolgálattevői a mozgalomban ismert, legnagyobb nevek közül kerültek ki: Bob Jones, John Paul Jackson, Bobby Conner, Paul Keith Davis, James Goll, és a többiek szolgáltak ott.

Azt, hogy mely dolgok történtek ezen a konferencián, már más könyvekben részletesen tárgyaltam, így nem szeretném most itt újra magamat ismételgetni. Csak annyit mondanék, hogy igen, ez volt az a konferencia, amely minden kétséget kizáróan megerősítette bennem azt, hogy a Prófétai Mozgalmon, abban az állapotában, amelyben ott volt, már tényleg nem lehetett segíteni. Szavakkal alig lehet leírni, hogy milyen állapotba került az egész mozgalom. Mint ahogy azt később le is írtam:

„Gyakorlatilag minden nap teljesen megsomorodva és lehangoltan jövök haza. Pedig nagy várakozással és reménységgel jöttem el erre a konferenciára, azt gondolva, hogy Bob Jones visszatérése még esetleg visszahozhatja mindazt, ami annak idején jó volt ebben az egész mozgalomban. Tényleg barátként jöttem, de itt három nap leforgása alatt ellenséget csináltak belőlem...”

A következő nap – s ez október 31-én, a Reformáció Napján volt – ugyanabban a teremben gyűltünk össze, egy belső találkozóra. S ez lett az a nap, amikor bejelentettem a távozásomat. De az igazi nagy „vihar” azután következett, hogy e-mailben is kiküldtem a távozásom hírét.

A távozásomat bejelentő e-mailem címe az volt, hogy „Otthagynom a Prófétai Mozgalmat”¹⁶, és még ugyanazon a héten meg is jelent. De micsoda felfordulást okozott! Az egész világról mindenhol e-mailek szó szerint ezreit kaptam, válaszképpen. Mindet el sem tudtam olvasni – annyira sokan írtak nekem. De, mint ahogy azt már korábban leírtam, az emberek többsége meglepő módon támogatta a döntésemet.

Mindig is úgy éreztem, hogy a KC-be jövetelem célja elsősorban az volt, hogy sürgetőleg hívjam fel az emberek figyelmét arra, hogy a mozgalomnak vissza kell térnie az eredeti elhívásához, és felhatalmazásához. Azonban ott felismertem, hogy ez többé már nem volt lehetséges, és hogy Isten azt akarta, hogy szálljak ki az egészből. Felismertem, hogy ez a mozgalom igen veszélyes terepre tévedt, és annyira belemerült a megtévesztésbe, hogy szó szerint életveszélyes volt továbbra is benne maradni bármilyen módon. S akkor még nem is tudtam, hogy a következő években mi vár erre az egészre: hogy mennyire rosszabbodni fognak ott még a dolgok!

¹⁶ I'm Leaving the Prophetic Movement

5. A LAKELANDI KATASZTRÓFA

2008 márciusában – négy nagyon nehéz év után – a családommal együtt visszatértem Új-Zélandba, hogy egy évet pihenjünk az amerikai szolgálatból. Sok mindent éltünk meg, és az ottani tapasztalataink bizonyos mértékben elcsüggesztettek és elszomorítottak minket. A távozásunk után egy pár héttel egy új mozgalom kezdődött el Amerikában, amelynek igen messzire nyúló következményei lettek az egész világon.

Természetesen én már azelőtt is elég jól ismertem Todd Bentley szolgálatát. Valójában már egy jó ideje úgy tartottam számon őt, mint a Prófétai Mozgalomnak a három szellemileg legveszélyesebb szolgálattevői egyikét. Így, amikor elkezdtek kiszivárogni az első hírek arról, hogy Todd egy új „gyógyító ébredést” vezet a floridai Lakelandben, gyorsan utána is néztem a dolgoknak. És egyáltalán nem lepődtem meg azon, amit sajnos találtam: ugyanazt a megtévesztő, bizarr furcsaságot, amely azelőtt is jelen volt – de ez még annál is rosszabbnak tűnt. Ennek ellenére – milyen „meglepő”, nem igaz? – a *Charisma* magazin már nagy hangon élte az ottani történéseket. (Jóllehet ez is hamarosan megváltozott, amint azt majd látni fogjuk.)

A legelső email, amit ezzel az új mozgalommal kapcsolatban kiküldtem a REVIVAL Levelezőlistára, 2008. április 23-ai keltezésű, s a címe ez volt: „Egy hamis gyógyító ébredés??? – Florida”¹⁷. A leveletem így kezdtem:

Nagyon sokan közületek már biztosan hallottatok arról az állítólagos „gyógyító ébredésről”, amely a floridai Lakelandben tört ki. A Charisma magazin már meg is jelentetett egy cikket erről, „Szent Szellem kitöltetés Floridában” címmel, melyben többek között ez áll: „...karizmatikus keresztények tömege áramlik a floridai Lakeland álmos kisvárosába, hogy ott Todd Bentley evangélista rendhagyó ébredési alkalmain vegyenek részt.” Vajon a Charisma magazin ezt is majd az egekig fogja magasztalni, mint ahogy azt korábban Torontóval és Rodney Howard-Browne-val tette? Mert úgy tűnik, hogy igen.

De hogy miért is találok kifogásolnivalót ebben az ún. „gyógyító ébredésben” szinte azonnal, hogy ennek kirobbanását bejelentették? – Azért, mert már túlságosan is jól ismerem Todd Bentley szolgálatát, és ő áll ennek az egész dolognak a középpontjában.

Sőt, Todd Bentley-nek igen mély kapcsolata van a Prófétai Mozgalommal, és ő az egyike azon kevés szolgálattevőknek, akikkel kapcsolatban mindig is úgy éreztem, hogy az embereket igen komolyan figyelmeztetnem kell – még hozzá konkrétan, név szerint. Igen, ennyire rossz a szolgálata: tele van a legfurcsább, legbizarrabb fajtájú, hamis „angyali” találkozásokkal, aranyporral, a „harmadik menny”-típusú irányított vizualizálásokkal, amelyek egyenesen a New Age-ből jönnek, stb. Mindez pedig egyfajta „erővel” párosul, ami az egészséget még veszélyesebbé teszi...

¹⁷ A False Healing Revival?? – Florida

Mégis, láthatóan a *Charisma* magazin a lakelandi történetekről máris, mint az Új Nagy Eseményről beszélt: „Sokan a karizmatikusok közül már azon tűnődnek, hogy vajon az ott zajló, elhúzódó, véget érni nem akaró alkalmak láncolata hasonló jelenség lesz-e, mint ami Lakelandben történt 1993-ban, az akkori Rodney Howard-Browne alkalmakon, és 1994-ben a kanadai Torontó Airport Vineyard Gyülekezetben, majd pedig 1995-ben Pensacolában, a Bronswille-i Isten Gyülekezete (Assembly of God) közösségében...”

Ekkor én arra emlékeztettem az olvasóimat, amit a honlapunk („RevivalSchool.com”) egyik fő moderátora, Lynn Clark írt figyelmeztetesképpen:

„...én akkor sajnos még Todd Bentley egyik hangfelvételét is megvettem, amelyen a ‘harmadik menny’-vizualizálásokról tanít, és hazavettem, hogy otthon hallgassam meg.

Ott feküdtem tehát a padlón a nappalimban, miközben hallgattam azt, hogy kell ‘a harmadik mennyet vizualizálni’, miket kell mondani, stb., és már teljesen kezdtem is ennek hatására átszellemülni, amikor hirtelen elkezdtem irányíthatatlanul rángatózni, vonaglani és nyögni– és szinte rögtön egy időben ezzel egyszerűen megmerevedtem: egy testrészem sem tudtam mozgatni – és akkor azonnal felismertem, hogy egy démon próbál éppen uralmat venni rajtam. Ekkor minden erőmmel, amit csak össze tudtam szedni magamban, elkezdtem kiáltani: ‘Istenem, ments meg! Jézus, segíts!’ – és abban a pillanatban, ahogy az Úrhoz kiáltottam, felengedett a testem merevsége, és már tudtam mozogni. Isten akkor este szó szerint megmentett, megszabadított engem – amiért örökké hálás leszek Neki.

Azt az estét könnyek között töltöttem: sirva kértem az Urat, hogy bocsásson meg nekem – és közben megtagadtam minden negatív szellemi befolyást, amit beengedtem az életembe azáltal, hogy kézzérűséggel imádkoztam értem, és megtagadtam mindazt a szellemi megtévesztést, amelynek megnyitottam magam...”

Miután Lynn bizonyosságát abban az első e-mailemben idéztem, próbáltam felhívni a *Charisma* magazin figyelmét is arra, hogy jobb, ha alaposan utánajárnak és megvizsgálják Todd Bentley szolgálatát, mielőtt teljes mellszélességgel elkezdik támogatni az ott zajló történeteket:

Én magam is hallottam olyan felvételt, amelyen Todd Bentley a „harmadik menny”-vizualizálásokról tanít, és hadd mondjam el nektek, hogy ezek a dolgok egyenesen a New Age-es kézikönyvből valók – olyannyira szörnyű dolgok. És mégis, napjainkban keresztények ezrei fogadják el ezeket a szellemi irtózatosságokat.

*Ezek a fent említett szellemi praktikák tudnak-e vajon őszinte, valódi „gyógyító ébredést” hozni? – Ilyen és ehhez hasonló kérdéseket kellene megkérdezni a *Charisma* magazintól. De, kedves Olvasóim, járjanak utána, és döntsék el: ezeket az Önök belátására bízom.*

Természetesen ez az első e-mailem igen nagy visszhangokat váltott ki – mind ellene, mind mellette, az egész világon. S kétség sem fér hozzá, hogy nagyon sokan el is küldték ezt a leveletem a *Charisma* magazinnak.

A következő cikkemet kb. egy hét múlva jelentettem meg, melynek címe ez volt: „Angyalok és a floridai gyógyító ébredés”¹⁸. De mivel az első cikkemet követően túl sok súlyos kritikát kaptam, tudtam, hogy meg kell magyaráznom, miért is éreztem oly nagy szükségét annak, hogy megfűjjam a vészkürtöket:

Személy szerint már maga az a tény is, hogy ezeket a figyelmeztetéseket publikálnom kell, önmagában is elszomorít. Ez ugyanis egyáltalán nem okoz nekem semmilyen örömet – sőt, valójában egyáltalán nem szeretek ezekről beszélni. De mi történik akkor, ha valami olyan dolog zajlódik, ami nagyon helytelen, és senki sem figyelmeztet ezekre? Vajon helyes-e ilyen esetben csendben maradni? És akkor mi fog történni az Úr drága nyájával? Nem kell-e őket figyelmeztetni?

Nagyon sokan nem ismerik azt fel, hogy a mostani „ébredés” vezetője nem más, mint Todd Bentley, aki már nagyon régóta jól ismert arról, hogy részt vett (és vesz) a „nevető/részség” mozgalomban – és emellett az egyik fő támogatója a furcsa (és ezt szó szerint, nagybetűvel értem, FURCSA) „angyali” találkozásoknak. Todd már évek óta, nyilvánosan propagálja ezeket a szellemi találkozásokat – sőt, jól ismert arról, hogy előszeretettel vezet be másokat is az ezekkel az „angyalokkal” való kontaktusba. Ez a szolgálatának már jó régóta nagy részét képezi – és ez most sincs másként.

Azután úgy folytattam, hogy egy pár gondolat erejéig részleteket közöltem Todd 2003-as cikkéből, az „Angyali seregek”-ből:

„Atyám, add nekem a mennyekből most azokat az angyalokat, aki ki vannak rendelve mellém, hogy pénzt és gazdagságot hozzanak nekem. Legyenek ezek az angyalok most ideküldve, menjenek el a föld négy szélére, és gyűjtsenek nekem pénzt...”

[TODD így folytatta...]

EMMA, A PRÓFÉTAI MOZGALOM ANGYALA

„Most hadd osszak meg veletek egy, Emmával történő angyali találkozást. Bob Jones 1980-ban kétszer is megkérdezett engem ezzel az angyallal kapcsolatban, aki ott volt Kansas Cityben: „Todd, láttad már az Emma nevű angyalt?” S ezt ő úgy kérdezte tőlem, mintha természetesnek vette volna, hogy ez az angyal már megjelent nekem. Meglepődve kérdeztem: „Bob, ki ez az Emma?” Ő pedig elmondta nekem, hogy Emma volt az az angyal, aki az egész Prófétai Mozgalom születésében segített, még az 1980-as években, hogy az elindulhasson Kansas Cityben. S hogy ez az Emma egy anyai típusú angyal, aki az egész, akkor kibontakozó prófétai mozgalmat gondozta. Azután a beszélgetés után néhány héttel történt az, hogy én éppen az észak-dakotai Beulah-ban szolgáltam.

Az alkalom közepén éppen Ivan-nal beszélgettem, és még egy másvalakivel, amikor bejött Emma. Ahogy nyitott szemekkel bámultam Emmára, az Úr azt mondta: „Itt van Emma.” Nem viccelek! Emma mintegy három centivel a föld felett lebegett. Olyan volt majdnem, mint Kathryn Kulman azokon a régi felvételeken, amikor suhogó fehér ruhában szolgált, és úgy tűnt, mintha a padló felett lebegne járás közben. Emma fiatal és gyönyörű volt, kb. 22 év körülinek tűnt, de ugyanakkor idősnek is. Úgy nézett ki, mint aki a Példabeszédek 31-ben leírt bölcsességet, erényt és kecsességet testesíti meg. Besuhant a szobába, és gyönyörű színek és fények áradtak belőle. Táskák voltak nála, amelyekből elkezdett

¹⁸ Angels & the Florida Healing Revival

aranyat elővenni. Aztán, ahogy fel- és lesétált a teremben középén, a székek között, aranyport kezdett el az emberekre hinteni... Három héttel ez angyali meglátogatás után az a gyülekezet a szolgálatom során az addigi legnagyobb felajánlást adta nekem – dollárok ezreit! Dollárok ezreit!... S az említett angyali látogatás alatt volt az is, hogy a pásztor feleségét (ez egy AOG gyülekezetben történt) teljesen betöltötte, totál kiütötte a Szent Szellem – és elkezdett körbe-körbe rohangászni, és ugatni, mint egy kutya, és olyan hangokat kiadni, mint egy csirke, ahogy egy erőteljes prófétai szellem töltötte be. Sőt, ahogy ez a kenet rászállt, számára teljesen idegenek telefonszámai kezdtek el megjelenni előtte, akiket ő fel is hívott, és a telefonban elkezdett nekik prófétálni... Aztán angyalok kezdtek el feltűnni a gyülekezetben.” [„Angyali seregek”¹⁹, írta: Todd Bentley]

Ezután én a következő megjegyzést fűztem mindehhez: „Senki ne gondolja azt, hogy Todd Bentley mostanában már nem ilyen, hogy biztosan megváltozott. Tudnotok kell, hogy a mostani floridai alkalmakon is folyamatosan beszél az ‘angyalairól’.”

A KENET-ÁTADÁS ELKEZD TERJEDNI...

Mindeközben a lakelandi ébredést minden este sugározták, az egész világ nézhette az alkalmakat a GodTV-n, és az istentiszteletek helyszínét egy 8000 férőhelyes nagy sátorba helyezték át. Úgy tűnt, az egész dolog egyre nagyobb és nagyobb lesz! Todd pedig igyekezett mindenkinek, akinek csak tudta, átadni a „kenetet” – különösen a vezetőknek. Egy angol prédikátoron keresztül például – amikor az illető visszament Floridából Angliába, és természetesen magával vitte a „kenetet” is – elkezdődött a „Dudley kitöltetés”. Onnan ezeket a manifesztációkat jelentették: „Az emberek tüzet, egy égő érzetet éreztek az egész testükön... Az alkalmak során kirobbanó öröm- és részegség-érzések voltak, és spontán gyógyulások történtek.”

Más beszámolók az USA-ban pedig arról szóltak, hogy egyre több pásztorért imádkoztak kézzel, hogy ők is megkapják a „floridai kenetet”. Maga Todd Bentley is azt mondta, hogy ez a kenet volt a „legragadósabb” mindazon kenetek közül, amelyeket ő valaha is átadott. Egy CBN (Christian Broadcasting Network) interjújában például ezt mondta: „Itt Floridában mi most arra összpontosítunk, hogy minden este annyi emberre tegyem rá a kezem, ahányra csak tudom – legyen az ötezer, vagy tízezer fő. És minden este ezért imádkozom, hogy „Isten, csak adjad, adjad, adjad nekünk a kenetet.” Igen, itt ez van a középpontban: a kenet átadása.”

S valóban: egyre csak érkeztek a hírek arról, hogy a kenetet folyamatosan vitték át Floridából egyre több másik amerikai államba, és más országokba is, az egész világon mindenhová. Egyre több prominens karizmatikus vezető jelentette azt ki, hogy a történelem legnagyobb ébredései egyikeként lehet számon tartani a most zajlódót, ami nem kizárt, hogy „az új ébredés” előszele, kezdete. Az Elijah (Illés) Hírlevél pedig megjelentette azt, hogy 2007 szilveszterekor – a következő évre nézve – Isten azt mondta Bob Jones-nak, hogy „jön a harmadik hullám”. Todd megkérdezte Bob Jones-t, hogy mi az a harmadik hullám, aki azt válaszolta: „Torontó volt az első, Pensacola a második, és a harmadik hullám

¹⁹ Angelic Hosts

neve a ‘Változás Szele’ – és ez Isten cselekszi majd. Ez a soron következő egy globális esemény lesz, ami az egész világot bejárja majd, jelekkel és csodákkal! A harmadik hullám már itt van!”

Mindeközben pedig ott álltam én, látszólag a föld legnagyobb idiótájaként, az elsöprő erővel érkező, pusztító erő útjában, amely, mint egy elszabadult vonat, száguldott felém. Csak egy bolond állna egy ilyen beharangozott, üdvívalgással fogadott és nagyszerű mozgalom útjába – gondolhatták sokan. De aztán hirtelen a *Charisma* magazin is elkezdett bizonyos kérdéseket feltenni, és az események állása egyik napról a másikra megváltozott... – no, nem egészen így történt, de azért tényleg megváltozott. S hirtelen ez az elementáris erővel jövő dolog már nem is tűnt annyira legyőzhetetlennek. És ez lett a szellemi „invázió” történetében a legfigyelemreméltóbb pálfordulásnak a kezdete. Nem telt bele négy hónapba, és olyan dolgok történtek, amelyek az egész karizmatikus keresztény világot a feje tetejére állították. De ezek akkor még mind előttünk álltak...

LEE GRADY BÁTRAN KÉRDEZ

2008. május 14-én történt az először, hogy a *Charisma* magazin elkezdett bizonyos kérdéseket feltenni a lakelandi eseményekkel kapcsolatban – és ezeket a kérdéseket a szerkesztőjük, J. Lee Grady tette fel. Szerintem ez egy nagyon bátor dolog volt, mert akkorra már a teljes karizmatikus világ gyakorlatilag „Lakeland-mániában” égett. Grady írt tehát egy cikket, melynek címe ez volt: „Őszinte kérdések a lakelandi ébredésről”²⁰, s melynek ezek voltak a nyitó sorai: „Az ébredési láz minden szent kitörését támogatom. De legyünk óvatosak, és vigyázzunk arra, hogy ne essünk a büszkeség és tévedés hibáiba.”

Grady a cikk nagy részében nagyon igyekezett, hogy láthatóan egy „középvonalon” maradjon – de amikor cikk azon részéhez ért, amelyben leírta a „három figyelmeztetését” Krisztus Teste számára, már nem fogta vissza magát. Ezeket írta:

1. Óvakodjunk az idegen tűztől...

Attól tartok, egy másik üzenetet is átadnak Lakelandben, még hozzá alig észrevehető, alattomos módon – egy olyan üzenetet, amelyet a szektásodási veszélyeket figyelők úgy jellemeznének, mint szellemi hamisítványt. Bentley ugyanis egyike azon jó néhány karizmatikus szolgálattelvőnek, akik az utóbbi pár évben igencsak hangsúlyozták az angyalok témáját. Bentley is tanított olyan angyalokról, akik anyagi áttörést vagy kijelentéseket hoznak, és gyakran utal egy olyan angyalra, akit Emmának hívnak, s aki a feltételezések szerint szerepet játszott abban, hogy a '80-as évek Prófétai Mozgalma elinduljon Kansas Cityben. Bentley úgy írja le ezt az angyalt, mint egy nőt, aki kecsesen leomló hófehér ruhában egy pár centivel a padló fölött lebeg...

De itt nagyon óvatosnak kell lennünk! A mi dolgunk ugyanis egyáltalán nem az, hogy Isten embereit arra tanítsuk, hogy angyalokkal társalogjanak, vagy, hogy tőlük vegyenek kijelentéseket! És ha bármelyik ébredési mozgalom – nem számít, hogy az mennyire izgalmasnak, vagy szenvedélyekkel

²⁰ Honest Questions About the Lakeland Revival

átítatottnak látszik is – Jézus evangéliumát ezzel az idegen tűzzel keveri össze, az eredmények pusztítóak lehetnek...

2. Óvakodjunk a bizzarra manifesztációktól...

Sok korunkbeli karizmatikus ébredésben történt már meg az, hogy a szolgálattevők megengedték az embereknek, hogy azok úgy viselkedjenek a színpadon, mint az epilepsziások – és ezeket az összevissza bolondságokat, amelyekkel az azt „gyakorlók” pusztán az emberek figyelmét akarták magukra vonni, a Szent Szellemnek tulajdonították. Persze gondolhatjuk azt, hogy mindez csupán jó móka (‘tudod, mi csak „bolondok” vagyunk Istenért...’), de nagyon kellene arra figyelniünk, hogy az ilyen viselkedés táptalaja a testiességnek, és megszorítja a Szent Szellemet.

Ha ezeket az egzotikus manifesztációkat bátorítják, akkor az emberek valóban elérhetnek egyfajta vallási csúcserőményt a rángatózásokból, a remegésekből, a sikításokból, vagy éppen abból, ha úgy viselkednek, mintha részek lennének. (Én már voltam olyan emberek között is, akik úgy vonaglottak, mintha fizikai fájdalmuk lenne, vagy éppen majdhogynem szexuális zajokat adtak ki – azt gondolva, hogy egy legitim szellemi megtapasztalásban van részük.)...

3. Óvakodjunk a túlzásoktól és az események felnagyításától...

A lakelandi ébredés során használt kifejezések már szinte cirkuszi jellegűek. Az embereket úgy hívogatják, hogy „Na, gyere, vedd ebből te is magadnak.” A csodák pedig ott csak úgy „pattognak elő, mint a pattogatott kukorica.” A szervezők pedig a történelem legnagyobb ébredéseként emlegetik az ottani történeteket...

Meg kell, hogy mondjam: ez a cikk mély benyomást tett rám. Annak ellenére, hogy Lee Grady itt még úgy beszélt Lakelandról, mint ébredésről, sikerült valódi figyelmeztetéseket megfogalmaznia Krisztus Teste számára. Legalább volt valaki, aki valóban aggódott az Úr drága nyájáért! És ez a cikk csak egyike volt Lee Grady azon veszély-jelző cikkeinek, amelyeket később még megírt ezzel kapcsolatban.

BIZARR MANIFESZTÁCIÓK

Mindeközben azonban a lakelandi „kenet” akadályok nélkül terjedt az egész világon. A floridai alkalmak egyre nagyobbak lettek, és keresztény vezetők százai rohantak oda, hogy ők is részesüljenek ebből, és hogy azután haza tudják azt vinni az otthoni gyülekezeteiknek. Egy szemtanú később így írta le, hogy nézett ki a kenet átadására várókból formálódott, hosszú sor Floridában: „*Ameddig csak el tudtam látni (és ezt szó szerint értem!), mindenhol emberek tömegei feküdtek a padlón rázkódva, reszkelve, bódult tekintettel, teljesen kiütvé, vagy eszméletlen állapotban.*”

Egy férfi azt írta nekem a floridai Clearwater-ből, hogy a közösségből egy csoport elment Lakelandbe, és utána visszahozták magukkal ezt a „kenetet”, amelyet aztán így jellemzett nekem:

„Így viselkedtek utána azok az emberek, akik elmentek az ottani alkalmakra, és ott imádkoztak értük kézzelrúgással, vagy pedig csak úgy – állításuk szerint – megkapták ezt a ‘szellemet’:

- egyfajta gyermeteg, részeg mámorhoz hasonló állapottal jöttek vissza;
- az ereikben, a fejükben, vagy a hasukban egy égő érzetet írtak le;
- úgy táncolnak össze-vissza, mint a részek...
- a legalkalmatlanabb időpontokban kezdenek el kiabálni és sikítani, mintha legalábbis egy focimeccsen lennének;
- a fiatal férfiak össze-vissza fütyörésznek, a kezük a fejükön, és azt mondják, hogy 'úgy érzik magukat, mintha a Szent Szellem mindjárt szétfeszítené őket...';
- a nők úgy vonaglanak és pulzálnak, mintha valamilyen láthatatlan erő venne éppen erőszakot rajtuk valahonnan hátulról.
- egy komoly, imádkozó időszak alatt ezek az emberek részeg, kontrolálhatatlan nevetésben törnek ki,
- összeesnek, 'kidőlnek szellemenben', egyszerűen leesnek a földre, és képtelenek még csak megmozdulni is (mintha valami lefogva tartaná őket)..."

Egy másik szemtanú Hawaiiból így írta le, milyen volt az, amikor hozzájuk is megérkezett a „floridai kenet”: „Ahogy a pásztor rátette a kezét az emberekre, azt üvöltötte, hogy *“TŰZ!!!”* – és az emberek elkezdtek hullani, mint a legyek. Mindenhol emberek feküdtek... üvöltözve, sírva, gyötrődve, zokogva, nevetve, remegve, némelyek az erő alatt vonaglottak, és úgy estek el, mintha legalábbis valami mennykő zuhant volna rájuk.”

Egy másik férfi Amerika ÉK-i részéből ezt írta:

Elmentem West Haven-be (Connecticut állam) a múlt héten. Elméletileg egy olyan alkalomra voltam hivatalos, amelyen különböző szolgálócsoportok jöttek össze, hogy egymást bátorítsák, és együtt imádkozzanak. Néhányan azonban voltak Lakelandben, és azok mást nem tettek, csak vonaglottak, és „Úúúúú”-kat kiabáltak, majd arról kezdtek el beszélni, hogy ezt Bob Jones a „harmadik hullámnak” hívta... S mindannyian oda és vissza voltak azért, amit ők csak „részeg dicsőségnek” hívtak...

Tegnap este a Connecticut-i közösségben is elkezdtek a saját ébredési alkalmukat és kenet-átadó összejöveteleiket, és ez az egész ott is elkezdődött... Úgy tűnik, hogy Northeast kezd már a melegágya lenni ennek az egésznek. Már mindenhol „kenet-átadó” alkalmakat tartanak, és szinte már csak erről szólnak a hírek. Nekem pedig azt mondják, hogy – mivel megkérdőjelezem az egész jelenség hitelességét – meg vagyok tévesztve, és hogy a Szent Szellem munkája ellen vagyok...

Hónapokkal később egy testvérnő így számolt be az élményeiről:

Én háromszor mentem el Lakelandbe. Valami annyira vonzott oda – én tényleg úgy gondoltam, hogy minden, ami ott történik, Istentől van... S valóban: ott nagyon sok természetfeletti élményben volt részem: a „harmadik” szememmel láttam a misztikus Jézust, angyalok beszéltek hozzám, látomásaim voltak, szellemenben elragadtattam. Volt olyan átélésben is részem, amit a velem egy szobában lévő lányom ugyanúgy megtapasztalt, mint én. Volt, hogy szinte oroszlánként üvöltöttem, láttam aranyport is, és sok más szellemi megtapasztalásom is volt. Azonban a legrosszabb az volt, hogy jött egy pont, amikor az egész elkezdett szexuális töltetűvé válni. S ez a hamis Jézus elkezdett engem szexuális módon is megközelíteni, és én pedig majdnem bedőltem ennek. Még a mai napig sem bírom felfogni,

hogy lehettem ennyire hiszékeny. Hiszen már 16 éves korom óta keresztény vagyok – és most vagyok 49..., és mégis: teljesen bedőltem a megtévesztésnek. Amikor arról az utolsó összejegyzetéről hazamentem, akkor már felismertem, hogy itt valami démonikus zajlódik: szó szerint körbevettek és rám telepedtek a démonok. Az egész annyira szörnyű volt, el sem tudnátok képzelni, mikén mentem át... állandóan démonokat láttam, amelyek ráadásul folyamatosan gyötörték még a szexualitásom terén is... Mindezeknek már másfél éve, de én még mindig harcolok ezekkel a démonikus szellemekkel. Minden nap kiáltok az Úrhoz teljes szabadulásért. Annyira szörnyű ez az egész – pedig már megtagadtam mindezeket a dolgokat, és megtértem ezekből, de még mindig harcom van ezen a téren. Hogyan lehet ebből teljesen megszabadulni?

Egy másik testvérnő szintén megírta nekem az élményeit – és ezekből jól látható, hogy még érett keresztényeket is hogyan ragad magával ez az egész mozgalom:

Amikor kitört az ébredés Lakelandben, te akkor egy figyelmeztető email küldtél ki az embereknek – és én akkor még megvédtem Todd-ot. Nem akartam ugyanis akkor „ítélkező” lenni vele szemben. Másokhoz hasonlóan én is annyira vágytam arra, hogy Isten cselekedjen már az országunknak ebben a szörnyű helyzetében. De nem volt igazam. Nem volt helyes a részemről, hogy Todd-ot megvédtem, és téged pedig támadtalak. S most csak annyit mondhatok, hogy most már világosság gyúlt bennem. Minden akkor lett nekem világos, amikor egy este az egyik alkalmon láttam egy nőt, aki szó szerint démonikusan viselkedett – és ezt a nőt mégis felhívták a pódiumra, és ott nyíltan bátorították a viselkedését. Annyira vonaglott ez a nő, hogy volt, hogy szó szerint a nyakára fordult, és a teste pedig felfelé állt a levegőben. Szegény nő, biztosan nagyon szenvedhetett utólag mindazoktól, amiket átélt ott kint, akkor este...

Amikor én először bekerültem a karizmatikus mozgalomba, még a '70-es években, akkor az egész még egy csodálatos megtapasztalás volt – nagyon bibliai volt az egész. De a mostanit illetően teljesen igazad van: akkoriban, ha olyan manifesztációkat láttak, mint amelyek most Todd-nál fordulnak elő, mindenki egyöntetűen azt mondta volna rá, hogy ezek démonikusak, és azért imádkoztak volna, hogy az Úr szabadítsa meg ezeket az embereket...

A CHARISMA MAGAZIN ÚJRA MEGKÉRDŐJELEZI AZ ESEMÉNYEKET

Május 28-án aztán Lee Grady újra támadást indított az egész Lakelanddel kapcsolatos vitát illetően még egy, elég élesen bíráló cikkel. A cikk címe „Felhívás az egységre egy nagyon is megosztott időszakban”²¹.

A cikk elején Grady egy nagyon érdekes álláspontot fogalmazott meg az ébredések „rendetlenségével” kapcsolatban: „Az ébredések mindig igen nagy felfordulással, rendetlenséggel járnak. S bármennyire is szeretnénk, hogy az ébredések szépen és ékes rendben érkezzenek meg hozzánk, a történelemből is azt láthatjuk, hogy a Szent Szellem kitöltéseit gyakran egyfajta szent káosz kíséri. Lehet, hogy az egyik részen éppen megtérések és gyógyulások történnek, a másik részen azonban démonikus

²¹ An Appeal for Unity in a Divisive Season

megnyilvánulások zajlódnak. Az ébredés időszakában a csodák és felfordulások mindig együtt járnak. A szentség és az eretnesség szimultán módon robbanhat ki...

Én akkoriban neki erre azt válaszoltam: „Igen, az ébredések gyakran járnak nagy felfordulással – de mindig csak a peremterületeken tapasztalható a zűrzavar, nem pedig az események középpontjában. Mint ahogy azt az olvasóim tudják, én már hosszú évek óta kutatom az ébredések történetét, és az új könyvemben egy egész fejezet szól arról, hogy milyen manifesztációk fordulnak elő egy-egy ébredés során (*„Manifesztációk az ébredésekben”*²²)... Ha azonban a prédikált üzenet vagy az átadott kenet kellős közepén valamilyen démonikus jellegű dolog húzódik meg, akkor már régóta nem pusztán egy *„rendetlen ébredéssel”* van dolgunk – hanem egy halálosan veszélyes utánzattal. Az igaz ébredések ugyanis mindig nagy hangsúlyt fektetnek a megtérésről, szentségről és Krisztus keresztyéről szóló, tiszta, erőteljes üzenetekre – és ezek állnak az igehirdetés középpontjában...

Itt azonban nem egy olyan mozgalommal van dolgunk, amelynek csupán a peremén tapasztalhatók komoly problémák. A probléma az egész dolog lényegi részével van: azzal, amit prédikálnak az embereknek, és azzal a kenettel, amit átadnak nekik. És ez már a mozgalom elejétől látható, tapasztalható – és pontosan ez különbözteti meg Lakelandet egy igaz ébredéstől. Remélem, Lee, hogy te is látod, mennyire számottevő ez a különbség itt...

A *Charisma* magazin szerkesztője megint úgy tűnt, hogy a cikke nagy részében egy középutas politikát, megközelítést folytatott. De a cikk vége felé azért sikerült megint egy-két jól irányzott „ütést” mérnie, és nem is fogta vissza magát Lakelanddel kapcsolatban:

„...a keresztyén vezetőknek igenis meg kell fogalmazniuk azokat a nehéz kérdéseket, amelyek Lakeland kapcsán felmerültek, és foglalkozniuk kell ezekkel. Ezek között vannak többek között a következők:

1. Bibliai alapelvek, irányvonalak megfogalmazása az angyalokra vonatkozólag. A prófétai mozgalomban részt vevők közül sokan beszélnek a gyakori mennyei látogatásaikról, a „harmadik menny kijelentéseiről”, és az angyalokkal folytatott hosszú beszélgetéseikről, akik olyan neveket használnak, mint Emma, Ígéret, és Változás Szele. Ezek vajon Istentől küldött szellemek, vagy a hamis világosság – azaz a sötétség – angyalai?

2. Egy helyénvaló teológiai álláspont kialakítása a halottakkal kapcsolatban. Néhányan azok közül, aki a prófétai mozgalomban vannak, azt állítják, hogy beszélgetéseket folytattak már meghalt keresztyénekkal, beleértve Pál apostolt is. Vajon ez még a keresztyén megtapasztalások józan határain belül van, vagy pedig kifejezetten már okkult, halottidéző jellegű tevékenység?

3. Az egzotikus szellemi manifesztációk terén szükséges egy pásztori útmutatás. A mozgalmunk bizonyos berkein belül szokatlan jeleket és csodákat jelentenek az istentiszteleti összejövetelek alatt, beleértve a következőket: hirtelen megjelenő aranypor, (angyal)tollak, drágakövek és olaj megjelenését. Ugyanakkor az Isten imádására összejött testvérek a padlón fekszenek remegve, irányíthatatlanul rángatózva, és úgy viselkedve, mint akik teljesen ki vannak ütve. Hogyan tudjuk

²² Manifestations in Revivals

megvédeni az embereket a manifesztációk és a démonikus befolyások általi visszaélésektől úgy, hogy ugyanakkor viszont megfelelő teret biztosítunk az Istennel való valódi találkozásokról, megtapasztalásokból fakadó megnyilvánulásoknak?

4. A bűnökben elbukott szolgálattevők helyreállításával kapcsolatban szükség van világosan megfogalmazott, helyénvaló alapelvekre. Ugyanis az Egyház sok különböző részéből igen viharos visszajelzések jöttek akkor, amikor májusban egy híres, ám bizonyos bűnökben elbukó evangélista, Paul Cain tűnt fel Lakelandben...”

Lee Grady tehát újra, nagyon bátran, a lényegi pontokat megcélozva fogalmazta meg a kérdéseit – hogy az Úr drága nyáját megvédje. Akkoriban ő volt az egyedüli olyan prominens vezető az egész karizmatikus világban, aki hajlandó volt – még hozzá frontvonalban – kiállni a véleménye mellett ezekben az igen kényes kérdésekben, és ezt többször is megtette. Grady ez elkövetkező hónapokban többször is beszállt ebbe az egész lakelandi zűrzavarral kapcsolatos vitába olyan cikkekkel, mint pl. „Bumm! Puff! – Amikor az emberekért való imádkozás erőszakossá válik”²³ (ebben Todd Bentley-nek az emberekért való imádságai közben megfigyelt furcsaságait, erőszakos megnyilvánulásait tárgyalja), és „Az igazi ébredés jelei – Első és Második rész”²⁴.

Azonban úgy tűnt, hogy a lakelandi események még távolról sem értek véget: úgy száguldottak előre, mint az elszabadult vonat – és ráadásul az egész karizmatikus világ is támogatta az ottani történeteket. Mi is csak annyit tudtunk tenni, hogy figyelmeztettünk mindenkit, akit csak el tudtunk érni. De ez 2008. június 23-a után már egyre nehezebbnek tűnt. Ekkor történt ugyanis, hogy az összes híres, nagynevű vezető szellemben „felhatalmazta” Todd Bentley-t egy élő televíziós istentisztelet-közvetítésen keresztül. Akkor azonban még csak nem is sejtettük, hogy ez lesz majd a vég kezdete...

A NAGY FELHATALMAZÁS

A Charisma magazin így jelentette be mindazt, ami azon a bizonyos, baljóslatú június 23-án történt Lakelandben: „A *“lakelandi kitöltetés”* kapcsán a keresztény vezetők felhatalmazták Todd Bentley-t... Erről a különleges alkalomról úgy nyilatkoztak a vezetők, hogy az az ébredések történetében az egyik legnagyobb esemény volt.”

Majd a cikk így folytatódott:

„A nagy eseményen részt vevők között ott volt többek között [C. Peter] Wagner; Ché Ahn, a pasadenai Harvest Rock Church pásztor (Kalifornia állam); a kanadai Torontó Airport Keresztény Gyülekezet (TAFC) vezetője, John Arnott; a kaliforniai Reddingben lévő Bethel Gyülekezet (Bethel Church) vezetője, Bill Johnson; és Rick Joyner, az észak-karolinai Charlotte-ban lévő Morningstar Ministries alapítója is.”

²³ Bam! Pow! When Prayer Ministry Gets Violent

²⁴ The Marks of Genuine Revival – Part One and Two

Más karizmatikus hírességek szintén a támogatásukról biztosították távolról a lakelandieket. Mint ahogy azt C. Peter Wagner írta nem sokkal azután: *„Sajnálatos módon Bill Hamon püspöknek egy utazási probléma miatt le kellett mondania a részvételt”, és „Che, Bill és John rátették a kezüket Todd-ra, és felkenték őt egy különleges „Újulj meg!”-olajjal, amelyet az akkor éppen Afrikában szolgáló Chuck Pierce küldött a jeles eseményre.”*

Wagner – akit nagyon sokan a karizmatikus világ „vezető apostolának” tartanak – volt az, aki az egész ceremóniát levezette, és azt egy „apostoli felhatalmazásnak” titulálta. A TV kamerák és az összes ott lévő ember előtt a következő kijelentést tette:

„Az Isten által nekem adott apostoli hatalmamnál fogva kijelentem neked, Todd Bentley, hogy:

- Az erőd megnövekszik.*
- A hatalmad megnövekszik.*
- Az életeden lévő isteni jó tetszés megnövekszik.*
- A befolyásod megnövekszik.*
- A kijelentésed megnövekszik.*

Azt is kijelentem továbbá, hogy:

- Egy új természetfölötti erő fog ezen a szolgálaton keresztül kiáradni.*
- Egy új életerő fogja átjárni Istennek ezt a mozgalmát...”*

Wagner később erről az alkalomról úgy nyilatkozott, hogy az egy „úttörő jellegű” esemény volt, és azt állította: „Most már egy olyan korban vagyunk, amit én úgy hívok, hogy a Második Apostoli Korszak...” (Azaz, más szavakkal: szerinte az „igazi” apostolok új korszaka kezdődött el.)

Azok, akik látták ennek az alkalomnak a felvételét, észrevehették, hogy Stacey Campbell-nek (az egyik ott lévő, fő „torontós” vezetőnek) a feje, miközben beszélt, vadul rázkódott, forgott ide-oda, szó szerint ide-oda csapódott olyannyira, hogy alig lehetett érteni, amiket mondott. De ez vele természetesen mindig megtörténik, és ők erre azt mondják, hogy ez a „Szent Szellem”.

Todd Bentley később azt nyilatkozta, hogy: *„Én ugyan nem vagyok egyháztörténész, de nem tudok más olyan eseményről az Apostolok Cselekedetei óta az egész történelemben, mely során oly sok különböző apostol és próféta, különböző mozgalmak és vezetők lettek volna jelen [képviseltették volna magukat], mint itt.”*

Meg kell mondjam, hogy egyáltalán nem találom alázatosnak Todd Bentley e megjegyzését – különösen a később kiderülő események fényében. Mindazonáltal számomra az egyik legelszomorítóbb megjegyzést mégis a *Charisma* magazin tette, a cikk vége felé:

„Azok a vezetők, akik kifejezték a személyes aggodalmukat Bentley szolgálatával kapcsolatban, elutasították azon kérésünket, hogy aggodalmaiknak nyilvánosan is hangot adjanak.”

Én pedig akkor ezt válaszoltam erre a bizonyos „nyilvános kommentálások elutasítására”:

Olvasztok ezt az utolsó mondatot? Azt, hogy jóllehet voltak olyan vezetők, akik magánbeszélgetések során kifejezték aggodalmukat az egész esemény kapcsán, utána mégis visszautasították azt a lehetőséget, hogy nyilvánosan is megfogalmazzák ellenvetéseiket! Az Úr drága nyája akkor ezek után ugyan mire számíthat? Annyira féltik ezek az emberek a „hírnevüket”, hogy egy ilyen perdöntő pillanatban félnek kimondani nyilvánosan a véleményüket? Vajon a történelem hogyan fogja majd utólag megítélni ezt a dolgot? Nem ez az, ami egyszerűen csak „emberektől való félelemnek” nevezünk? És nem ez az oka annak, hogy a karizmatikus mozgalomban most ekkora zűrzavar és káosz uralkodik? Vajon tényleg elfelejtettük már a mondást, hogy „Virul a gonosz, amikor az igazak nem tesznek semmit”?

Be kell azonban vallanom: annak ellenére, hogy míg kívülről nézve úgy tűnt, igen hevesen fogalmaztam meg az ellenvetéseimet, belül teljesen meg voltam szomorodva a június 23-ai események miatt. S bár igaz, hogy a figyelmeztetéseink nagyon sok helyre eljutottak, mégis: még soha nem éreztem magam annyira magányosnak, mint akkor. Úgy tűnt, a karizmatikus világ legnagyobb „fegyverei” álltak készenlétben ellenünk. S ez nagyon elcsüggesztett engem.

Ekkora azonban már megjelent, és az Amazon.com-on is kapni lehetett az új könyvünket, amelyet Lakelandről írtam, s melynek címe ez volt: „Igazi és hamis ébredés” („True and False Revival”). Emellett mindent megtettem, hogy továbbra is figyelmeztessem Krisztus Testét. De úgy tűnt, mindhiába. Az események minden egyes eltelt héttel egyre rosszabbra és rosszabbra fordultak. A szellemi fertőzés már az egész világra kiterjedt – és gyorsabban terjedt, mint valaha.

De az Urat egyáltalán nem bátorítanították el ezek az események! Egy igen nagy változás készülődött. Sőt valójában meg vagyok győződve, hogy – bizonyos okok miatt, amelyeket majd később mondok el – az Úr szándékosan várt, megvárta ezt a bizonyos „felhatalmazást”, mielőtt elkezdte volna alapjaiban feltárni, mely dolgok is zajlódtak a mindenki által oly nagyra tartott látványosság, a lakelandi ébredés mögött. És amikor az Úr elkezdte feltárni a háttéreseményeket, bámulatos volt látni, milyen hamar és gyorsan kezdtek el szétesni a dolgok. Istent ugyanis nem lehet megcsúfolni.

AZ A BIZONYOS TV-INTERJÚ

2008. július 9-én az ABC Nightline csatorna egy különleges TV-s összeállítást közölt a lakelandi ébredésről. S bár ők Lakelandet egy „nemzetközi szenzációnak” titulálták, és megmutatták, mennyire sok helyről és országból özönlenek oda az emberek, az összeállítás egyáltalán nem volt kedvező Todd Bentley-nek. A keresztények számára a legmegdöbbentőbb az volt, amikor a csatorna emberei „csupán három” orvosilag is bizonyított gyógyulási dokumentumot kértek, de csak nagyon hézagos és meg nem erősített információkkal tudott nekik Bentley szolgálni. A végén a műsorkészítők ezt a megjegyzést tették: „Bentley állítólagos gyógyulási csodái egyikét sem tudták hitelesen igazolni.” Ez az ébredés hívei számára mindenképpen nagyon kijózanító mondat volt. Sőt, a műsorban megszólaltattak olyan keresztényeket is, akik megkérdőjelezték az egész, ott tapasztalható cirkuszi atmoszférát, és Todd Bentley „DURR! BANG!!”-féle ordításait, miközben az emberekért imádkozott.

Gyakorlatilag az események egyetlen éjszaka alatt óriási fordulatot vettek. Bentley otthagyta az ébredést egy pár napra, elutazott, és csak július 18-án tért vissza. De akkor a dolgok már véglegesen megváltoztak. Vajon valóban igaz lett volna, hogy oly kevés, orvosi dokumentumokkal is igazolható csodás gyógyulás történt? Mi van akkor azokkal az állításokkal, hogy „halottak támadtak fel”, stb.?

Július 14-én és 16-án C. Peter Wagner egyik saját „apostola” törte meg a csendet, és beszélt elsőnek nyilvánosan. Robert Ricciardelli volt ez az ember, aki C. Peter Wagner „Nemzetközi Apostoli Koalíciójának” (*International Coalition of Apostles, ICA*) volt a „kereskedelmi” apostola, aki emellett még a *Charisma* magazin egyik újságírója, és Lee Grady barátja is volt egyben. Az egyik internetes blogjában ő tehát így nyilatkozott július 16-án:

„Az az igazság, hogy csak nagyon kevesen gyógyultak meg Lakelandben. Lee Grady-vel, a Charisma magazin szerkesztőjével mi együtt dolgoztunk azon, hogy kiderítsük, mennyi hamis gyógyulásról szóló beszámolót tüntettek fel tényként.” Az ott történő „feltámadásokkal” kapcsolatban pedig azt írta egy másik blogban, hogy: „Alaposan megvizsgáltuk a „több mint húsz feltámadásról” szóló híreket, mivel szerettük volna ezeket megjelentetni a médiában, és azt találtuk, hogy ezek egyike sem bizonyítható...”

Majd a mi honlapunk (RevivalSchool.com) fórumán Robert nyilvánosan ezt a megállapítást tette:

„...ki fogunk lépni az ICA-ből, ha Peter és a vezetőség nem vizsgálja felül a saját hirtelen döntésüket azzal kapcsolatban, hogy fejest ugrottak a lakelandi események folyamába, annak ellenére, hogy jó néhányan figyelmeztették őket, hogy ne tegyék ezt... A legdurvább dolog Lakelanddel kapcsolatban az, hogy a mi Mindenható Istenünk félelme egyáltalán nincs meg az egészben, nincs megtérés, és alázat sincs. Nagyon sokan felcserélték az igazságot hazugságra, és választották az élményeket a tartalom helyett. Az evangélium mint központi üzenet helyét átvették az angyalok, a transzok, és a ‘harmadik mennyre’ való fókuszálás.”

Aztán így folytatta:

„Nagyon szomorú és döbbenetes az, hogy a középpontban csak az áll, hogy a kenetet átadják, és az, hogy milyen dolgok jöhetnek az embereken keresztül – csak éppen az evangélium nincs a középpontban.... ha Peter Wagner, Bill Johnson, és a megkülönböztetett karizmatikus előkelőségek tagjai azt mondják valamire, hogy az rendben van, akkor az emberek azt kérdezés nélkül elfogadják. Azonban vannak olyanok, akik elkezdtek utánajárni a dolgoknak a YouTube-on és más helyeken, és az így szerzett információk fényében elkezdett megváltozni a véleményük. S most már vannak olyanok, akik az ottani eseményeket egyszerűen csak megtévesztésnek titulálják, míg mások azt mondják, hogy az egész dolog Istentől van, csak éppen korrigálásra szorul... Az én személyes meggyőződése az, hogy az egész – már az elejétől kezdve – csupán csak egy emberek által gerjesztett folyamat volt, démonikus erővel a háttérben.

Bentley pedig nem más, mint ékes példája annak, hogy a karizmatikus/apostoli/prófétai mozgalmak hogyan csúsznak egyre távolabb és távolabb az Ige igazságának egyenes mértékétől... Írtam egy cikket a Charisma magazinnak arról, hogy Isten megráz minden megrázhatót, és pontosan ez az, amit itt most láthatunk, még hozzá igen nagy mértékben...”

A KATASZTRÓFA MÉG KATASZTROFÁLISABB LESZ

Nem sokkal ezután történt az, hogy Bentley nyilvánosan bejelentette, hogy augusztus 23-ával bezárólag végleg otthagyja az ébredést. Aztán eldobott még egy „hírbombát”: bejelentette, hogy ő és a felesége válnak. Kiderült, hogy bejött ugyanis egy „harmadik fél” a házasságukba, egy másik nő – aki nem más, mint a szolgálócsoporthoz az egyik tagja, akivel „kapcsolata” lett. Ez volt az a pillanat, amikor az egész addigi rémálom nagyon is földivé, érzékivé kezdett válni. S azok a nagy vezetők, akik egy pár héttel azelőtt még nyilvánosan, egy színpadon állva szellemi tekintéllyel ruházták fel Bentleyt, és nagyokat prófétáltak neki, annyira zavarba jöttek, hogy azt sem tudták, mit mondjanak.

Todd házasságának a felbomlása az egész karizmatikus világban mindenhol egy masszív megdöbbenés-hullámot indított el. Nagyon sokan komolyan megrendültek, és felháborodtak. Lee Grady nagyon sok karizmatikus keresztény nevében fogalmazott, amikor azt írta, hogy: „Nagyon szomorú vagyok, csalódott – és mérges.” Az általa írt cikk címe ez volt: „Az élet Lakeland után – avagy a kuszaság rendbetétele”²⁵. Alább közlök ebből néhány részletet:

Todd Bentley bejelentése, miszerint a házassága véget ért, az egész mozgalmunkat zuhanórepülésben taszította be az örvénybe – és válaszokat várunk a kérdéseinkre...

Már a lakelandi ébredés első hetétől kezdve nagyon sok, jó szellemi megítéléssel rendelkező keresztény elkezdett bizonyos kérdéseket megfogalmazni Bentley hitével és hitbeli gyakorlataival kapcsolatban. Ezeket az embereket igencsak nyugtalanította, amikor Bentley arról beszélt, hogy a hotelszobájában társalgott egy angyallal. Akkor is érezték, hogy valami nincs rendben, amikor látták, hogy a pólóján egy csontváz van. S azon is eltűnődtek, vajon Isten embere miért tetováltatja magát tele – és egyenesen megdöbbenek, amikor azt hallották, hogyan bánt el valakivel „imádság” közben, kiütve az illető fogát...

Miért mondta a GodTV az embereknek, hogy „a Todd Bentley-t érő bármely kritika démonikus eredetű”?

Pedig ez szektás manipuláció a javából. A Biblia ugyanis arról ír, hogy a béreai hívők nemes lelkek voltak, mert az Írásokat naponta tanulmányozták, hogy „megnézzék, így vannak-e ezek a dolgok” (Apcsel 17:11)... Az Ige azt parancsolja nekünk, hogy vizsgáljuk meg a szellemeket...

Hogyan történhetett tehát az, hogy egy, köztiszteletnek örvendő személyekből álló szolgálócsoporthoz június 23-án nyilvánosan, kézzel szentelte fel Bentleyt a szolgálatra? Tudtak vajon a személyes problémáiról?...

Csak remélni merem, hogy Wagner, Ahn, Johnson és Arnott tényleg nem tudott Bentley magánproblémáiról azelőtt, hogy felkenték őt a szolgálatra... De úgy gondolom, hogy ezek a vezetők – Bentley-vel és a GodTV tulajdonosaival együtt – tartoznak Krisztus Testének egy nyilvános, őszinte bocsánatkéréssel...

²⁵ Life After Lakeland: Sorting Out the Confusion

Sajnálatos módon azonban ilyen bocsánatkérésre nem került sor. Egyedül csak Dutch Sheets volt az, aki kifejezte sajnálatát – pedig ő nem is vett részt ezen a bizonyos felhatalmazáson. A többiek ellenben szép csendben vagy hátraarcot csináltak és kiiskoltak ebből az egész szerencsétlen helyzetből, vagy pedig diszkréten elkülönítették magukat a történésektől. Nagyon kevés „Bocsánat!” hangzott el. Nagyon sok vezető a világ minden részéből, akik azelőtt szó szerint fejest ugrottak a lakelandi eseményekbe, és az embereiket is belevonták azokba, hirtelen már nem is akartak beszélni az egészből. Bocsánatkérés szinte sehonnan sem jött. Úgy gondolom, ezen a ponton feltehetünk egy nagyon egyszerű kis kérdést: „Vajon ilyen vezetőkre rá tudja, rá fogja bízni az Úr az Ő drága nyájának a legeltetését?”

Ami az én reakcióimat illeti: ez az egész engem is annyira megdöbbentett, annyira megrázott az események ilyen nem várt fordulata, hogy alig tudtam, mit tegyek. Azt gondolhatja valaki, hogy mivel az események engem igazoltak, biztosan egy jól megérdemelt (kár)öröm töltött be – hiszen egyébként már majdnem 14 éve vívtam a magányos harcomat az egész szellemi invázió ellen úgy, hogy mindig úgy éreztem: én itt csak veszítésre állok. Lehet, hogy vannak, akik úgy gondolják, biztosan vállon veregettem magam gratulálásképpen. De nem, egyáltalán nem így éreztem magam – sőt, úgy éreztem, kiüresedtem. Hogy igazam lett-e? Sajnos, igen. De Todd házasságának a széthullása egyáltalán nem adott okot az öröme. Egy ilyen módon véget érő keresztény házasság tragédiája csak szomorúságot tud szülni, örömet nem. Tehát én is csak úgy éreztem magam, mint ahogy az egész Egyház is az egész sajnálatos lakelandi felfordulás kapcsán: megrökönyödötten és szomorúan.

Azonban kétség sem fér hozzá, hogy mindez egy hatalmas pálfordulást hozott a tekintetben, hogy ennek a bizonyos szellemnek az eddigi erős befolyása hirtelen megcsappant az egész Egyházban. Olyannyira, hogy szerintem már soha nem tud majd olyan erős lenni, mint azelőtt volt – ugyanis most már túl sokan kérdőjelezik meg ezt az egész dolgot. A Kundalini-szellem 14 éve túl hosszú 14 év volt – évek hosszú sora, amelyeket a sáskák faltak fel.

De ennek a rémálomnak még mindig nem volt vége.

RICK JOYNER SZEREPE

Én személy szerint mindig megpróbáltam valahogyan finomabban, nem annyira keményen megközelíteni Rick Joyner-t – egészen Lakelandig. Amikor 2004 végén kiléptem a Prófétai Mozgalomból, ezt írtam:

Jó néhány ember megkérdezett már engem Rick Joyner-rel és a Morningstar Ministries-szel kapcsolatban, hogy ők, véleményem szerint, hol is vannak ebben az egészben. Nos, láthatóan Rick-nek mindig is sikerült egy kicsit elidegeníteni magát a mozgalom legrosszabb túlkapásaitól és legproblematikusabb dolgaitól. (Kivéve, amikor csatlakozott a Máltai Lovagrendhez, egy ősi katolikus rendhez – és szerintem egyébként ez vezetett ahhoz a furcsa hóborthoz, hogy bizonyos embereket kardokkal ütöttek 'lovaggá', mely szokás egy pár éve söpört végig az egész mozgalmon.) Ami engem illet tehát, én is olvastam Rick egyes könyveit, és még örömmel is hallgattam néhány dolgot, amit

mondott – de őszintén: pusztán az a tény, hogy némileg elkülöníti magát attól a káosztól, amelyben mostanság az egész Prófétai Mozgalom leledzik, nem jelenti azt, hogy őt ne terhelné felelősség a jelenlegi állapotért. Tény, hogy Joyner igenis igen közeli barátságban van a mostani konferencia szinte mindegyik fő vezetőjével. Rendszeresen szolgál velük együtt – és nagyon jól is ismeri őket. Ő a mozgalom egyik „atyja” – tehát ha ő korrigálta volna az ottani dolgokat, rá figyelniük kellett volna. De ő ezt egyértelműen nem tette. Így a dolgok jelenlegi állásáért ő is ugyanolyan felelős, mint a többiek. És az sem okozna nekem különösebben meglepetést, ha kiderülne: hasonló megtévesztések vannak a Morningstar konferenciákon is. (Ugyanis nagyjából ugyanazok az emberek vesznek részt ott is ezekben.) Ezért döntöttem tehát úgy, hogy eltávolítok minden Rick Joyner-rel kapcsolatos cikket és linket a honlapomról, a többiekével együtt.

Mindazonáltal hangosan csak akkor kezdtem el felszólalni Rick Joyner szolgálata ellen, amikor elkezdte nyilvánosan is támogatni a lakelandi eseményeket.

RICK JOYNER „MEGMENTI” TODD-OT

2009. március 9-én Rick Joyner bejelentette, hogy Todd Bentley már elvált, és házasságot kötött azzal a bizonyos testvérnővel, aki a szolgálócsoportjában volt, s akivel az ébredés alatt lett kapcsolata. Rick Joyner azt is bejelentette, hogy Bentley áttelepült Joyner észak-karolinai szolgálati telephelyére (Morningstar Ministries), ahol majd egy „helyreállítási” folyamatban fog részt venni, melynek célja az, hogy majd újra aktív szolgálatba tudjon állni. Lee Grady volt az egyik, akinek mindez szemet szűrt, s akit felháborított az, ahogy ezt a helyzetet kezelték. Írt is egy cikket, „A könnyelmű ‘kegyelem’ tragikus botránya”²⁶ címmel, amelyben ezt írta:

Miközben a Bentley-ügyet és a lakelandi ébredés elhalását tárgyalja mindenki, én arra várok, hogy halljam a bűnbánatot jelző zsákruhák megszaggatását. Zokognunk kellene, és a szíveinket kellene megszaggatnunk, mint ahogy azt Isten parancsolta az izraelitáknak, amikor bűnbe estek (Jóel 2:13-14). A vezetőinknek egyértelműen ki kellene állnia és elítélni az egész lakelandi katasztrófát – azért, hogy a megzavarodott Egyház végre világos útmutatásokat kapjon –, ugyanakkor segíteniük kellene abban, hogy Todd és Shonnah egy gyógyulási útra tudjon rálépni a kapcsolatukat illetően.

De mi egyáltalán nem gyászoltuk meg ezt siralmas ébredés-karikatúrát. Nem döbbsentett meg minket és nem töltött el felháborodással, hogy ilyen bűn fordult elő közöttünk. Úgy teszünk, mintha a könnyelmű válás és újránházasodás csupán enyhe vétkek lennének – amikor valójában ezek olyan komoly erkölcsi elbukások, amelyek az illetőt, annak szolgálatát teljesen ellehetetleníthetik...

²⁶ The Tragic Scandal of Greasy Grace

A NAGY VISSZATÉRÉS

Az események után alig tíz héttel, 2010 januárjában már be is jelentette Rick Joyner és Todd Bentley, hogy Bentley újra visszaállt a szolgálatba, és hogy Joyner nagy konferenciaközpontjában már újra ott áll a pódiumon, és szolgál – és ezt az egész világra kisugározva, élő felvétellel közvetítették. S már akkor célozgattak rá, hogy ez egy „új ébredés” kezdete.

Én rögtön ki is küldtem egy figyelmeztető email-t az olvasóimnak, amelynek a címe ez volt: „Kundalini veszély – Sürgős!”²⁷ A következőket írtam benne:

Éppen most láttam egy felvételt Rick Joyner-ről, amelyben bejelentette, hogy Todd Bentley újra szolgál minden este az észak-karolinai Morningstar központban, és hogy már most a lakelandihez hasonló „ébredési” manifesztációk vannak ott. Azt is bejelentették, hogy ezeket a nagy alkalmakat minden este élőben fogják közvetíteni az új TV csatornájukon keresztül – és ezt az egész újrakezdődött dolgot igen propagálják.

Rick Joyner-t egyébként más, nagyobb szolgálati körök egyértelműen figyelmeztették, hogy ne tegye ezt a dolgot, azaz, hogy ne hozza vissza Todd Bentley-t újra a figyelem középpontjába... Nyilvánvalóan azonban csak a „manifesztációk” számítanak neki... Hogyhogy nem ismerjük fel, hogy nagyon sok hamis vallásnak megvan a maga „kézrátételes” verziója, amelynek pontosan ugyanezek a manifesztációi vannak?

Amikor az ember ilyen „kriyas” vagy más Kundalini-típusú manifesztációkat bemutató videókat lát, szinte esküdni lehetne rá, hogy egy modern „kenetátadó-betöltekezős” jellegű istentiszteleti alkalmat lát. (S mindezt pedig úgy mondom, mint aki nagyon is hiszek a Szent Szellem ajándékaiban. Csak éppen abban nem hiszek, hogy „idegen” kenetnek kéne Krisztus Testébe befurakodnia! Ugyanis óriási a különbség a Kundalini és az igazi Szent Szellem között!)

Ez egy nagyon is erőteljes szellem, amit sajnos sok nagynevű szolgálat támogat és népszerűsít. Sőt, valójában pontosan ezek a férfiak és nők azok, akik felelősek azért, hogy ez a kenet keresztül-kasul tudott terjedni Krisztus Testében. S egy nap Isten előtt majd felelniük kell ezért.

Jelenleg, a könyv írásának pillanatában, Todd Bentley még mindig rendszeresen szolgál az észak-karolinai Morningstar Ministries szolgálati pódiumán, s szolgálatáról élő TV közvetítések mennek ki a világ minden tájára. Todd újra elkezdett „partnereket” is gyűjteni, és a szolgálati bázisa újbóli felépítése is folyamatban van. Mint ahogy azt írtam még 2010 januárjában Todd visszatérésével kapcsolatban: „Ezek az emberek megpróbálják ezt az egész dolgot újraindítani. Segítetek abban, hogy ez a figyelmeztetés sok mindenkihez eljusson.”

Ámbár biztos vagyok abban, hogy mostanra te is, kedves Olvasó, felismerted azt, hogy ez az egész dolog sokkal szélesebb hatósugarú, és túlnő akár Todd Bentley-n, akár Rick Joyner-en. Itt sokkal

²⁷ Kundalini Warning – Urgent

többről van szó: ugyanis NAGYON SOK olyan szolgálattevő van, akik pontosan ugyanezen szellem hatása alatt és ugyanezzel a szellemmel szolgálnak. S ezt azért tudják már évek óta így csinálni, azért „ússzák meg” a dolgot, mert az ún. „nagy nevek” vagy megengedik ezt, vagy pedig ők maguk is ezt propagálják. Az Egyház történetének ez valóban az egyik legnagyobb botránya. Ezért van szükségünk egy „forradalomra”, megújulásra, és egy másik „nagy reformációra” Krisztus Testében. Isten ugyanis nem fogja megengedni, hogy az utolsó napokban olyan vezetők legyenek az Ő Egyházában, akiknek nincsen semmilyen szellemi ítélőképességük. Az Úr ezt nem fogja megengedni – és pontosan ezért jön el a megrázás ideje ránk. Nagyon sokan mások is osztják a véleményemet azzal kapcsolatban, hogy masszív, mélyreható változásoknak kell bekövetkeznie – és elsőként a vezetőségben.

Hiába omlott össze olyan nagy vihart kavarva Lakeland, az ottani „játékosok” többsége úgy tűnik, hogy egyáltalán nem változott meg, sem meg nem tértek abból, hogy milyen szellem hatása alatt is szolgáltak ott. Az ő számukra „minden megy a maga útján”. A Kundalini szellem még mindig él és virul. De ami viszont igenis megtörtént: e vezetők hitelessége és támogatottsága nagymértékben megcsappant. Lehet, hogy ezen a ponton ennél több eredményben nem is reménykedhetünk. Azonban azt gondolom, hogy előbb-utóbb ezt a szellemet ki kell teljesen űzni az Egyházból. Mert ez a szellem nem tartozik ide – és ezért semmilyen helyet sem szabad kapnia Isten Egyházában.

Amikor egy tisztátalan szellem megszáll, birtokba vesz egy embert, akkor ugye azt mondjuk, hogy annak a személynek „szabadításra” van szüksége, hogy attól a szellemtől megszabaduljon. S ennek az első lépése a megtérés. Nos, Krisztus Testének is szabadulásra van szüksége – és ehhez az első lépés a megtérés. Nem játszodozhatunk ugyanis egy olyan – véleményem szerint – New Age-es szellemmel, ami ilyen nagy mértékben furakodott be az Egyházba, és terjedt ott el. A Kundalini egy olyan szellem, amit nagyon is komolyan kell venni. S ez a szellem még mindig szabadon garázdálkodik Krisztus Testében – ezt láthatjuk a John Crowder és hasonlók szolgálatában. Itt valamit tényleg tenni kell. És hiszem, hogy Isten már el is kezdett cselekedni. Egy isteni „mélytisztítás” van már folyamatban.

6. FIGYELMEZTETŐ LÁTÁSOK

Az évek során nagyon sok olyan látás és prófécia jött, amelyek célja az volt, hogy pontosan arra a megtévesztésre figyelmeztessék Krisztus Testét, amelyet az utóbbi 16 évben láttunk, s ami folyamatosan megfertőzte majdnem az egész Egyházat. Alább közlök egy párat azokból a legjelentősebb és a dolgok mélyére leginkább hatoló üzenetek közül, amelyek hozzám eljutottak:

EGY 1965-ÖS LÁTÁS AZ ELJÖVENDŐ MEGTÉVESZTÉSÉRŐL

- Stanley Frodsham

Alább egy olyan prófécia-részletet szeretnék közölni, amelyet 1965-ben Stanley Frodsham kapott, aki egy Szent Szellemmel betöltött prédikátor volt. Ő a szerzője továbbá annak a jól ismert könyvnek is, melynek címe: „Smith Wigglesworth: A hit apostola”²⁸. Ő tehát ezt a próféciát kapta:

„...Ne csodáljátok az emberek személyét. Mert sokan azok közül, akiket hatalmas módon felkenek, és jeleket és csodákat tesznek, felemeltetnek majd, de aztán elesnek. De ezt nem szándékosan teszem majd velük: Én mindent megtettem, mindent megadtam nekik ahhoz, hogy meg tudjanak állni. Sokakat hívok el erre a szolgálatra és látok el minden szükséges dologgal – de emlékezz arra, amit mondok: sokan elesnek majd. Ezek olyanok lesznek, mint a ragyogó fények, és az emberek gyönyörködnek bennük – de megtévesztő szellemek fogják eluralni őket, és az Enyéim közül sokakat félrevezetnek majd.

Figyelmesen hallgass Rám ezekkel a dolgokkal kapcsolatban, mert az utolsó napokban megtévesztő, becsapó szellemek jönnek majd, amelyek az Én felkentjeim közül sokakat félrevezetnek majd. Sokuk a különböző testi kívánságok és a túlradó bűn miatt fognak elesni. De ha te szorgalmasan keresel Engem, a Szellemem adom beléd. Amikor az emberek ide-oda fordulnak, te ne fordulj, ne tarts velük, hanem a szemeidet teljesen az Úrra irányozd. Az eljövendő napok nagyon veszélyesek, nehezek és sötétek, de nagyon sok városban fog majd a Szellemem hatalmas módon kiáradni. Az elkövetkezendő napok kapcsán szükséges, hogy az Én népemet folyamatosan, szüntelenül figyelmeztessék. Sokan fognak megtévesztő szellemek után menni; s már most sok ilyen hamis szellem próbálja megtéveszteni a népemet. Azok igazságosak, akik valóban igazságot is cselekednek. Sokan teológiai szavak mögé rejtik el a bűneiket. De Én most figyelmeztetlek téged ezekkel a megtévesztő szellemekkel kapcsolatban, amelyek népemet a rossz irányába viszik, rosszra tanítják.

Nagyon sokan fognak majd jönni megtévesztő szellemekkel, és fognak bűnös vágyakkal csalogatni. Meg fogod látni, hogy miután újra meglátogatom a népemet, a keskeny út egyre keskenyebb lesz, és egyre kevesebben fognak majd rajta járni. De te ne engedd, hogy bármi is becsapjon: az Én útjaim az igazságosság útjai. S bár a Sátán a világosság angyalaként jön, ne figyelj rá, mert azok, akik csodákat tesznek, de nem szólnak igazságot, azok nem Tőlem vannak. Nagyon erőteljesen figyelmeztetlek: meg fogom ítélni az Én házat – és szeplő és ráncok nélküli Egyház fog majd Engem várni, amikor

²⁸ Smith Wigglesworth: Apostle of Faith

visszatérek. Azt szeretném, hogy meg tudjam nyitni a szemed; hogy tudjak neked szellemi megértést adni, hogy megtévesztés alá ne kerülj, hanem hogy a szíved egyenességében tudj járni Előttem – szeretve az igazságot és gyűlölve minden gonosz utat. Tekints Rám, és Én megadom neked, hogy a Szellem szemével meglásd azokat a dolgokat, amelyek a sötétségben rejtőznek, s amelyek a fizikai szemnek nem láthatóak. Hadd vezesselek téged ezen az úton, hogy meglásd, észrevedd a sötétség erőit, és hogy harcolni tudj ezek ellen. Mert ez a harc nem testről és vérről szól, mert ha csak ilyen módon harcolsz, semmit sem tudsz elérni. De ha hagyod, hogy Én vegyem át az irányítást, és hogy Én harcoljak a sötétség erői ellen, akkor azok legyőzetnek, és az Én népem megszabadul.

Erőteljesen figyelmeztetek arra, hogy szorgalmasan kutasd az Írásokat ezekkel az utolsó napokkal kapcsolatban. Mert azok a dolgok, amelyek megíratnak, meg fognak jelenni. Egyre nagyobb számban tűnnek majd fel az Enyéim között megtévesztők, akik először mind kiállnak az igazság mellett, és így megnyerik az emberek kedvességét. Az Én népem pedig megvizsgálja majd az Írásokat, és ezt mondják: "Amit ezek az emberek mondanak, az igaz." De azután, hogy ezek az emberek megnyerik a népem szívét, akkor, és csakis akkor lesz majd az, hogy a Sátán belép majd az Enyéim közé. Óvakodjatok a megtévesztést okozóktól!

Senki be ne csapjon titeket! Mert a megtévesztők először azon fognak munkálkodni, hogy megnyerjék az Enyéim jóindulatát, szívét, és majd akkor hozzák elő az álnok tanaikat. S amikor elkezdenek prédikálni, alig lehet majd megkülönböztetni azokat, akik tényleg az Enyéim, azoktól, akik nem. De keressetek Engem folyamatosan, és amikor ezek előhozzák a tanaikat, akkor bizonyosság lesz majd a szívetekben arról, hogy ezek nem Tőlem vannak. Ne féljete; Én előre figyelmeztetek titeket mindezekre. Nagyon sok embert fognak majd becsapni. De ha az Úr előtt jártok szentségben és igazságban, akkor a szemeitek megnyílnak, és az Úr maga fog megvédeni titeket. Ha folyamatosan az Úrra néztek, akkor tudni fogjátok, hogy mikor kezd el alattomban megváltozni a doktrína, és az nem fog titeket becsapni. Ha a szívetek jó, megtartalak titeket, és ha folyamatosan Rám néztek, akkor megőrizlek benneteket.

Az igazság szolgálattevője ilyen lesz: az élete az Én Igémmel megegyező lesz, és a szájával csak az igazságot, a színtiszta igazságot fogja mondani, nem lesz abban semmi kevert üzenet. Ha megjelenik a vegyes – már nem teljesen tiszta – üzenet, akkor tudni fogjátok, hogy ő nem az igazság szolgálattevője. Azok, akik megtévesztést hoznak, először az igazságot szólják, majd a megtévesztést, hogy elfedjék a saját, titokban szeretett, elkövetett bűneiket. Ezért tehát azt parancsolom, és arra intelek, hogy figyelmesen tanulmányozd az Írást a megtévesztő szellemekkel kapcsolatban, mert ez az egyik legnagyobb veszély ezekben az utolsó időkben.

Azt akarom, hogy jól megalapozott és nagyon erős legyél az Igében, és ne az emberek személyére nézz, mert akkor nem fogsz meginogni, mint ahogy sokan mások meginognak majd. Jól vigyázz magadra, és ne kövesd a megtévesztő szellemeket, amelyek már most elkezdtek felbukkanni. Szorgalmasan keress Engem, és kérdezz meg Engem azzal kapcsolatban, hogyha olyat hallasz, ami nincs az Én Igében – és ne fordulj csodálattal az emberek személye felé, ugyanis pontosan ezzel a módszerrel fog majd a Sátán sokakat elpusztítani az Enyéim közül."

A SAVAS FELHŐ – EGY LÁTOMÁS (SZEMELVÉNYEK)

- Richard Smith

Ez a látomás szokatlanul nagy életszerűséggel és tisztasággal jött elém egy csütörtöki napon, 1994. szeptember 29-én...

Miután már jó időt töltöttem azzal, hogy kiöntöttem a szívem elkeseredettségét az Egyház jelenlegi állapotával kapcsolatban az Úr Jézus előtt, aki a mi mennyei Pártfogónk, láttam magam előtt egy nagy, gomolygó fekete felhőt, amely nagyon sok pernyét (kormot), és más szennyező anyagokat vitt magával. A kénsmagú bűze arra utalt, hogy ez nem egy természetes felhő volt, hanem inkább egy olyan savas felhő, ami a vegyi gyárak vagy nagy olajos berendezések felrobbanásakor keletkezik. A saját lendületétől hajtván ez a savas felhő igen gyorsan haladt egy alacsony, víznélküli pusztaság felé, amely valamilyen sziklás hegység alatt, annak előterében volt. A pusztaság tele volt mindenféle emberekkel, akik – ahogy azt megértettem – Anglia keresztény lakosságát jelképezték. Az emberek többsége őshonos, fehér bőrű angol volt, de bőven voltak olyanok is, akik különböző etnikai rétegekhez tartoztak, akik Anglia bevándorló lakosságát reprezentálták.

NÉGY CSOPORT

Ahogy közelebről megfigyeltem a dolgokat, láttam, hogy az embereknek ez a nagy csoportja négy nagy részből állt. Az első ilyen csoport tagjai azok voltak, akik a legközelebb álltak a felhőhöz, és láthatóan teljesen annak hatása alá is kerültek. Ezt a csoportot úgy hívták, hogy a „becsúszottak/mámorosok”. Mögöttük, szorosan egymás mellett, egymással szinte összekeveredve volt a második és a harmadik csoport – ők voltak a „félők” és a „mérgezők”. Mögöttük, tőlük egy bizonyos távolságra volt egy másik csoport, a „felkészültek”. Mindazonáltal egy dolog világos volt: a savas felhő mind a négy csoportot be fogja teríteni – akár akarják, akár nem.

Ezen a ponton vettem észre azt, hogy ez a felhő nyugati irányból fúj.

A felhő jelenlétére való reagálásképpen az első csoport tagjai nevetgéltek, táncoltak és énekeltek. Jó néhányan közülük a földön feküdtek, és mindenféle állati hangokat adtak ki. Néhányan szinte örömdeliriumban úsztak, annyira mámorosok voltak az örömtől, és egy táncoló sort képeztek, amely – miközben ők kongát táncoltak – szép lassan befolyt a felhőbe. Felriadtam, mert azonnal észrevettem a hibájukat: a csoport tagjai már a felhő elején kiáramló, láthatatlan gázok kábító hatása alatt álltak, és ezért azt feltételezték – rosszul –, hogy a szennyezett felhő egy felfrissítő esőfelhő volt, amely Isten jelenlétét jelképezte. Sajnos nem látták meg, hogy milyen is ez a felhő valójában...

1) A savas felhő nemcsak azt jelképezte, amit manapság úgy hívunk, hogy a „torontói jelenség”, hanem mindazt is, ami ebből az eseményből következik majd. A „torontói jelenség” csupán a felhő elülső széle, ami még további, a gonosztól jövő még szélsőségesebb manifesztációknak készít utat. Röviden tehát: „torontói” inkább csak a kezdete, semmint a vége valaminek.

2) Az, hogy a savas felhőt a saját lendülete hajtotta előre, azt jelzi, hogy a felhőn belül egy rosszindulatú, idegen szellem van, ami sok más, a felhőben lévő idegen szellemnek a vezérszellem. Sőt mi több, ennek az idegen szellemnek Isten adott engedélyt arra, hogy az országban lévő keresztények hűségét megpróbálja. Egy éles elkülönítés folyamata során, amely nagyon sok sebet fog okozni, egyértelművé és világossá válik majd, hogy az Egyházban ki is az, aki valóban Jézus oldalán áll, és hogy ki nem. Jóllehet az első három csoportba tartozók közül lesznek olyanok, akiknek adatik még lehetőség a megtérésre. Az Istennel való helyes kapcsolatba való visszakerülésnek a lehetősége egy kis ideig még elérhető lesz.

Sajnos azonban nem minden keresztény fogja túlélni a felhő elvonulását. Lesznek, akik hitben elesnek, míg mások tartós fizikai és mentális összeroppanástól fognak majd szenvedni. Sőt, lesznek néhányan olyanok is, akik még az életüket is elveszítik.

Azt is elkezdtem megérteni, hogy a savas felhő Isten azon ítéletét is jelképezte egyúttal, amelynek meg kell történnie az Egyházban ahhoz, hogy minden ott lévő gonoszság ki legyen takarítva onnan. Csak azután, hogy a savas felhő elvégezte a munkáját, lesz majd elég tiszta az Egyház, hogy Isten jelenlétének a felhőjét be tudja fogadni. S ez a felhő – Isten jelenlétének felhője – még további megtisztulást hoz majd, és az oly régóta várt ébredést. Azonban a második felhő eljövetelének az ideje még nincs itt. Ezért minden olyan remény és feltételezés, hogy az ébredés nagyon közel van, elhamarkodott. Mindez tehát azt jelenti, hogy a „torontói jelenség” nem a felüdülés időszakát jelenti, hanem sokkal inkább egy NAGYON KOMOLY, az országunkban lévő gyülekezeteket érintő ítéletnek az első része.

Nagyon is valóságos módon értve gyakorlatilag az történik, hogy Isten embereinek nagy része átadatott a Sátánnak a test pusztulására. S csak azok, akik mindenben hűségesek az Úrhoz, lesznek majd azok, akiket nem ér el az ítélet – jóllehet őket is nagyon meg fogják rázni és el fogják szomorítani az ítélet következményei.

JÓEL SEREGE ÉS GEDEON SEREGE – EGY LÁTÁS

- Robert I. Holmes

Szemelvények az ausztrál "Storm-Harvest" ("Vihar-Aratás") alapítójától:

1996 októberében egy döbbenetes, szinte rémisztő látásom volt. Egy magas helyről néztem lefelé, és egy óriási sereget láttam, amely hosszú, egyenes vonalban menetelt, mint egy nagy oszlop, amely átkígyózik a dzsungelen. Az egész világnak úgy tűnt, mintha ez egy kígyó lenne. A fejénél egy zászló volt, amelyen ez állt: „Jóel serege”. Ez a sereg maga után csak pusztulást hagyott, amely egy, általuk a dzsungelből kivágott és maguk mögött hagyott útnak tűnt. Világossá vált ekkor a számomra, hogy ez a hadsereg éppen most kezdett el menetelni, vagy már menetelhetett egy ideje.

Aztán az egyik oldalra nézve láttam, hogy a sűrű bozótos mélyén elrejtőzve még egy sereg van. Ez a csoport csendesen állt, és ott várakozott a dzsungelben. Négyzet alakban gyűltek össze, és a további

utasításokra vártak. A csoport elején szintén zászló volt, ez alkalommal azonban az volt ráírva, hogy „Gedeon serege”.

JÓEL SEREGE

Jóel seregéről nagyon sokan úgy beszélnek, hogy az egy jó fajta hadsereg, az Egyház hadserege. A pünkösdi és teljes evangéliumi gyülekezetek számos dicsőítő énekében még idézik is ezeket a harcos igeszakaszokat úgy, hogy azok az Egyházra vonatkoznak. Azonban én nem értek ezzel egyet. Számomra Jóel serege nem más, mint pusztító sáskás serege, „nagy és erős sereg... előttük minden olyan, mint az Éden, mögöttük meg minden pusztaság” (Jóel 2:2, 3, angolból fordítva). Ez a leírás nagyon hasonlít ahhoz, amit láttam. Jóel azt mondja, hogy ők egy „hatalmas sereg, csatára felsorakozva, előttük a népek félnek és remegnek” (Jóel 2:5, 6, angolból fordítva). S hogy miért ijednek meg annyira a népek ettől a seregtől? – Azért, mert ők az ítélet eszközei.

Figyeljük csak meg, hogy az Ige nem azt mondja, hogy „Isten ellenségei remegve félnek előttük” – és nem is arra utal, hogy az ördög félne tőlük. Hanem a nemzetek azok, akik félnek. S hogy ez a sereg miből áll: sáskákból, szöcskőkből, cserebogarakból és hernyókból²⁹. S ez nem Krisztus Menyasszonyát jeleníti meg. Ez a sereg egyértelműen először pusztít – azaz ítéletet hoz, méghozzá Isten saját embereire, hiszen később, szintén a Jóel könyvében Isten így vigasztalja a népét: „és kipótolom néktek az esztendőket, a melyeket tönkre tett a szöcskő, a cserebogár és a hernyó és a sáska; az én nagy seregem, a melyet reátok küldöttem” (Jóel 2:25).

Tehát ez a sereg egyértelműen Isten ítéletének az eszköze mind az Ő Egyháza, mind a nemzetek (népek) ellen, nem pedig egy, az Egyházban lévő nagy, vagy jó sereg! A Jóel könyvében említett sereggel kapcsolatos igeszakaszok sok embert összezavarnak, mert azt olvashatjuk ott, hogy az Úr az Ő seregének a feje. Ő az, aki irányítja ezt a sereget. De ettől ez a sereg még nem lesz Isten Egyháza, mint ahogyan sem Babilon, sem Asszíria sem lett az!³⁰ Jeremiás Babilont Isten eszközeként, „szolgájaként” írta le (Jer. 25:9), csakúgy, mint ahogy Ézsaiás Asszíriát úgy írta el, mint amely Isten kezében fegyver (Ézs. 7:20). Isten használta ezeket a nemzeteket – mint ahogy a Jóel által leírt sereget is – arra, hogy a megtérni nem akaró Izraelt megdorgálja és megfenyítse rajtuk keresztül. Hasonló módon Jóel serege is így menetel az utolsó időkben, hogy a megjavulni, bűneiből megtérni nem akaró Egyházat megdorgálja, megfenyítse, „felfalja” és „elpusztítsa”.

Nagyon sokatmondó volt a számomra az, amikor azt láttam, hogy ez a sereg éppen most menetel. Ugyanis csak egy jelenleg is zajló, globálisan jelentős mozgalom van, amely már nagyon sok gyülekezetet, felekezetet és csoportot elért már a hatásával. Ezt én korábban az „áldás mozgalomnak” hívtam – és ennek a kiágazásai („folyamai”) a következőképpen azonosíthatók be: Howard-Browne Ministries, a Torontói Áldás, a Sunderlandi Kitöltetés, és a Pensacolai Ébredés. Számomra mindezek egy és ugyanazon mozgalomnak a különböző megjelenési formái.

²⁹ Az angolban ezek a megnevezések különböző sáskafajokra, illetve a sáska fejlődésének különböző szakaszaira utalnak – a ford.

³⁰ Mármost attól, hogy az Úr használta őket bizonyos büntető célokra – a ford.

GEDEON SEREGE

Azonban a második sereg, amelyet láttam, egy egészen más jellegű képet fest le. Ez a sereg ugyanis teljesen felkészült, és már csak az utasításokra vár. Még nem mobilizálták őket. Ezt a zászlóaljzat (katonai fogalmakkal mintegy 10 000 embert) nevezték Gedeon seregének. Ez a megtisztult, kiválasztott, maradék Egyházat jelképezi. S ez a második sereg még nem menetel. Csak állnak ott stabilan, állhatatosan, összpontosítva, kiegyensúlyozottan, és parancsra várva. Ők még NEM kapták meg a parancsot a menetelésre! Gedeont és az embereit Isten így vezette, utasította: „Menj el ezzel a te erőddel, és megszabadítod Izráelt Midián kezéből... Én leszek veled, és megvered Midiánt” (Bírák 6:14, 15). Figyeljük meg, hogy Isten itt egyértelmű utasítást adott arra vonatkozóan, hogy verjék meg harcban Izrael ellenségeit – azaz, az Egyházra vonatkoztatva: az ördögöt és az ő erejét, nem pedig magát az Egyházat!

7. EGY KERESZTÉNY POLGÁRHÁBORÚ?

Még régebben, 1996 májusában Rick Joyner egy olyan cikket jelentetett meg, melynek címe ez volt: „Polgárháború az Egyházban”³¹ – és jó néhány népszerű könyvében is foglalkozott ezzel a témával. A következő felhívást intézte ezzel kapcsolatban: „addig kell harcolnunk, amíg nem teljes a győzelmünk, s a teljes győzelem definíciója ebben a háborúban az, hogy a Testvérek Vádolójának az Egyházban lévő erősségeit teljesen leromboljuk, legyőzzük.” Ez alatt úgy tűnt, hogy azt érti, hogy azokat kell legyőzni, akik „megvizsgálják a szellemeket”, vagy éppen figyelmeztetnek a megtévesztések veszélyeire. S szerint egy „nagy háborút” kell vívni ezek ellen az emberek ellen. Amikor beindultak a lakelandi történetek, akkor a támogatói nagy hangon kezdtek el újra erről a Polgárháborúról beszélni. (Jóllehet most, amikor már minden szétesett Lakelandben, nagyon szeretném tudni, hogy, véleményük szerint, ugyan ki is „győzött”.)

2008 júliusában, nem sokkal azelőtt, hogy az egész lakelandi dolog a darabjaira hullott, Lee Grady az egyik cikkében újra elővette ezt a bizonyos témát, az ún. „háborús” magatartást. A cikk címe ez volt: „El tudjuk-e kerülni a karizmatikus polgárháborút?”³² Alább közlök néhány részletet ebből a cikkből:

Be kell vallanom, hogy 10 évvel ezelőtt nem igazán figyeltem ezekre a „polgárháborús” jövődölésekre. De ennek a valósága, nagy megdöbbenésemre, igencsak megcsapott engem akkor, amikor májusban megjelent egy internetes cikkem, amelyben őszinte kérdéseket tettem fel Bentley néhány tanításával és istentiszteleti technikájával kapcsolatban. S jóllehet dicsérőleg szoltam a benne lévő szenvedélyről és a lelkesedéséről, és hálát adtam az Úrnak azokért a gyógyulásokért, amelyeket Lakelandből jelentettek, mégis: azonnal ébredés-kritikusnak bélyegeztek, és száműzték a „szűrők” (vaskalaposok) táborába. Most már világosan látom, hogy igenis vannak, akik valóban háborút akarnak. Azt akarják, hogy a karizmatikus mozgalom közepén szépen kettéhasadjon. Azt sugallják, hogyha az ember nem ért egyet és nem támogatja 100 százalékkal a jelenlegi mozgalmat Lakelandben, akkor nem más, mint „régibortömlő”, akit nem tud majd Isten használni az elkövetkezendő ébredésben.

Szeretnék nagyon kérni a mozgalmunkban mindenkit, hogy fontolja meg újra ezt a bizonyos „polgárháborús” elképzelést. Ahelyett ugyanis, hogy szablyákkal hadonásznánk, és löporokat halmozni fel, mi lenne, ha pont az ellentétes irányba tennénk lépéseket: fogadjuk el egymást, figyelmeztessük egymást a veszélyekre, imádkozzunk egymásért...

Alább közlöm a saját megjegyzéseimet, amelyeket Grady cikkére reagáltam abban az időben:

Én is pontosan ugyanúgy ellene vagyok a „keresztény polgárháború” eszméjének, mint ahogy Lee Grady is, azonban vannak bizonyos dolgok az ő megközelítésében, amelyekkel egyszerűen nem tudok egyet érteni. Még 1996-ban, amikor Rick Joyner először előállt a bizonyos „polgárháborús” prófécijával, még egy cikket is írtam, melynek címe ez volt: „Az ok, amiért ellenzem a

³¹ Civil War in the Church

³² Can We Avoid a Charismatic Civil War?

„polgárháborút”³³. (Ez mostanra természetesen már egy idejétmúlt, régi cikk, de ami engem illet, én most is ugyanúgy ellenzem ezt, mint akkor.) Én soha nem hittem ebben a dologban – különösen, hogy ez az ötlete gyakorlatilag arra irányult, hogy felhívást intézzon a prófétai/torontós tábor tagjai felé, hogy „űzzék ki” maguk közül mindazokat a gyülekezetből, akik ellenük voltak. Számomra ez mindig is egy teljesen félrevezető, meggondolatlan és szerencsétlen irányvonalnak tűnt – az, hogy ilyen felhívást intézzon valaki az emberekhez csak azért, mert vannak, akik nem értenek vele egyet, illetve megkérdőjelezi azokat a „manifesztációkat”, amelyeket mások produkálnak. Valóban okot adhat ez arra, hogy az ilyen ellenkezőket „ki kell űzni”? – Engem ez a hozzáállás nagyon megdöbben és elszomorít.

De Lee-nek igaza van: valóban, nagyon is sok „agresszió” tapasztalható jelenleg – ami egyáltalán nem meglepő, amikor ilyen jellegű történések, mozgalmak zajlanak. Az emberek ilyenkor mindkét – pro- és kontra – oldalon könnyen válhatnak támadóvá és rosszindulatúvá. Ezt már Torontónál is észrevettem, és most is jól látható. Hirtelen mindenki „be akar húzni” a másiknak – és könnyen személyeskedő szintre viszik a dolgot...

Nos, vajon én is ilyen módon akarom-e megtámadni Lakelandet, vagy Todd Bentley-t? Egyáltalán nem – semmi ilyesmiben nem akarok részt venni. És úgy gondolom, hogy igenis elő lehet venni ezeket a vitás kérdéseket, fel lehet mutatni a tényeket, és meg lehet vizsgálni a szellemeket anélkül, hogy bármilyen ilyen jellegű „harci” taktikához folyamodnánk. Egyébként is: a mi harcunk nem vér és test ellen van, hanem a „magas helyeken” lévő szellemi megtévesztő erők ellen. Tehát, ami engem illet, nekem egyáltalán nincs Todd Bentley-vel „harcom”. Amennyire csak lehet, megpróbálok udvarias és ésszerű, továbbá méltányos lenni úgy, hogy közben felmutatom, előhozom az IGAZSÁGOT azzal kapcsolatban, amelyet veszélyes eretnekségnek tartok.

S itt kezd a véleményem eltérni Lee Grady-étől... Olyan szeretetteljesnek és „toleránsnak” tűnik egységről beszélni, és olyanokat mondani, hogy „Végül is, miért nem próbálunk meg a másikkal jól kijönni?” Azonban ez nem az igazi bibliai egység – ugyanis az az IGAZSÁGON alapul.

Sőt, tény az, hogy maga Jézus mondta: „nem azért jöttem, hogy békét hozzak, hanem, hogy kardot”. Igen, néha igenis előfordulnak nagyobb, elkerülhetetlen szakadások és elkülönülések bizonyos nagyobb jelentőségű vitás kérdések miatt – sőt, ezek néha nagyon is szükségesek... Ez Jézussal is megtörtént, nem is egyszer.

Tehát úgy gondolom, hogy a karizmatikus mozgalmon belül is előfordulhat egyfajta elkülönülés, szakadás. De ez ne amiatt legyen, hogy mi magunk megpróbálunk „kiűzni” embereket, és hogy sárdobálózást folytatunk mások ellen, vagy, hogy olyan eljárásokba viszünk bele embereket, amelyek durvák és keserűek. Ehelyett sokkal inkább kellene szólunk és prédikálnunk az igazságot szeretetben, és ha már szakadásnak, elkülönülésnek kell lennie, hadd hozza azt maga az Úr...

S hogy szerintem maga Isten lett volna az, aki nem sokkal ezután elkezdett cselekedni – s hogy Ő lett volna az, aki leleplezte és eltávolította, „trónjáról ledobta” a hamisat, hogy az Ő Egyházát megtisztítsa,

³³ Why I Oppose the Civil War

és egy Nagy Reformációt, Megújulást indítson el az Ő Egyházában? Igen, véleményem szerint ez történt. S ez volt az, amit már régóta hittem és vártam – hogy Krisztus Testében eljön annak az ideje, hogy Isten alaposan megrázza a vezetőséget; hogy maga az Úr jön majd, hogy rendet tegyen az Ő házában; s hogy Ő újra átveszi majd a „hajó” irányítását. Mint ahogy az a bizonyos klasszikus ószövetségi párhuzam is mondja: a „Saul”-féle vezetésnek véget kell érnie, hogy a „Dávidoké” elkezdődhessen. (S természetesen sok ilyen „Dávid” van, akik várnak is erre, bár egyelőre még a háttérben.)

EGY IGEN KOMOLY ŐRSÉGVÁLTÁS

Lehet, hogy keménynek tűnik, amit mondok, de ebben a dologban a részemről valóban nincsen semmilyen „személyes”. Egyszerűen csak meg vagyok arról győződve, hogy ami Lakelandben történt, az a modern egyháztörténelmünkben a legdöbbenetesebb és legváratlanabb isteni megalázás volt, ami ráadásul az egész keresztény világ és a TV kamerák előtt történt. S itt nem csak Todd Bentley-ről beszélek, hanem az egész karizmatikus világ „fő-fő apostolairól és prófétáiról”. Amikor ők ugyanis felmentek a pódiumra, hogy ott tudassák mindenkivel, hogy egyetértenek az egész mozgalommal, és alig egy pár héttel később pedig láthattuk, hogy az egész dolog megremeg és darabjaira hullik a lehető legrosszabb módon – nos, az egy olyan dolog volt, amit életemben először láttam, soha azelőtt. Úgy gondolom, még soha nem láthattuk azelőtt, hogy Isten ilyen elementáris erővel fordult volna a saját „top” vezetői ellen. Olyan már volt, hogy egyének elestek, elbuktak – de ilyen csoportos bukást azelőtt még soha nem láttunk.

Aki figyelmesen nyomon követte mindezeket, láthatta, mennyire szomorú és rémisztő esemény volt ez. Az Úr nem játékokat játszik: nála mindez igenis nagyon komoly volt. Nála – ahogy mondani szokták – „vére megy a játék”.

S hogy mi jön majd ezek után? Nos, a Biblia világosan megmondja:

„Sok ideig tartó hadakozás lőn a Saul háznépe között és a Dávid háznépe között. Dávid pedig mind feljebb-feljebb emelkedik és erősödik vala; a Saul háza pedig alább-alább száll és fogy vala...” (2Sám. 3:1)

S szerintem pontosan ez történik most a szemünk láttára. Egy olyan folyamat, amit a Szentírás világosan előre megmondott: „elvétetik tőletek a királyság, és másnak adatik, olyannak, aki megtermi annak gyümölcsét”. Istennek már elege van abból a megtévesztésből, ami uralma alatt tartotta az Ő Egyházát. Tehát igenis várhatjuk a teljes „őrségváltást”, hogy végbemegy majd, méghozzá a vezetőségi berkeken belül – a helyi vezetőségtől kezdve a nemzetközi vezetőségig. Kedves Olvasó, csak figyelj, és várj – mert már úton van a változás.

Eljött az ideje annak, hogy jó pásztorok lépjenek a színre, s hogy azok a „Dávidok” felemelkedjenek, akik már évek óta a pusztaságban várják ezt az időt. S mint ahogy mondtam, sok ilyen ember van. S hogy ki a „jó pásztor”? Az, aki megfelelő, jó táplálékkal látja el a nyáját, és aki leteszi az életét azért, hogy megvédje a bárányokat a farkasoktól. Mostantól kezdve tehát várhatjuk azt, hogy Dávid háza – a

„jó pásztorok” háza – egyre erősebb és erősebb legyen, és hogy Saul háza pedig egyre gyengébb. Az Úr maga az, aki elfoglalja a területet – azért, hogy az igazságért harcoljon. És jaj azoknak, akik az Ő útjában állnak!

Meg vagyok tehát győződve arról, hogy hamarosan látni fogjuk, hogy az Úr Jézus hogyan „foglalja” vissza az Ő Egyházát – és hitem szerint sok esetben az Úr az Ő „Igét” fogja használni: az Ő prófétáit és küldötteit, akik erőteljes, átható, „megrázó” Igét fognak szólni. Isten a saját „Testét” (Egyházát) nagyon erőteljes, ellentmondást nem tűrő módon fogja magának, az Ő irányítása alá visszavenni. S ez a „megrázás” már folyamatban van.

Mint ahogy azt láttuk, az Egyházban nagyon sok az önteltség és az fennhéjázás. Sokan nagyon hamar elkezdnek dobálózni az olyan titulusokkal, mint „próféta” és „apostol”. Azonban hamarosan meglátjuk, kik azok, akik a címüket és pozíciójukat csupán öntelt módon aggatták saját magukra, és kik azok, akik valóban próféták és apostolok. Ez az „utolsó napok” időszaka, amelyben élünk, a bibliai próféciák szerint a történelem legmegtévesztőbb, leginkább rosszra csábító, s rendkívül veszélyes korszaka. Az Úr pedig azt akarja, hogy az emberi történelem e veszélyes vizein megbízható, jó szellemi ítélőképességgel rendelkező vezetők kormányozzák át az Ő népét.

RICK JOYNER VÁLASZOL

Ironikus módon akkor, évekkel ezelőtt, Rick Joyner írásban válaszolt arra a cikkemre, amelyet akkoriban publikáltunk, s melynek címe ez volt: „Az ok, amiért ellenzem a „polgárháborút””³⁴. Be kell, hogy valljam, a mostani események fényében igencsak érdekes újra elolvasni az akkor írt megjegyzéseit. A levél keletkezésének időpontja: 1996. augusztus 28. Így szól tehát a levél:

Kedves Andrew,

Nagyra értékelem, hogy elküldted nekem „Az ok, amiért ellenzem a „polgárháborút”” című cikkedet. Úgy gondolom, hogy igenis meg tudom érteni a te állásfoglalásodat...

„Sok ideig tartó hadakozás lőn a Saul háznépe között és a Dávid háznépe között...” (2Sám. 3:1)...

Sajnálatos módon, ez a háború már a nyakunkon van. Te már egyértelművé tetted, hogy melyik oldalon állsz – de valóban azon az oldalon vagy, amelyiken lenned kéne? Mi nem test és vér ellen harcolunk, és Isten ments, hogy bármelyik testvérünket ellenségként lássuk – még akkor sem, ha a megtévesztés hálójában vannak, mint ahogy azt magam is láttam nem olyan régen Kelet-Európában: ez már egy ideje tart, és az Egyház jelenlegi reformációja nagyon sok szívbeli fájdalmat fog okozni és sok szervezetet össze fog törni, mint ahogy azt a korábbi megújulások is tették – de az igazság végül győzedelmeskedni fog. A végső eredmény pedig az lesz, hogy még Saul és Dávid háza között is valódi egység, egyesülés lesz majd.

Öbenne,

Rick Joyner

³⁴ Why I Oppose the Civil War

Őszintén remélem, és azért imádkozom, hogy Rick Joyner-nek igaza legyen ezzel a végső „egyesüléssel” kapcsolatban. De sajnálatos módon úgy tűnik, hogy éppen ő volt az, aki tragikus módon a „rossz oldalon” kezdett el harcolni.

AZ IGAZSÁG JÓEL SEREGÉRŐL

Mint ahogy arra a barátom, Robert Holmes rámutatott a „Jóel seregéről és Gedeon seregéről” szóló látásában, a Szentírás egyértelműen kijelenti, hogy Jóel serege egy olyan, SÁSKÁKBÓL álló hadsereg lesz, amelyik az igazi ébredést megelőzően fog majd végigsöpörni, elpusztítva és elfogyasztva, tönkretéve minden jó dolgot, termést a földön. Pontosan ezért csodálkoztam mindig is azon, hogy a „Folyó/River” mozgalom miért ragaszkodik annyira ahhoz, hogy saját magukat „Jóel seregének” hívják.

A Jóel könyvében azt látjuk, hogy maga az Úr volt az, aki a sáskáknak ezt a nagy seregét rászabadította a földre, amely aztán mindent elpusztított, majd utána szintén maga az Úr az, aki elűzi ezt a sáska-hadsereget, majd a Szent Szellemnek egy nagy kitöltését küldi el „minden testre”. (Ha bárki is kételkedik ebben, csak olvassa el magának az egész Jóel könyvét, amelyben minden világosan le van írva. Efelől semmi kétség nincsen.) Tehát miért mondták akkor annyira nekünk, hogy felettébb kíváncsi és jó dolog Jóel seregéhez csatlakozni? És miért volt az, hogy Paul Cain újra és újra olyan látásokat látott, amelyekben többször is azt látta, hogy a Kansas Citybeli Próféták Épülete felett ezek a szavak vannak kiírva: „Jóel serege, kiképzésben”, amikor először találkozott velük?

Lehetséges-e, hogy a sáskáknak ez a serege az utóbbi 16 évben véghezvitte a „pusztító, felfaló” munkáját? Vajon az Úr volt az, aki szándékosan megengedte, hogy mindez megtörténjen, hogy így próbálja meg az Ő Egyházát és annak vezetőit? S most pedig Ő az, aki ezt az „inváziót” éppen elviszi, és a tenger felé hajtja?

Évekkel ezelőtt, még mielőtt a „torontói áldás” elkezdődött volna, egy új-zélandi barátomnak nagyon erőteljes álmot adott Isten. Az álomban egy nézőtérén találta magát, amely teli volt emberekkel. Az ott lévő emberek közül sokan szellemileg „kövérnek” és túltápláltnak tunk (beleértve sok vezetőt is), míg a többiek velük összehasonlítva igencsak kicsinek tunk. A nézőtér elején embereket látott, akik a földre estek, nevetgéltek, és sírtak, stb., és szavakat hallott, amelyek pontosan leírták azt, ami a szemei előtt zajlott: „LAODICEAI ÉBREDÉS”. Azt is látta, hogy főleg a nagy, túltáplált kinézetű emberek voltak azok, akiket „magába nyelt” ez az egész nevetés, sírás és elesés. Álmában a barátomat odavitték és odaültették a kis emberek közé. S ahogy nézte az eseményeket, egy nagy szakadék kezdett el megjelenni a „nagy” emberek (akik még mindig bele voltak merülve a saját „laodiceai ébredésükbe”), és a kis emberek között, akiket szépen lassan, folyamatosan egyre távolabb vittek ettől a jelenettől, míg egy tátongó szakadék nem lett a két csoport között. Hirtelen egy fiatal emberekből álló hullám áradt ki és vette körbe ezeket a „kis” embereket, akik (i.e. a „kis” emberek) elkezdtek feléjük szolgálni Jézus Krisztus erejével. A barátom tudta, hogy ez volt az igazi ébredésnek a kezdete.

Szintén ezt az álmod erősíti meg a jól ismert allegória, a „Menekülés a keresztény világból” („Escape from Christendom”), amelyet pont a Morningstar jelentett meg sok évvel ezelőtt, s mely szintén két ébredést ír le: egy nem valódit és egy valódit. A Jóel könyvében leírt események sorával ez is teljesen megegyezik.

MEGDÖBBENTŐ TÉNYEK A KONKOLYRÓL

Természetesen mindannyian ismerjük Jézus példázatát a búzáról és a konkolyról. A konkoly egy olyan növény, amely pontosan úgy néz ki, mint a búza, ugyanúgy növekszik egészen az aratásig, amikor is kiderül, hogy nem más, mint hamisítvány. Nemrégiben azonban olyan tényeket tudtam meg a konkolyról, amelyek nagyon megdöbbentettek és megleptek engem.

Amikor valaki kikeresi a konkoly szót a Wikipédián, azt találja, hogy egy „hamis búza” („darnel”)³⁵ nevű növénnel van azonosítva. Ez az azonosítás a legtöbb bibliai szaktekintély véleménye szerint helyes. A bibliai konkolyt szinte majdnem mindenki ezzel a növénnel azonosítja, amit egyszerű szóhasználatlalt egyszerűen csak „hamis búzának” szoktak hívni, s mely Izrael egész területén nagy mennyiségben terem. A Wikipédián ezt olvashatjuk erről a növényről:

Ez a növény nagyon hasonlít a búzára – egészen addig, míg a szemek megjelennek rajta..., s a búzamezők parazita növénye. A francia megnevezése ennek a növénynek az „ivraie” szó..., ami kifejezi a növény azon jellegzetességét, hogy úgy érzi magát tőle az ember, mintha részegséggel mérgezték volna meg, és ez a növény halált is okozhat. A növénynek erre a tulajdonságára utal a tudományos megnevezése is (a temulentus latin szó jelentése: „ittas”). Ezt a növényt említi a... Máté evangéliuma, a búza és a konkoly példázatában.

Nos, vajon a konkolynak ezt a bizonyos „részegséggel” való összefüggését máshol is megemlítik? Igen – nagyon sok bibliai szótárban és enciklopédiában ugyanezt találjuk. Sőt, pl. a Faussett Bibliai Enciklopédia azt állítja, hogy „ha búzaliszttal keverik össze a konkolyt, akkor az szédülést, ittasságot, mámorérzetet és bénulást okoz”, és azt is írja, hogy a szálkás konkoly³⁶ az egyetlen, amelyet a zöldségtermékek közül úgy tartanak számon, mint „ártalmas, mérges, gyilkos” gabonát.

A ‘Botanical.com’ honlapján ezt olvashatjuk: „Ez a növény a dokumentációk szerint a részegség minden tünetét okozza: általános remegést, amelyet járásképtelenség követ, beszédzavart (akadozó beszédet) és hányást. Ezért hívják a franciák ezt a növényt úgy, hogy ‘Ivraie’ – az ‘Ivre’ (részegség) szóból.”

Az összes gyomszerű zöldségtermék-növény közül láthatóan egyedül a konkoly az, ami ezt a halálos „részeges” tünetet, állapotot okozza. Hát nem döbbenetes? A Máté 13-ban, a búza és a konkoly

³⁵ Az angolban: darnel, *Lolium temulentum*, amit általánosságban véve úgy ismernek, mint “hamis búzát”, konkolyt. Forrás: Wikipédia – a ford.

³⁶ Angolul: bearded darnel – a ford.

példázatában Jézus azt mondja, hogy az „ellenség” veti a konkolyt az igaz búza közé. Aztán ezt mondja:

„Hagyjátok, hogy együtt nőjön mind a kettő az aratásig, és az aratás idején azt mondom majd az aratóknak: Szedjétek össze először a konkolyt, és kössétek kékébe, hogy megégessétek; a búzát pedig takarítsátok az én csűrömbé.” (Mát. 13:30)

Úgy gondolom, nem szükséges rámutatnom az esetleges párhuzamokra a jelenlegi „Részegség/Folyó” mozgalommal. Mekkora óriási figyelmeztetés ez a számunkra – ha valóban ilyen jellegű időszerezése is van ennek mindazokra nézve, amelyeket mostanában látunk és tapasztalunk!

8. IGAZ KONTRA HAMIS ÉBREDÉS

Az egyik dolog, ami az utóbbi 16 évben nem hagy engem nyugodni, az magának az „ébredés” szónak – és mindannak, amit ez csak jelent, és amire csak utal – a teljes degradálódása. Nekem, aki már hosszú évek óta tanulmányozom az ébredéseket, valódi szívfájdalom ezt látni, mert ez a szónak az eredeti jelentéséből való teljes kiforgatása. Mi is tehát az „ébredés”, mint olyan, lényegét tekintve, s a történelmet alapul véve? Nos, a legegyszerűbb megfogalmazása talán ez: „AMIKOR ISTEN MEGLÁTOGAT MINKET, LEJÖN HOZZÁNK”. Igen – amikor Isten lejön közénk, meglátogat minket az Ő dicsőséges, királyi nagyságában és szentségében.

Ézsaiás próféta pontosan megfogalmazta, hogy milyen is Istennek ez a dicsőséges, királyi jelenléte: „...látám az Urat ülni magas és felemeltetett székekben, és palástja betölté a templomot... és kiált vala egy a másikkal, és mondá: Szent, szent, szent a seregeknek Ura, teljes mind a széles föld az ő dicsőségével! És megrendülének az ajtó küszöbei a kiáltónak szavától, és a ház betelt füsttel” (Ézs. 6:1-5)

Isten szent jelenlétének ez a lenyűgöző, csodálatos és félelmetes volta az, amely minden igazi ébredést átjár és jellemez, és amelynek hatására az emberek nem tudnak mást tenni, mint leborulni Előtte és megtérni. Ma azonban az „ébredés” szónak számunkra csak egy kiüresedett, minden lényegi tartalom nélküli, sekélyes jelentése van – de maga az igazi jelentés mindig is magával hordozta a mindenható Istennek ezt a leírhatatlan, dicsőséges szentségének a kiadását. S ez, ha megtörténik, az emberekben mindig ugyanazt a választ váltja ki: azt a kiáltást, hogy „Uram, irgalmazz nekem, bűnösnek!” Az egész történelem során, végig az évszázadokon át azt láthatjuk, hogy az igazi ébredések mindig is magukkal hoztak egy átfogó, kiáradó megtisztulást, szentséget és megtérést, amelyeknek célja az Egyház megtisztulása és helyreállítása volt mindabba, aminek, amilyennek Isten népének itt a földön valóban lennie kell.

Mint ahogy azt a híres ébredési prédikátor és misszionárius, Jonathan Goforth megfogalmazta: „Nem tudjuk eléggé határozottan hangsúlyozni azon meggyőződésünket, hogy az Egyházban tapasztalható minden gát és akadály a benne lévő bűnöknek tulajdonítható.” Az Azusa utcai ébredésben részt vevő Frank Bartleman pedig ezt írta: „Az ébredés mélységét a megtérés szellemének a mélysége határozza meg.” Az amerikai első nagy ébredés egyik vezéralakját, Jonathan Edwards-ot arról a híressé vált prédikációjáról ismerte mindenki, melynek címe ez volt: „Bűnösök egy dühös Isten kezében”. A feljegyzések szerint, amikor ő ezt prédikálta, „az összegyülekezett emberekre szinte rászakadtak a bűneik, és az ezek miatti, közelgő veszedelem súlya. Fájdalmukban annyira sírtak és nyögtek, hogy a prédikátornak nyugalomra kellett intenie a hallgatóságát, hogy azok hallják, amiket ő közben mondott.” Az emberek közül sokan szó szerint az oszlopokba és a templomülések oldalaiba kapaszkodtak, mintha egyenesen azt érezték volna, hogy már süllyednek is a pokolba.

Ugyanennek az ébredésnek egy másik fő alakja Gilbert Tennant volt. Az ő prédikálásával kapcsolatban azt jegyezték fel, hogy „őt egyáltalán nem érdekelt az, hogy szép gesztikulálásokkal hízelegjen a hallgatói szemének; hogy szép szavakkal csiklandozza a fülüket; vagy, hogy megfogalmazásával és nyelvezetével hízelegjen a képzeletüknek. Őt csak az érdekelt, hogy

egyenesen a szívüket és a lelkiismeretüket célozza meg; hogy a vesztüket okozó önámításukat felfedje; hogy rámutasson és felfedje bűnös titkaikat, a képmutató vallásosságukat, és hogy a megtévesztés minden menedékéből kiugrassza őket... A prédikálása nagyon sokszor szinte félelmet keltő, átható és szívhez szóló volt.” Az ilyen jellegű prédikálás gyakran igen erőteljes következményeket, gyümölcsöket szül. Mint ahogy azt az egyik pásztor megjegyezte: „Sokan az emberek közül hangosan kiáltottak a lelkük fájdalmában. Sok erős testalkatú ember úgy zuhant el, mintha egy olyan ágyút sütöttek volna el, melynek golyója egyenest a szívükbe hatolt.”

Az igazi ébredési prédikálásnak szinte mindig ilyen jellemzői vannak – az Apostolok Cselekedeteitől kezdve egészen napjainkig. Pünkösöd napján Péter volt az, aki kiállt, és szemtől szembe megvádolta a zsidókat, hogy ők „feszítették meg a Messiást”, melynek következtében azok „szívükben megkeseredtek” (az angolban: ami egyenesen a szívükbe vágott – a ford.), és azt kiáltották: „Mit cselekedjünk, atyámfiai, férfiak?” (Apcsel. 2:36-37). Majd a Szentírás feljegyezi, hogy azon a napon, ezt a bizonyos, a Szent Szellem tüzétől égő prédikációt hallva több mint 3000 ember tért meg. Később az Apostolok Cselekedeteiben azt is olvashatjuk, milyen hatást váltott ki Pál bátor, félelem nélküli igehirdetése Félix kormányzóban: „Mikor pedig ő igazságról, önmegtartóztatásról és az eljövendő ítéletről szólt, megrémülve monda Félix... (az angolban: Félix megremegett – a ford.)” (Apcsel. 24:25).

Igen, ez valóban így van: az igazi ébredési prédikálás a „bűn, igazság és ítélet” hirdetése (Ján. 16:8)! Ennél kevesebb nem lehet! Ez egy bátor, merész, rettenthetetlen prédikálás, akár még a prédikátor saját életét is kockáztató prédikálás! Ilyen prédikálást azonban a mi nemzedékünk szinte még soha nem hallott. Ilyen volt a Finney-ek, a Whitefield-ok és a Wesley-k prédikálása akkor, régen. És korunkban is ilyen prédikálásoknak kellene elhangoznia!

Az igazi ébredés nem más, mint a szent Isten hatalmas, szentséges jelenlétének a leáradása, mint ahogy azt az 1905-1906-os indiai ébredésről mondta Amy Carmichael:

„Rövid időn belül a gyülekezet fele már arccal a földön feküdt, Istenhez kiáltva és sírva minden fiú és lány, férfi és nő – csak magukra figyelve, senki másra maguk körül. S ez olyannak hallatszott, mint a hullámok hangja, vagy mint az erdőben zúgó erős szél hangja... Az imádság e hurrikánja több mint négy órán keresztül tartott.”

„HALÁL” A FELTÁMADÁS ELŐTT

Az igazi ébredés Isten gyermekeit a térdeikre kényszeríti. De ezután a mély megtisztulás után nagyon sok ébredés átfordult egy túlárado örömbé, dicséretbe és ünneplésbe, melyet a bűneiktől megtisztult és bűnbocsánatot kapott emberek éltek át olyannyira, hogy az ott csupán szemlélődő embereket sokszor megdöbbenették a hangos hála-kiáltások Isten felé, a túlárado, erőteljes dicséret és éneklés, és így tovább. Fontos azonban észben tartanunk azt, hogy ez az „igazság, békesség és öröm a Szent Szellemben” csak azok között valósul meg igazán, akik a szívbeli, mély megtérés és összetörtség után kerültek ebbe az állapotba. A „feltámadást” meg kell, hogy előzze a „halál”.

Ha ma egy olyan mozgalmat látunk, amelynek nem része a keresztről szóló, vagy a bűnökre rámutató, vagy az Isten szentségéről szóló erőteljes prédikálás, akkor biztosan tudhatjuk, hogy az a mozgalom nem valódi ébredés.

Nagyon komolyan, odaszántan, minden erőnkkel kell keresnünk Istent egy, a korunkban megtörténő Nagy Ébredésért! A „Keresztelő János”-féle prédikátorokra van újra szükségünk, és korunk Goforth-jaira, Wesley-eire. Fogsz-e vajon, kedves Barátom, Isten előtt imádságban gyötrődni és sírni, könyörögve kérve az Urat egy új ébredés kitöltetésére? Vajon át tud-e söpörni a nemzedékünkön az igazság és megtisztulás hatalmas hulláma – mielőtt még túl késő lenne? Lehet, hogy Isten pont TÉGED hív arra, hogy egy ilyen prédikátor legyél. Imádkozz és gyötrődj az Úr előtt, teljes odaszánással keresve Őt, hogy ez megtörténhessen. Ostromold a mennyet, hogy lejöjjön az Úr jelenléte. Mert csak egy ilyen, a mennyekből küldött ébredés képes arra, hogy az Egyház korunkban tapasztalható, igen mély szükségét betöltse.

HAMISÍTVÁNYOK ÉS HAMIS MANIFESZTÁCIÓK

Nagyon fontos azonban azt is megjegyeznünk, hogy amikor Isten Szent Szellemé leszáll, rászáll az emberekre, „szokatlan” dolgok is történhetnek. Mint ahogy azt az Apostolok Cselekedeteiben is látjuk, a bűnök miatti lelki fájdalom okozta hatalmas sírások, vagy éppen az Isten félelméből fakadó „remegések”, az örömteli megbocsátottság állapota miatti boldog érzelmkitörések, a „nyelveken szólás” tömeges előfordulása, álmok, látások, stb. mind előfordulhatnak.

A kulcs ahhoz, hogy megfelelő módon tudjuk látni és értékelni ezeket a történéseket az, hogy azok valóban hordozzák-e Isten szentségét és igazságát – és hogy ezek a jelenségek jó gyümölcsöt teremnek-e (azaz az emberek életében megerősödnek-e az istenfélő, jó tulajdonságok és tettek), mint amilyenek pl. a szent élet és az Isten iránti, egyre növekvő éhség. Nem utasíthatunk el valamit csak azért, mert az „szokatlan”. Meg kell vizsgálnunk a szellemeket.

Az ébredést vezetőik számára a legérzékenyebb terület a hamisítványok kérdésköre. Az igazi ébredés peremterületein sokszor előfordulnak hamisítványok is, de ha ezek nem okoznak nagyméretű problémákat, akkor lehet, hogy a legjobb az, ha a vezetők nem tulajdonítanak túl nagy jelentőséget ezeknek. (Ugyanis, ha viszonylag kisméretű problémákat túl hangosan teszünk helyre, akkor ennek az eredménye az lehet, hogy az emberek túlzottan gyanakvóak lesznek BÁRMI szokatlanra, ami a továbbiakban viszont megnehezítheti a Szent Szellem munkáját.) Ha azonban ezek a hamis jelenségek túl nagy mértékben dominálnak, akkor igenis szükséges lehet, hogy a vezetők nyíltan korrigálják ezt, az Isten által adott hatalmukat és tekintélyüket használva.

Úgy gondolom, hogy az igaz ébredések során fontos, hogy a vezetők nagyon óvakodjanak attól, hogy bármely módon is erősítsék, bátorítsák a lelkiséget, a túlzottan lelki/érzelmi reagálásokat. Ezeknek a vezetőknek, véleményem szerint, nem lenne szabad a korunkban oly gyakran látott és hallott, a „szív húrjait megpendítő”-típusú technikákat alkalmazniuk. Mert az ilyen mind csupán magamutogatás, lelki természetű és sekélyes, ami az embereket szépen körbebugyolálja egy meleg, pozitív, „jól-érzem-

magam” védőburokba, ami Isten előtt nem kedves. Mégis: ez a dolog sajnos korunkban egyre gyakoribbá vált. Azt tapasztaltam, hogy csak nagyon kevés keresztény tudja az ilyen „lelkiség” után megkülönböztetni az igazi kereszténységet a hamis, lelki kereszténységtől.

Az igazi ébredési szolgálatok nem engedik meg, sőt, elvetik ezt a fajta lelkiséget, érzelmi túlzásokat és manipulációt. A prédikálásuk (és a dicséretük) nem a személyekről, ügyességről vagy magamutogatásról, a „show”-ról fog szólni, hanem „Szellemnek és erőnek a megmutatásáról” (1Kor. 2:4).

ÉLMÉNY-MÁNIA

Amikor az 1990-es években bejött az Egyházba a „manifesztációk” mozgalma, nagyon sokan azt állították, hogy ezek „olyanok, mint a múlt nagy ébredései”. Meg kell, hogy mondjam azonban – én, aki hosszú évek óta kutatom, tanulmányozom az ébredéseket, és írok ezekről –, hogy ez egy teljesen képtelen állítás. Sőt, ez a mostani, bizarr új mozgalom a leginkább azokra a HAMISÍTVÁNYOKRA emlékeztet, amelyek gyakran megpróbálták teret nyerni és terjeszkedni az igazi ébredésekben – sokszor sajnos lerombolva és tönkretéve azokat. Mint ahogy azt a jól ismert ébredési prédikátor, John Wesley kijelentette: „Az ébredés először igaz, valódi és tiszta – de néhány hét után nagyon figyelj arra, hogy megjelenhetnek hamisítványok.”

Nagyon sokatmondó és jelentőségteljes tény az, hogy a történelmünkben korábban előforduló két ébredést is olyan „manifesztációs” mozgalmak vitték földre és tették tönkre, amelyek időközben szintén kirobbantak, míg volt olyan ébredés is, amelyet csak egy hajszál választott el attól, hogy hasonló sorsa ne jusson. Sajnos mind az *Első Nagy Ébredés*nek, mind az 1904-es *walesi ébredés*nek így lett vége, és a Kentuckyban kirobbant *Második Nagy Ébredés* is nagyon közel került a „hajótöréshez”. Igen, hadd ismétljem meg még egyszer, amit az előbb mondtam: Istennek e két hatalmas mozgását, mozgalmát gyakorlatilag az ébredések alatt végigsöprő, bizarr manifesztáció-áradat tette tönkre. Isten sok más mozgalmának is harcolnia kellett az ellen, hogy ne nyerhessenek teret hasonlóan pusztító, bizarr manifesztációk. Nagyon sok, jól ismert ébredési prédikátor beszélt arról, mennyire nehéz volt az ébredést a megfelelő síneken tartani, és megakadályozni az ördögöt abban, hogy ilyen dolgokat hozzon be.

John Wesley ezt mondta: „*Ne ijedjete meg attól, hogy a Sátán konkolyt vet Krisztus búzája közé. Ez mindig is így volt, különösen a Szellem nagyobb kitöltéseinél – és mindig is így lesz, amíg a gonoszt meg nem kötözik majd ezer évre. De addig a gonosz mindig is utánózni fogja Krisztus Szellemének a munkáját, szembeállva azzal, és megpróbálva akadályozni azt.*”

A hamis manifesztációk megjelenését gyakran olyan hívők okozzák, akik „isteni érintéseket”, áldásokat, illetve szellemi élményeket keresnek ahelyett, hogy Isten Önmagáért keressék. Az ilyen hamisítványok egy része testes, míg vannak olyanok, amelyek kifejezetten démonikusak – különösen, ha a „korlátok ledobása”, vagy egyfajta „vadság” jellemzi. Mint ahogy azt a híres ébredési prédikátor, Charles Finney mondta: „Isten Szelleme az embereket az intelligenciájukon keresztül vezeti, nem

pedig pusztán érzelmi benyomásokon keresztül... Tudok olyan esetekről, amikor bizonyos egyének felettébb neveltségessé tették magukat, és nagy kárt okoztak a saját lelküknek és Isten ügyének azzal, hogy átadták magukat az érzelmi benyomások túlzottan lelkes és fanatikus követésének.”

Mind az Első, mind a Második Nagy Ébredés során – mint ahogy néhány, időben tőlünk nem oly távol eső pünkösdi ébredés során is – nagyon gyakori volt, hogy az emberek „elestek Isten ereje alatt”. S ez már akkoriban is igen sok vitát okozott. De én úgy hiszem, ezek többnyire Istentől voltak. Ám azokban az időkben a Nagy Ébredések a bűnökről való meggyőzésről, megtérésről és szentségről szóltak – és nem a „manifestációk” kereséséről. És ez az igazi ébredés legfőbb, igazi jellemzője. Mint ahogy azt a pünkösdi „úttörő”, az Azusa utcai ébredésben részt vevő Frank Bartleman írta: „Egy igazi ‘Pünkösdi’ hatalmas módon meggyőzi az embereket a bűneikről, és Istenhez fordítja őket. A hamis manifestációk csak izgatottságot és rácsodálkozást hoznak... Bármely olyan cselekedet, ami a Szent Szellemet, vagy az „ajándékokat” Jézus fölé teszi, fanatikussághoz vezet.”

Amerikában, az *Első Nagy Ébredés* idején, a legkomolyabb károk többek között az olyan ébredést támogató prédikátorok irányítása alatt történtek, mint pl. James Davenport és mások, akik nagy hírnevet szereztek maguknak a túlzásokba eső prédikálásaikkal és viselkedésükkel – ami sajnos nagymértékben hozzájárult ahhoz, hogy az ébredés véget ért. Mint ahogy a bostoni újság, a *Boston Evening Post* írta Davenport-ról: „Ő nem tudja máshogy felgerjeszteni az emberek szenvedélyét, csak úgy, hogy erőszakosan megfeszíti a tüdejét és a lehető legkülöncebb módon tekergeti a testét, ami azonban egyúttal nevetést és felháborodást vált ki az emberek többségéből, míg mások ennek hatására érzélgőssé válnak, kiáltoznak és sírnak, elgyengülnek, elájulnak és rohamok törnek rájuk... S ők sokkal inkább hasonlítottak egy, a Bacchus-ünnepen részt vevő, bohókásan vidámkodó csoport tagjaihoz, semmint tűntek józan, Istent dicsérő és tisztelő keresztényeknek...” Az ilyen és hasonló történések hamarosan olyan nagy vitákat váltottak ki az egész ébredés körül, hogy a Nagy Ébredés keserű vitákba és érvelések özönébe torkollott. Ez az ördög egyik biztos módszere tehát arra, hogy a mindenkorai ébredéseket megölje. Az amerikai Nagy Ébredés így csak három vagy négy évig tartott.

1744-ben James Davenport nyilvánosan bocsánatot is kért ezek miatt a túlzások miatt, de akkor már késő volt: az ébredés már véget ért.

Alig 50 évvel később, a Kentucky központú *Második Nagy Ébredés* szintén nagyon közel jutott ahhoz, hogy hasonló sorsra jusson. Az elején – mint ahogy az lenni szokott – hatalmas bűnbánat szállt az emberekre, és őszinte megtérések voltak. Ez egy ideig nagyjából így is maradt. Az emberek a bűneik súlyától a földre zuhantak, és a bűneik feletti jajkiáltásukkal töltötték be a helyet. Majd egy akkora mértékű bűnbocsánat-megtapasztalásuk volt, hogy igazi, mély öröm töltötte be őket. Az ébredéseknek ezek a megtapasztalások teljesen természetes velejárói. De kb. egy év múlva, amikor az ébredés elérte Cane Ridge-et és a sátoros összejövetelek sokkal nagyobbak lettek, a manifestációk mindenféle vegyes özöne kezdett el beáradni, és azok egy ideig szinte teljesen dominálták is az ébredést. A nyugati államokban ez végül az egész mozgalmat majdnem teljesen zátonyra vitte és tönkretette.

Ahogy azt az ébredéseket kutató történész, Keith J. Hardman írja: „Cane Ridge-ben is olyan túlzások kezdtek el dominálni, amelyeket az emberek általában véve nem helyeseltek, hanem elítéltek ... azóta,

hogy James Davenport-nak és társainak erősen túlzó, képtelen viselkedése és őrjöngései az 1740-es évek New England-i Nagy Ébredését hiteltelenné tették. A legtöbb ébredést támogató evangélista ezeket a túlzásokat – vagy „rajongásokat” – idegenkedve, erőteljes nemtetszéssel fogadta...”

Hála Istennek, a Kentucky ébredés esetében ezek a bizarr manifesztációk elkezdtek lecsengeni, még mielőtt helyrehozhatatlan károkat okoztak volna az egész ébredésben. De nem sokon múltott. Mint ahogy Hardman folytatja: „A késő esti sátoros alkalmakon a buzdító igehirdetésre adott fizikai reakciók a következők voltak: kiabálások, sírás és a földre esések. De amikor az érzelmek áradata szabad utat kapott, akkor ezek a sátoros alkalmak sorra megteltek rángatózó, vonagló, összevissza fizikai ‘gyakorlatokat’ végző emberekkel, és sajnos e megnyilvánulások lettek az általánosak. Hisztérikus nevetések, alkalomadtán transzok, az ‘ugató’ gyakorlat és az önkéntelen ‘vonaglások’ domináltak...”

T. W. Caskey, egy akkori szemtanú így írta le ezeket az ébredést majdnem tönkretevő, akkoriban felbukkanó manifesztációkat: „Az egész gyülekezet – mintegy megmagyarázhatatlan idegi történés következtében – volt, hogy ide-oda dülöngélést okozó nevetési rohamokat kapott, s amikor ez elkezdődött, senki nem tudta megállítani vagy irányítani, amíg az magától le nem csengett. Más alkalmakkor az idegi izgatottság miatt az emberek izmai elkezdtek hirtelen és erősen rángatózni és vonaglani, míg aztán az egész egy normál, kiegyensúlyozott táncra csillapodott le. De ez is – mint ahogy a ‘szent nevetés’ – teljesen irányíthatatlan volt. Amikor valaki elkezdett nevetni, táncolni, kiabálni vagy vonaglani, nem tudta abba hagyni addig, amíg teljesen kimerülten, szinte egy tetszhalott-ájulásban össze nem csuklott...” Majd ugyanez az író úgy folytatja, hogy egy idő után már egyre többen kérdőjelezték meg, hogy az ilyen történések valóban a Szent Szellemről vannak-e. Elkezdtek kutatni az Írásokat, és megvizsgálni a szellemeket, sokkal jobban, mint előtte, és ezek a bizarr manifesztációk elkezdtek fokozatosan megszűnni. S hála Istennek, hogy akkor ez így alakult, mivel már nagyon közel kerültek ahhoz, hogy az egész mozgalmat az emberek rossz hírbe keverjék, és hogy szerencsétlenséget hozzanak arra. De így az ébredés tovább tudott folytatódni – még legalább hat évig, vagy még tovább is. Az Első Nagy Ébredéstől eltérően ezt a mozgalmat nem tudták megölni ezek a túlkapások.

Mindazonáltal az is tény, hogy ezeket a korai kentuckyi manifesztációkat még évtizedekkel utána is emlegették az emberek, ami az egész „ébredés” fogalmát sok ember számára igencsak beszennyezte. Még Steve Turner, egy korunkbeli zenetörténész is azt írja a kentuckyi sátoros összejövetelekről, hogy a tömegek ott „transzba estek, a földön fetrengtek és még ugattak is, mint a kutyák”. Azt már nem is említi, hogy az elején ezeken az összejöveteleken erőteljes prédikálások és mély, őszinte megtérések voltak. Láthatjuk, hogy sokszor a bizarr és romboló dolgokra emlékeznek az emberek a legtovább. Micsoda szégyen ez nekünk!

A történelemből láthatjuk, hogy az igazi ébredések vége felé gyakran jelentek meg hamisítványok és túlzások, merthogy az ördög így próbált meg beférkőzni az ébredésbe, hogy teljesen elpusztítsa, vagy legalábbis hiteltelenné tegye azt. Ez történt az 1904-es *walesi ébredés* során is – mint ahogy az Első és Második Nagy Ébredés kapcsán is, mint ahogy azt láttuk. A walesi ébredés mindössze csak 18 hónapig tartott!

Mostanra már nyilvánvalóvá kellett, hogy váljon mindenkinek, hogy az olyan ébredési prédikátorok, mint pl. Finney, Wesley, Bartleman, Roberts, stb. EGYÁLTALÁN SOHA, SEMMILYEN KÖRÜLMÉNYEK KÖZÖTT nem támogattak volna egy olyan mozgalmat, mint amelynek mi az utóbbi 16 évben szemtanúi voltunk – amely csak nagyon kevés hangsúlyt fektetett a megtérésre és a szentségre, s melynek középpontjában szinte kizárólag a bizarr és idegenszerű megnyilvánulások álltak! Valójában az általunk mostanában látott mozgalom nem áll másból, mint azokból a dolgokból, amelyeket ők TÁVOL AKARTAK TARTANI a korabeli ébredésektől! Itt tehát sajnós a „hamisítványok” azok, amelyek elkezdtek dominálni. Én a végsőkéig nevetségesnek tartom azt, amikor korunk írói a jelenlegi manifesztációk érvényességét azzal próbálják alátámasztani, hogy a múltbeli ébredésekre mutatnak, és azt mondják: „Lám, ezek történtek akkor is!” Igen, valóban megtörténtek – akkor, amikor a hamisítványok és a túlkapások elkezdtek beözönlenni és Isten igazi munkáját tönkretenni. Minden igazi, nagy ébredés-prédikátor is ugyanezt mondaná erre!

Nyilvánvalóan korunk prófétai és karizmatikus mozgalmaiban is sajnós hasonló megtévesztések lettek a mérvadóak. Sőt, ébredés-történeti kutatóként meg kell, hogy mondjam, hogy mindkét általam tárgyalt mozgalom (i.e. Torontó és Lakeland – a ford.) az Istentől indított, azonban utána félrecsúszott ébredések nagyon sok jellemzőjét hordja magán. Miért nem ismerjük fel, hogy az utolsó napokra megprófétált megtévesztések nagy részének egyértelműen az EGYHÁZON BELÜL kell megtörténnie?

Ebben a mostani korban, amelyben élünk, rendkívül fontos, hogy a keresztények a szellemi megítélő képességüket annyira „kiéleltsék”, amennyire csak lehetséges. Ami engem illet, én igenis teljes meggyőződéssel hiszek a Szent Szellem mozgásában és ajándékaiban, és az Istentől jövő igaz jelekben és csodákban. S ezek az isteni történetek, beavatkozások igenis fontos szerepet fognak játszani bármely igaz ébredésben – mint ahogy azt az Apostolok Cselekedeteiben is látjuk, amely telve van különböző isteni gyógyításokkal és csodákkal. Azonban a Biblia világosan állítja, hogy az utolsó idők a megtévesztések időszaka lesz. S az ilyen időszakokban az igazi ébredés csak akkor tud fennmaradni, ha mélyen gyökerezik az igazságban, Isten szentségében és a Tőle jövő, a szellemekre vonatkozó megkülönböztető képességben.

IGAZ ÉS HAMIS APOSTOLOK

Még egy dolog van, amit mindenképpen meg kell említenem ebben a fejezetben („Igaz kontra hamis”) – s ez nem más, mint az a modern mozgalom, amit úgy hívnak, hogy „Új apostoli reformáció” (*New Apostolic Reformation*), illetve az ehhez hasonló mozgalmak szerte a világon. Hadd szögezzem le a magam védelmében, hogy én egyáltalán nem vagyok ellene az „apostol” fogalmának, mint ahogy a „próféta” fogalmának sem – addig, amíg ezek a szolgálatok a valódi, bibliai értelemben szerepelnek és valósulnak meg. De igenis komoly problémám van azzal, amit a karizmatikus vezetők egyfajta „jó, öreg haveri” hálózati stílusban tesznek, azaz, hogy Krisztus Testét szépen felosztják maguk között uralkodásra kijelölt „területekre”, s maguknak olyan névjegykártyákat nyomtatnak, amelyen az áll, hogy ők „apostolok” – csak azért, hogy így alakítsanak ki maguknak magas hierarchiákat Isten Egyházában.

Vajon ezek az emberek a szó igazi, bibliai értelmében valóban „újszövetségi” apostolok lennének? Én nem így gondolom. S úgy hiszem, hogy maga az a tény, hogy Isten nyilvánosan zavarba hozta és megalázta a mozgalmukat Lakelandben, igen sokatmondó. Senki nem tagadhatja, hogy ezek az „új apostolok” voltak azok, akik nyilvánosan elvégezték azt a bizonyos „felhatalmazását” Bentley-nek, ami annyira rosszul sült el. Szerintem Isten így fejezte ki – nagyon erőteljesen –, hogy mit is gondol ezeknek az embereknek az „apostoli” mozgalmáról! De ezek az emberek sajnos nem tanulnak a hibáikból. Még mindig ezen törik magukat: egyre szélesebb „hálózatokat” alakítanak ki, csak hogy az Egyház felett egyre nagyobbra tudják alakítani a saját maguk kis birodalmát. S én úgy gondolom, ez egy olyan dolog, amit az Úr gyűlöl. Úgyhogy ne lepődjön meg senki, ha azt látja majd, hogy az Úr egy megdöbbentő hirtelenséggel újra megrendíti az egészet. Mert ezeknek az embereknek még mindig „nem jött át” az üzenet. Ugyanis az arrogancia magas foka az, ha valaki úgy titulálja magát „apostolnak” Isten Egyháza felett, hogy erre nem az Úr hívta el őt.

A Jelenések 2-ben azt olvashatjuk, hogy Jézus nagyon megdicsérte az efézusi gyülekezetet, mondván, hogy „megkísértetted azokat, a kik apostoloknak mondják magukat, holott nem azok, és hazugoknak találtad őket...” (Jel. 2:2). Hát nincs-e itt már legfőbb ideje annak, hogy a modern Egyház is ugyanezt tegye?

9. MI AZ IGAZIT AKARJUK!

Zárásképpen szeretnék egy kis egyensúlyt hozni a könyvem mondanivalóját illetően. Miután ugyanis olyan sokat szoltunk a „hamis” dolgok veszélyeiről, sokan kérdezhetik, hogy akkor mi is az igazán „oké” – tehát, hogy mi van akkor valóban a Szent Szellemről?

Példának okáért: lehet-e akkor a Szent Szellem munkája az, hogy néha az emberek „elesnek” Isten ereje alatt? Igen – mint ahogy azt már korábban kifejtettem –, hitem szerint igen, az Úr néha tesz ilyeneket. De Neki nincs arra szüksége, hogy valami nagy show-műsort csináljon ebből – mint ahogy arra sincs szüksége, hogy bizonyos emberek „lökődessenek el” másokat e célból. Mindennek megvan a maga hamisított változata.

S hogy mi van akkor a Szent Szellem ajándékaival – mint pl. a nyelveken szólással, prófétálással, gyógyulásokkal, szellemek megítélésével és a démonok kiűzésével, stb.? Igen – én nagyon erősen hiszek a Szent Szellem MINDEN ajándékában. Ezeket az egész Újszövetségen keresztül is láthatjuk. De a kulcsszó itt a „SZENT”. Isten valódi ajándékai szentséggel és tisztasággal járnak együtt. Az ember ezt egyszerűen megérzi, érzékeli. Mint ahogy azt korábban is megjegyeztem: a hamisítványok körül van egyfajta „bizarrság/furcsaság”, illetve egyfajta kellemetlen, nem helyénvaló légkör.

Hadd mondjak erre egy példát. A következő beszámolót egy angliai prédikátortól kaptam néhány évvel ezelőtt: *„Egy helyi szolgálattelő házánál gyűltünk össze a nagy helyiségben; kb. húsz szolgálattelő volt ott. Aztán bemutattak minket ennek a bizonyos 'különleges' szolgálattelőnek... Majd az elkövetkezendő három óra alatt az életem legfurcsább, legbizarrabb történeteit kellett megélnem. Elkezdtek hallgatni ennek a testvérnőnek a bizonyosságát, ami valóban nagyon erőteljes volt, azután arról kezdett el beszélni, hogy mikor és hogyan társalog Gábrriel angyallal és más szellemi lényekkel, aztán a jelenlegi és az elkövetkezendő világ portáljairól beszélt, aztán arról, hogyan fog ő a szobában megnyitni egy ilyen portált a mennybe. Majd mindenféle dolgok kezdtek el történni, elég őrült dolgok, és furcsa hangok... Ahogy ez a testvérnő elkezdett körbejárni a szobában, és 'szolgálni' az emberek felé, azok szinte a földhöz csapódtak, fel- és le ugráltak, úgy rohángásztak körbe, mintha kigyulladtak volna, és mindenféle hangokat adtak ki. Amikor azonban hozzám ért, és megállt előttem, semmi nem történt, nem kapott rám 'prófétai szót', így egyszerűen csak továbbment. A Vineyard-os barátom volt az első, aki a földre került. S ez alkalom óta az ő gyülekezete már nem ugyanaz, mint ami előtte volt: teljesen megváltozott az egész közösség.”*

Amit itt mindenképpen észre kell venni: a PRÉDIKÁLÁS nem igazi, bibliai prédikálás volt, és a SZELLEM, amivel a hölgy szolgált, nem a tiszta Szent Szellem volt. Ugye, hogy jól látható a különbség?

Óvakodnunk kell azoktól a prédikátoroktól, akik nem bibliai (azzal meg nem egyező), bizonyos „New Age”-es jellegű fogalmakat csempésznek be a mondanivalójukba, vagy pedig folyton csak „angyalokról” beszélnek. S hogy vajon az embernek lehetnek-e valódi, angyali találkozásai? Igen, de ezek az Isten jelenlétéből jövő szellemi lények mindig magukkal hordják Isten szentségét. A Bibliában

szereplő angyalok mindig a Szent Isten súlyos, szent jelenlétét hozták magukkal. Azonban korunkban nagyon sok keresztény összejöveten igen sok a furcsaság, a kellemetlen, bizarr jelleg és a butaság. S véleményem szerint ezek az ún. „angyali” találkozások nem is igazi angyalokkal történnek.

Van egy másik dolog is, amelytől nagyon óvakodni kell, s ez pedig az ún. „elmélkedő”³⁷ vagy „központosító”³⁸ imádság. (Természetesen én nagyon is hiszek az imádságban – de az imának nem ebben a fajtájában!) Mint ahogy azt Heidi Swander írta: *„Az elmélkedő imádság kivitelezése a következő: csendben kell ülni, elcsendesedni, a légzésre koncentrálni és egy általunk választott szót – pl. Jézus neve – ismételtetni újra meg újra. Erre a szóra és a légzésünkre kell összpontosítanunk, és azon kell igyekeznünk, hogy minden gondolatot eltávolítsunk, messzire űzzünk az elménkből. S kb. egy húszpernyi időszak múlva – kellő gyakorlással – be tudsz majd lépni a ‘csendbe’. Az elméd üres lesz; gyakorlatilag saját magadat hipnotizáltad. És itt, ebben a ‘csendben’ történik az, hogy állítólag ‘Isten’ szól hozzád. Egy korábban a New Age-es vallást gyakorló, de azután megtért keresztény bizonyága szerint, amelyet olvastam, a New Age-esek és a keleti misztikusok pontosan ezt a módszert használják arra, hogy egy megváltozott tudatállapotba lépjenek be, ami megnyitja az embert a démonikus befolyásoltságnak.”*

Sajnos nagyon sok New Age-es típusú dolog furakodik be mostanság az Egyházba olyan címszavakkal és álruhában, mint pl. „ősi imádkozó technikák” és „vizualizáció”, stb. – Isten emberei, őrizték meg magatokat ezektől!

KIBEN LEHET TEHÁT AKKOR BÍZNI?

Nagyon sok keresztény annyira aggódik a „hamis” dolgok megjelenése miatt, hogy már nem is járnak többet alkalmakra, illetve nem engedik, hogy valaki kézrátétellel imádkozzon értük, stb. Én komolyan úgy gondolom, hogy ez viszont már a másik végletbe való átesés. Tehát, általában véve, biztonságos-e előremenni és gyógyulásért imádságot kérni, stb.? Teljes mértékben – amennyiben a prédikálás józan, egészséges, bibliai, és a prédikátor nem vág fel, nem show-műsorozik az alkalmon. Hacsak nem kapott valamilyen furcsa „kenetet” ezeken a furcsa „ébredési” alkalmakon, akkor nagy valószínűség szerint minden rendben van vele. Sőt, én minden módon azon vagyok, és azt támogatom, hogy Isten valódi ereje meglátszódjon itt a földön! Azt kívánom, bárcsak TÖBB igaz gyógyulást, szabadulást és csodákat látnánk – és nem pedig kevesebbet! Maga Jézus mondta: „Aki hisz én bennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, a melyeket én cselekszem; és nagyobbakat is cselekszik azoknál” (Ján. 14:12)!

Gondoljuk csak egy pillanatra végig, hogy mely dolgok is történtek az Apostolok Cselekedeteiben. Nemcsak gyógyulások, csodák, démonok kiűzése látható végig az egész könyvben, hanem alkalmanként még angyalok is megjelentek, akik útmutatásokat hoztak az Úrtól, és emellett még álmokban, látásokban és próféciákban is bővelkedik ez a bibliai beszámoló. Tehát láthatjuk, hogy Isten valóban egy TERMÉSZETFELETTI ISTEN. Ő „szokatlan” dolgokat cselekszik. Azt is megadja,

³⁷ Contemplative prayer

³⁸ Centering prayer

hogy angyali találkozások TÖRTÉNHEK. A prófétai jelek igenis ELŐFORDULNAK. De figyeljük meg, hogy e történeteknek mind van egyfajta „szent” légköre, jellemzője. És ez itt a lényeg. Ezen események körül a szentség légköre van, mert magától a szent Istentől jönnek.

Hitem szerint az igazi ébredésben megtalálható egy olyan átható, szívbe hatoló üzenet, mint amelyet pl. Keresztelő János, Jonathan Edwards, vagy éppen Charles Finney mondott – s amelyet a legerőteljesebb CSODÁK kísérnek, amit csak ember valaha is látott. Én az ilyen ébredésben hiszek – amelyben az „Ige és a Szellem együtt” van és munkálkodik. Igaz, őszinte, a szívekbe hatoló „szentség”-prédikálás, amelyet igazi jelek és csodák követnek. S ezzel nincs is semmi baj – az Apostolok Cselekedeteiben is végig ezt láthatjuk! Uram, ezt hozd vissza nekünk!!!

Tehát, kedves Olvasó, légy elővigyázatos – de ne félj Isten valódi, természetfeletti erejétől. Ugyanis e nélkül nem tudjuk elérni ezt az elveszett, haldokló világot, amelyre pedig Isten minket elhívott. Az ördög azt akarja elérni, hogy annyira féljünk a „hamisítványtól”, hogy átessünk a ló túlsó oldalára: arra a pontra, hogy ne akarjuk Isten erejét, vagy a valóban Tőle jövő, esetleg „szokatlan” dolgokat. S ez szintén egy ugyanolyan nagy csapda, mint a „karizmánias” túlzások a másik oldalon. Az ördög élvezi azt, ha az embereket szélsőségekbe taszíthatja: vagy hiper-karizmániába, vagy halott formalitásba. Én hiszek egy erőteljes „arany középútban” – az Ige és a Szellem együttes munkájában. Mert ez az, ahol az igazi ébredés található! Kedves barátaim, ne engedjétek, hogy az ördög bármelyik szélsőségbe beletaszítson benneteket!

Évekkel ezelőtt, amikor még egy mindössze 17 éves baptista fiú voltam, Isten betöltött engem az Ő Szent Szellemével egy olyan módon, ami teljesen forradalmasította az egész addigi életemet. S hogy szóltam-e nyelveken? Igen, szóltam! Betöltött-e Isten szeretete és szentsége? Igen, betöltött! S hogy várom-e, hogy mások is megtapasztalják ugyanezt, és ők is nyelveken szóljanak? Igen, általánosságban véve elmondható, hogy igen – csakúgy, mint ahogy azt az ApCsel-ben is látjuk! Az én életem radikálisan megváltozott egy nap alatt: az Úr betöltötte a szívemet egy, Jézus és az Ő igazsága utáni éhséggel és vágyakozással. S akkor ez valóban a „szentségbe” való bemerítés volt. Hogyan történt? Kézzátétellel – pont úgy, mint a Bibliában. Tehát kérek mindenkit, hogy ne utasítsuk el a bibliai módon gyakorolt kézzátételt, vagy a Szent Szellem ajándékait! Ezek valóban bibliaiak, erőteljesek, és hitem szerint korunk világában TÖBBET kell ezekből látnunk, nem pedig kevesebbet!

KELLENEK A VALÓDI PRÓFÉTÁK!

Mint ahogy azt 2004-ben írtam, nem sokkal azután, hogy otthagytam a Prófétai Mozgalmat:

Az, hogy otthagytam korunk Prófétai Mozgalmát, nem jelenti azt, hogy szerintem már nincs az Egyházban szükség a prófétákra. Ellenkezőleg: most sokkal inkább szükségünk van az igaz prófétákra, mint korábban bármikor is. De nagyon észrevehető, hogy az utóbbi 25 évben a „próféta” szó használatában egy finom, alattomos változás következett be, és véleményem szerint vissza kell térnünk a szó eredeti jelentéséhez. Nem is volt olyan régen, amikor még, ha „prófétára” utaltunk, olyanokat említettünk, mint Keith Green, Leonard Ravenhill, vagy David Wilkerson – olyanokra, akik

folyamatosan azt kiáltották a langyos Egyháznak, hogy "TÉRJETEK MEG!" S ha végignézzük a történelmünket, láthatjuk, hogy soha nem volt olyan igaz prófétai mozgalom, amelynek ne ez lett volna a központi üzenete. Minden igaz, Istentől való prófétai mozgalom – az Ószövetségtől kezdve minden egyes ébredésig, amelyet csak tanulmányoztam – a MEGTÉRÉS mozgalma volt. S mégis, korunkban pedig egy olyan mozgalmat találunk, amely magát "prófétainak" nevezi – de a központi üzenetében szellemi "kijelentések" és tudomány/ismeret beszéde áll. Nincs benne szívbe hatoló Ige, üzenet. S pontosan ez az oka annak, hogy amiért ez a mozgalom félresiklott: elhagyta a régi, eredeti üzenetét. A "szavát", az üzenetét megrontották.

Meg vagyok azonban győződve arról, hogy Isten igenis FEL FOG EMELNI igaz prófétákat ebben az időben, hogy azok a megtérés üzenetét kiáltsák korunk langyos Egyházának. Ugyanis jönni fog egy olyan mozgalom, ami teljesen különbözik majd attól, amiket eddig láttunk. Az Úr jön, hogy kitakarítsa az Ő házát. A megrázatus már elkezdődött. És azok a „Keresztelő Jánosok”, akiket az Úr a barlangokban és pusztaságokban készített el, pont erre az időre, felemelkednek, és elkezdik az Úr szavát hirdetni – csakúgy, mint minden más Nagy Ébredés során, ami csak végbement eddig a történelmünkben.

Néhányan megkérdezték tőlem, hogy meg fogom-e szüntetni a honlapunkat és az email listánkat. Nem, egyáltalán nem. Annak, amit mi teszünk, a lényege pontosan az, hogy előhívjuk és bátorítsuk ezeket a „Keresztelő Jánosokat”, akiket Isten pont erre az órára készített el, és akar felemelni. Addig fogjuk mindezt hangosan hirdetni, amíg meg nem látjuk azt, hogy egy nagy, megtéréssel járó ébredés söpör végig ezen a nemzeten, annak egyik partjától a másikig.

Én mindarra, amit akkor mondtam, még most is csak egy nagy ÁMENT tudok mondani!

ZÁRÁSKÉPPEN

Hitem szerint az Egyházban most léptünk be egy nagy "megrázatus" időszakába – különösen a vezetőségi szinteken. Isten elkezdett egy „nagytakarítást”, ami lehet, hogy nem lesz majd egy nagyon szép látvány. Arról is meg vagyok győződve, hogy (legalább) két szellem van, amelyekkel konfrontálni kell, és amelyeket ki kell űzni az Egyházból: az egyik a "Kundalini" szellem (ami ironikus módon többnyire inkább nyugaton probléma), a másik pedig a "Mammon" szelleme (azaz a pénz szerelme), amely nagyon nagy méretekben található meg Afrika, Dél-Amerika és Ázsia bizonyos részein is. Az Egyházon belül egy, az egész világra kiterjedő krízissel kell szembenéznünk.

Azonban, mint ahogy azt a tények is mutatják, Isten nem csúfoltatik meg. Ő már elkezdte az Ő házát „kitakarítani”. S amit pedig nekünk kell tennünk ezzel kapcsolatban: együtt kell működnünk Vele. (S mindezt pedig egy megfelelő szellemmel, hozzáállással.) S azzal kapcsolatban sem lehet semmi kétség, hogy most van itt a „konfrontálódás” ideje. Ha volt valaha is egy modern megfelelője, pillanata az "Illés kontra Baál-próféták" bibliai eseménynek, akkor ez a mostani az. Mert a „hamis” még soha nem volt ennyire domináns, s a pénz-prédikátorok még soha nem voltak ennyire merészek és arcátlanok. Itt az ideje annak, hogy Isten "megrázza" a dolgokat. S Ő már el is kezdte ezt – mint ahogy

azt láthattuk. Hajlandóak vagyunk-e tehát arra, hogy Vele együttműködjünk? Hajlandóak vagyunk-e arra, hogy kockázatot vállaljunk az igazságért, akár még a saját hírnevünk árán is – sőt, akár még az életünk árán is? Mert ez meglehet, hogy ez lesz az ára. Isten keresi ezeket az Ő bátor szolgálóit – már ebben a pillanatban is! Keresi az Ő "Keresztelő Jánosait", akiket éveken keresztül a pusztaságban készített fel erre a feladatra. Mondd meg, kedves Barátom, lehet, hogy éppen te vagy az egyike ezeknek?

A prédikátoraink éveken keresztül vetették e megtévesztés magjait a "vattacukor" evangéliumukkal: nem prédikáltak bűnről és ítéletről; mély, igazi megtérésről, vagy szentségről. Csak "cukros víz"-diétán tartották az Egyházat. De mindennek meg kell változnia. Mert már az utolsó időkben élünk – a bűnre csábítások és megtévesztések nagy időszakában, a „hazug jelek és csodák” idejében –, és soha annyira nem volt szükség az Igazságra, mint most. Fogsz-e vajon mindent kockára tenni ezért, kedves Barátom? Fogsz-e akár mindent kockáztatni azért, hogy megállhass? „Az Úrnak szüksége van rád!” Fogsz-e válaszolni az Ő hívására?

LÁTOGASD MEG A HONLAPUNKAT –
www.revivalschool.com

IDÉZETEK ÉS HIVATKOZÁSOK

ELSŐ FEJEZET

1. John Crowder Misztikus Iskolája (John Crowder's Mystic School) – www.thenewmystics.com
2. J. Lee Grady, „Sloshed in the Spirit – It's Time to Get Sober”, 2009. október 27. – www.charismamag.com/fireinmybones
3. David Lowe, „The Ravers Who Get High on God”, The Sun, 2010. január 21. – www.thesun.co.uk
4. Derek Prince, „Protection from Deception”, 15. oldal – www.derekprince.com
5. Andrew Strom, „Revival – We need it” – Challenge Weekly, 1994. augusztus 26.
6. Benny Hinn szövegátirat – „PTL” telecast, Trinity Broadcasting Network, 1997. július 4.
Terjesztő: CPI-EDG listserv – www.pentecostal-issues.org

MÁSODIK FEJEZET

1. New Age/Gurus – utalás: C. és S. Grof, „The Stormy Search for the Self”. (Lásd szintén: Keresztény „SCP Newsletter” 19:2-es kötet, 14. oldal.)
2. Robert Walker idézet – www.pastornet.net.au/response/articles/107.htm
3. Shri Yogānandji Mahārājā forrás: „Devatma Shakti (Kundalini): Divine Power”, írta Swami Vishnu Tirtha – www.citsakti.com/kundalini/kundalini-manifestations.htm
4. San Francisco Chronicle, 1991.
5. Franz Mesmer – utalás: T. Bambrigde, „Hypnotism Investigated”, 93. oldal
6. Peter Bell és Sherie bizonyosságai – www.revivalschool.com
7. Geri McGhee – www.abidiglifeministries.org
8. „Revival-Fire”, DebyLynne és Brenda bizonyosságai – revivalschool.com

HARMADIK FEJEZET

1. John Kilpatrick – Forrás: S. Simpson, „A Different Gospel,” – www.deceptioninthechurch.com/differ.html
2. „An Interview with Evangelist Steve Hill”, írta Steve Beard, Good News Magazine.
3. Cathy Wood – Forrás: Jim Wies' distribution List, 1997. április 26.
4. „New Wine Drinking Song”, írta: Kathryn Riss – The 'New Wine' email list.
5. Paul Gawdy, „The Toronto Deception”.

NEGYEDIK FEJEZET

1. „The Four Standard”, Mike Bickle – Audio-felvétel, KC Metro, 1991.
2. Royal D. Cronquist, „Toronto” cikke, 1997. március 19.

3. Bob Jones Lakelandben – szövegátirat, 2008. május 13. – <http://ischristsoontoreturn.wordpress.com/2009/05/13/transcript-of-todd-bentley-and-lakeland-stage-quotes/>
4. Lynn, Pastor M. S., Jack, Johanna és Lucy – www.revivalschool.com
5. Dana Candler, „Deep Unto Deep – The Journey of the Embrace”, 52 és 84-es oldalak.
6. Sarah, M – és mások beszámolója – www.revivalschool.com
7. Mike Bickle álma, 2009. február 13. Forrás: <http://joannareyburn.com/mike-bickles-dream-february-13-2009> Eredeti forrás: www.ihop.org/Publisher/File.aspx?id=1000011101
8. Andrew Strom, „I’m Leaving the Prophetic Movement”, 2004. november 4.

ÖTÖDIK FEJEZET

1. Charisma Magazine – „A Holy Ghost Outbreak in Florida”, 2008. április 23. – www.charismamag.com
2. Lynn bizonyossága – www.revivalschool.com
3. Todd Bentley, „Angelic Hosts” – www.etpv.org/2003/angho.html
4. Todd Bentley a CBN News-ban – www.cbnnews.com
5. UK Report – „Dudley Outpouring” – www.supernaturalliving.com/welcome.html
6. The Elijah List – www.elijahlist.com
7. J. Lee Grady, „Honest Questions About the Lakeland Revival”, 2008. május 14. – www.charismamag.com/fireinmybones
8. J. Lee Grady, „An Appeal for Unity in a Divisive Season”, 2008. május 28. – www.charismamag.com/fireinmybones
9. Charisma Magazine, „Leaders Commission Todd Bentley at 'Lakeland Outpouring'”, 2008. június 23. – www.charismamag.com
10. C. Peter Wagner, „Personal Report of Lakeland Outpouring”, 2008. június 25.
11. Robert Ricciardelli blogbejegyzései – www.jasonclark.ws és www.stevehickey.wordpress.com – 2008. július 14-16.
12. Robert Ricciardelli – Public Forum, www.RevivalSchool.com
13. J. Lee Grady, „Life After Lakeland: Sorting Out the Confusion”, 2008. augusztus 13. – www.charismamag.com/fireinmybones
14. Andrew Strom, „Part 2 – Why I Left the Prophetic Movement”
15. J. Lee Grady, „The Tragic Scandal of Greasy Grace”, 2009. március 11. – www.charismamag.com/fireinmybones

HATODIK FEJEZET

1. Stanley Frodsham látása, 1965 – <http://brothermel.com/stanleyfrodshamrecordings.aspx>
2. Richard Smith látása, forrás: Integrity Teaching Services, 10 Hyde Park Close, Headingly, Leeds LS6 1SF, UK
3. Robert Holmes látása, 1996. – <http://stormharvest.com.au>

HETEDIK FEJEZET

1. Rick Joyner, „Civil War in the Church”, 1996. május – www.morningstarministries.org/Publisher/File.aspx?id=1000002723
2. J. Lee Grady, „Can We Avoid a Charismatic Civil War?”, 2008. július 9. – www.charismamag.com/fireinmybones
3. Andrew Strom, „The Coming Great Reformation”, 95-96. oldalak.
4. „Rick Joyner’s Reply to the ‘Civil War’ Article”, 1996. augusztus 28.
5. Wikipedia – „Tares” – http://en.wikipedia.org/wiki/Lolium_temulentum
6. „Tares”, Bible Cyclopedia, A. R. Faussett, 1902, Trinity College, Dublin.
7. „Darnel”, Botanical.com – www.botanical.com/botanical/mgmh/g/grasse34.html

NYOLCADIK FEJEZET

1. Jonathan Goforth, „Be My Spirit”.
2. F. Bartleman, „Azusa Street”, 19. oldal.
3. Jonathan Edwards – forrás: „True Revival and the Men God Uses”, írta: H. Bonar, 1. fejezet
4. Gilbert Tennant – forrás: „A History of New England”, írta: Isaac Backus.
5. Forrás: The Congregationalists, írta: J. William T. Youngs, 83. oldal.
6. Amy Carmichael – forrás: „The Fire of Revival”, írta: Derrick Harrison, 76. oldal.
7. John Wesley – forrás: G. Strachan, „Revival – It’s blessings and Battles”, 44. oldal.
8. John Wesley – forrás: F. Bartleman, „Azusa Street”, 45. oldal.
9. C. G. Finney, „Reflections on Revival”, 66. oldal.
10. F. Bartleman, „Azusa Street”, 86. oldal.
11. Boston Evening Post, 1743 körül.
12. Keith J. Hardman, „The Spiritual Awakeners”, 138. oldal.
13. T. W. Caskey – forrás: „Seventy Years in Dixie”, írta: F. D. Srygley.
14. Steve Turner, „Hungry for Heaven”.

KILENCEDIK FEJEZET

1. Heidi Swander, „Beware of This Doctrine of Demons” – www.olivetreereviews.org
2. Andrew Strom, „Part 2 – Why I Left the Prophetic Movement”, 2004.

„Jézus Krisztus Egyháza nem ismeri fel, hogy démonikus erők férkőztek be és próbálnak teret nyerni benne. A szellemi ítélőképességünk meg mintha sehol sem lenne! Erre a könyvre, az üzenetére már nagyon nagy szükségünk volt!”

– Greg Gordon, SermonIndex

Ez a könyv, melyet egy igazi bennfentes írt, az egyháztörténelem egyik legrémisztőbb „inváziójának” az igaz történetét írja le – és az annak megállítására irányuló komoly küzdelmet. Andrew Strom már több mint 25 éve tagja a karizmatikus mozgalomnak – és ebből 11 évig a modern Prófétai Mozgalomban is részt vett. Ő az alapítója a RevivalSchool.com-nak és a nemzetközi Revival List-nek (Ébredési Elektronikus Hírlevél).

Ebben a könyvben Strom a megtévesztő szellemeknek ezt az általa tárgyalt invázióját egészen 1994-re vezeti vissza, majd megmutatja, hogyan tetőződött mindez azokban a bizarr eseményekben, amelyek Todd Bentley és a lakelandi ébredés körül történtek 2008-ban. Milyen szellemek a Kundalini szellemek? S melyek azok a jelek, amelyek ezeknek a szellemeknek a jelenlétét jelzik? És hogyan lehet egy ilyen inváziót megállítani? Mindezt és még sok minden mást is tárgyal ez a provokatív, gondolatébresztő könyv.

Andrew Strom egy új-zélandi ébredési prédikátor és keresztény író. Ő az alapítója a John the Baptist TV-nek és a RevivalSchool.com-nak, emellett nyolc könyv szerzője is, többek között a „True and False Revival” („Igazi és hamis ébredés”) és a „The Coming Great Reformation” („Az eljövendő nagy reformáció”) című műveknek. Andrew 44 éves, és már több mint 24 éve boldog házasságban él csodálatos feleségével, Jacqui-val. Hat gyermekük van.